

Важни въпроси в живота на мюсюлманина

1. Мюсюлманинът от къде трябва да взема неговата акида (убеждение)?

Той я взема от Книгата на Аллах и достоверния суннет от Неговия Пратеник (с.а.с.), който не говори напразно: **„Това е само откровение, което му се разкрива“** (53: 3-4), и всичко това да съответства с разбирането на сподвижниците (Аллах да бъде доволен от тях) и от праведните предци.

2. Колко са степените на Ислямската религия?

Степените на Ислямската религия са три: Ислям, Иман и Ихсан.

3. Какво означава Ислям и колко са неговите основи?

Ислям означава: Отдаването на Аллах чрез единобожие, подчинението към Него, отдалечаването от ширк (съдружаване) и неговите извършители. Неговите основи са пет, Пратеника (с.а.с.) ги споменава в следния хадис: *„Ислямът е изграден върху пет основи: Свидетелството, че няма друг бог, освен Аллах и че Мухаммед е Пратеника на Аллах, изпълнението на намаза, даването на милостинята зекят, поклонението хадж и говеенето през месец Рамадан.“* (Бухари и Муслим).

4. Какво означава Иман (вяра) и колко са нейните основи?

Иманът това е: Убеждение със сърцето, изричане с езика и извършването на дела с тялото, повишава се чрез подчинение (добри дела) и намалява чрез прегрешения. Казва Аллах, Всемогъщия и Превеликия: **„...за да подсили тяхната вяра.“** (48: 4), а Пратеника на Аллах (с.а.с.), казва: *„Вярата е седемдесет и няколко степени, и най-превъзходната от тях е словото „Ля иляхе илляллах (Няма друг бог, освен Аллах)“, а най-ниската е да се премахне нещо, което вреди от пътя, а срамът е част от вярата.“* (Муслим). Това нещо също е потвърдено от мюсюлманина, наблюдавайки го в самия него, той се чувства

оживен при изпълнението на добри дела и слаб при извършването на лоши дела. Казва Аллах, Всемогъщия и Превеликия: **„Наистина добрините премахват злините.“** (11: 114) Нейните основи са шест: Пратеника (с.а.с.) ги споменава в словото си, казвайки: *„Да повярваш в Аллах, в Неговите меляикета, в Неговите книги, в Неговите пратеници, в Съдния ден и в Съдбата (предопределеното), в доброто и лошото й.“* (Бухари).

5. Какво означава словото „Ля иляхе илляллах“?

Да отречеш служенето (ибадетите) на всички божества, и да го потвърдиш единствено за Аллах, Всемогъщия и Превеликия.

6. На Съдния ден, коя група ще е спечелилата?

Пратеника на Аллах (с.а.с.), казва: *„Общността ми ще се раздели на седемдесет и три групи, и всички ще бъдат в огъня, освен една.“* Рекоха: „О, Пратенико на Аллах! Коя е тя?“ А той отвърна: *„Тази, която изпълнява това, което върша аз и моите сподвижници.“* (Ахмед и Тирмизи). Затова истината е това, което е вършил Пратеника на Аллах (с.а.с.) и неговите сподвижници, затова трябва да го следваш и да се пазиш от нововъведенията ако искаш спасение и да ти се приемат делата.

7. Дали Аллах е с нас?

Да, Аллах Всемогъщия и Превеликия, е с нас, обаче с Неговото знание, с Неговия слух, с Неговото зрение, с Неговата закрила, всеобхватността Му, могъществото Му и желанието Му, а що се отнася до Неговата същност, то Той не е сред Неговите творения, и нищо от Неговите творения не може да Го обхване.

8. Дали Аллах ще бъде видян (на земята) с просто око?

Всички мюсюлмани са единодушни, че Аллах не може да бъде видян в земния живот, и че вярващите в отвъдния свят ще видят Аллах на Махшер и в Дженнета. Казва Аллах, Всемогъщия и

Превеликия: „Едни лица в този ден ще възсият. Към своя Господар ще гледат.“ (75: 22-23).

9. Каква е ползата да се знаят имената и качествата на Аллах?

Наистина първата заповед, която Аллах е заповядал на Неговите творения е Неговото опознаване, а когато хората Го опознаят, то те Му служат така, както трябва (истински), казва Аллах, Всемогъщия и Превеликия: „**И знай (о, Мухаммед), че няма друг бог, освен Аллах! И моли опрощение за своя грях и за вярващите мъже и жени.**“ (47: 19), та споменаването на Аллах, за всеобхватния Му благодат, поражда **Надежда**, а суровото Му отмъщение поражда **Страх**, а разбирането, че благата са единствено от Него, това поражда **Благодарност**. Затова целта е да се служи на Аллах чрез Неговите имена и качества: Убеждаването да се научат, да се разберат и да се практикуват. От имената на Аллах и Неговите качества има такива, които са похвални за самия раб като знание, милост и справедливост, също така от тях има такива, които порицават раба ако ги преписва върху себе си, като божественост, подчинение и превъзходство, също така за раба има качества, който бива похвален и е длъжен да ги изпълнява, като служене, нужда, потребност, покорност (смиреност), търсене и други подобни, обаче тези качества са забранени за Аллах, Всемогъщия и Превеликия, затова най-обичаните творения от Аллах са тези, които са придобили качествата, които Аллах обича, и най-омразните творения от Аллах са тези, които си преписват качества, които Аллах ненавижда. Казва Аллах, Всемогъщия и Превеликия: „**Аллах има най-прекрасните имена. Зовете Го с тях.**“ (7: 180), също така е документирано от Пратеника на Аллах (с.а.с.), че е казал: „*Наистина Аллах има деветдесет и девет имена, сто без едно, и който ги наизусти (разбере тяхното значение и ги практикува), ще влезе в Дженнета.*“ (Бухари и Муслим). Затова,

който проследи Корана и достоверния Суннет може да ги събере. Той е **Аллах**, **Ер-Рахман** Милостивия, **Ер-Рахим** Милосърдния, **Ел-Мелик** Владетеля, **Ел-Куддус** Пресветия, **Ес-Селям** Съвършения, **Ел-Му'мин** Утвърждаващия, **Ел-Мухеймин** Наблюдаващия, **Ел-Азиз** Всемогъщия, **Ел-Джеббар** Подчиняващия, **Ел-Мутекеббир** Превъзходния, **Ел-Хаалик** Сътворителя, **Ел-Бари** Изкусния, **Ел-Мусаууир** Ваятеля, **Ел-Гаффар** Многоопрощаващия, **Ел-Каххар** Покоряващия, **Ел-Веххаб** Даряващия, **Ел-Раззак** Даващия препитанието, **Ел-Феттах** Отсъждащия, **Ел-Алим** Всезнаещия, **Ел-Кабид** Отнемащия, **Ел-Басит** Въздаващия, **Ел-Хафид** Принизяващия, **Ер-Рафи** Възвишаващия, **Ел-Муиз** Въздигащия, **Ел-Музилл** Унижаващия, **Ес-Семи** Всечуващия, **Ел-Бесир** Всезрящия, **Ел-Хакем** Отсъждащия, **Ел-Адль** Справедливия, **Ел-Летиф** Всепроникващия (Нежният), **Ел-Хабир** Сведущия, **Ел-Халим** Всеблагия, **Ел-Азим** Превеликия, **Ел-Гафур** Опрощаващия, **Еш-Шекур** Признателния, **Ел-Алий** Всевишния, **Ел-Кебир** Великия, **Ел-Хафиз** Пазителя, **Ел-Мукит** Разгневеният, **Ел-Хасиб** Търсеция сметка, **Ел-Джелил** Всеславния, **Ел-Керим** Прещедрия, **Ер-Ракиб** Наблюдаващия, **Ел-Муджиб** Откликващия (Отзоваващия се), **Ел-Уаси** Всеобхватен, **Ел-Хаким** Премъдрия, **Ел-Ведуд** Любящия, **Ел-Меджид** Предостойния, **Ел-Баис** Възкресяващия, **Еш-Шехид** Свидетеля, **Ел-Хакк** Истинския, **Ел-Векил** Доверения, **Ел-Кавийй** Силния, **Ел-Метин** Непоколесимия, **Ел-Велий** Покровителя, **Ел-Хамид** Всеславния, **Ел-Мухси** Преброяващия, **Ел-Мубди** Начеващия (Той начева), Творящия, **Ел-Му'ид** Пресъздаващия, **Ел-Мухйи** Съживяващия, **Ел-Мумит** Умъртвяващия **Ел-Хайй** Вечноживия, **Ел-Каййюм** Вездесъщия, **Ел-Ваджид** Намиращия, **Ел-Маджид** Достойния (Прославящия), **Ел-Вахид** Единствения, **Ес-Самед** Всенужния, **Ел-Кадир** Способния, **Ел-Муктедир** Всесилния, **Ел-Мукаддим** Първия, **Ел-Муаххир** Последния, **Ел-Еууел** Изначалния, **Ел-Ахир** Безкрайния, **Ез-Захир** Явния (над Него няма нищо), **Ел-Батин** Скрития (нищо не е така скрито, както Той), **Ел-Уали** Управляващия, **Ел-Муте'али** Въздигнатия, **Ел-Берр**

Владетеля на доброто, **Ет-Теууаб** Приемащия покаянието, **Ел-Мунтеким** Въздаващия отмъщението, **Ел-Афуу** Извиняващия, **Ер-Рауф** Състрадателния, **Малику’л-мулк** Владетеля на владението, **Зул-джеляли вел икрам** Владетеля на величието и почитта, **Ел-Муксит** Справедливия, **Ел-Джами** Събиращия (хората на съдния ден), **Ел-Ганий** Пребогатия (над всяко нужда), **Ел-Мугни** Даващия богатство, **Ел-Мани** Забраняващия, **Ед-Дар** Даващия вредата, **Ен-Нафи** Даващия ползата, **Ен-Нур** Светлината, **Ел-Хади** Напътстващия, **Ел-Бедий** Първосъздателя, **Ел-Баки** Оставащия (Вечния), **Ел-Варис** Вечния притежател на богатствата, **Ер-Рашид** Направляващия, **Ес-Сабур** Търпеливия.

А значението на “Който ги наизусти” в хадиса е: да ги практикува, и когато каже „Премъдрия“ то тогава рабът оставя всички повели на Аллах, защото всички тези повели са според Неговата мъдрост, а когато каже: „Пресветия“, то това им пояснява, че Аллах е Пречист и далече от всички недостатъци. И от практикуването им също е, тяхното възвеличаването и моленето на Аллах чрез тях.

10. Каква е разликата между имената на Аллах и Неговите качества?

Имената на Аллах и Неговите качества имат някои общи неща, които са разрешени, като **Осланяне** и **Клетва** чрез тях. Обаче между тях има разлики, най-важните от тях са: **Първо**: Разрешено е да се слагат имена и да се моли човек чрез имената, а с качествата не е разрешено. Слагането на имена, например като Абдулкерим, а що се отнася до качествата, то не е разрешено, например като Абдул Керам. Също така е разрешено да се молиш, казвайки: „Я, Керим“ (О, Прещедрия), но не е разрешено да казваш: „О, щедростта на Аллах“. **Второ**: Че от имената на Аллах произлизат и качествата, като Ер-Рахман (Милостивия) то от това име произлиза качеството милост, а що се отнася до качествата, то от тях не може да произлизат имена, например качеството

въздигане, не може от него да произлезе името **Въздигащият се**. **Трето:** Че от действията на Аллах не могат да произлязат имена, не е документирано, например от действията на Аллах е **ядосване** и не е разрешено да се казва, че от имената на Аллах е и **Яростния**, а що се отнася до качествата, то те произлизат от действията им: Качеството **ярост** го потвърждаваме, защото произлиза от Неговите действия.

11. Какво означава вяра в меляикетата?

Това е убедено потвърждение (признаване), че те съществуват, и че Аллах, Всемогъщия и Превеликия, ги е сътворил, за да Му служат и да изпълняват Неговите заповеди „...**удостоени раби. Не Го изпреварват със слово и по Негова повеля действат.**“ (21: 26-27).

И затова вярата в тях включва следните неща: 1) Вярa в тяхното съществуване. 2) Вярa в тези от тях, на които знаем имената като Джебраил (а.с.). 3) Вярa в това, което сме научили, че са огромни творения. 4) Вярa в това, което им е повелено: Като да изпълняват задачи – като Меляикето на смъртта.

12. Какво е Корана?

Коранът, това е Словото на Аллах, Всемогъщия и Превеликия, четенето му е ибадет, от Него е произлязъл и при Него ще се завърне, Той е говорил чрез него истински, с букви и звуци (които не приличат на тези на Неговите творения), Джебраил (а.с.) го е чул от Него, след което го е предал на Пратеника Мухаммед (с.а.с.), също така другите небесни книги са Словото на Аллах.

13. Достатъчен ли ни е Корана като пътеводител, без да черпим от сунната на Мухаммед (с.а.с.)?

Това не е разрешено, Аллах ни заповядва да работим (да се връщаме) към сунната, в Неговото слово, казвайки: „**И каквото Пратеника ви даде, вземете го! А каквото ви забрани, оставете**

го!“ (59: 7), сунната е дошла да тълкува Корана, и не може да се разберат подробностите на религията, като намаза, освен чрез нея, Пратеника на Аллах (с.а.с.) казва: *“Не ми ли беше даден Корана и заедно с него подобно на него (тоест сунната) боя се, че ще дойде време, когато ситият, облегнал се върху престола си, ще казва: Придържайте се към този Коран, и каквото намерите в него да е разрешено, разрешавайте го, и каквото намерите в него да е забранено, забранявайте го.”* (Ебу Дауд).

14. Какво означава вяра в Пратениците?

Това е категорично вярване, че Аллах е изпратил на всяка една общност пратеник от самите тях, да ги призовава към служенето единствено на Аллах, и да не вярват на идолите (другите божества), на които им се служи, и че всичките (пратеници) говорят истината и са праведни, напътстващи, щедри, почитани, душевно чисти, доверени, наставляващи и направляващи, и че те оповестиха тяхното послание, и че те са най-превъзходните творения, и че те са предпазени от ширк (съдружаване) от самото им раждане до тяхната смърт.

15. Какво означава вярата в Съдния ден?

Това е категоричното вярване, че той ще настъпи, и в него влиза и вярата в смъртта и това след него, като изпитанието в гроба, неговото наказание и неговото облагодетелстване, и протръбяването със Сур (рогът), и изправянето на хората пред техния Господар, и даването на книгите с делата и поставянето на везната, след това поставянето на моста Сират, извора (Хауд), застъпничеството, и след това или към Дженнета (Рая) или към Джехеннема (Ада).

16. Кои са видовете застъпване (Шефаат) на Съдния ден?

Те са няколко видове, а най-великото е великото застъпване, а то ще бъде на Съдния ден след като хората стоят петдесет хиляди години, чакайки да бъде отсъдено между тях, тогава Пратеника

Мухаммед (с.а.с.) ще потърси от Аллах да му разреши да се застъпи за хората и да им бъде отсъдено, и този вид застъпване е право само на Мухаммед (с.а.с.) и за никой друг, и това застъпване е похвалното място, което му е обещано. *Второто* застъпване, е когато търси да бъдат отворени вратите на Дженнета, и първи, който ще потропа и ще потърси да се отворят, това е Мухаммед (с.а.с.) и първата общност, която ще влезе това е неговата общност. *Третото* застъпване: Това е застъпването за група хора (от мюсюлманите), за които е заповядано да ги поведат към огъня, да бъдат избавени от него. *Четвъртото*: Застъпването за грешните мюсюлмани, които са влезнали в Джехеннема, да бъдат изкарани от него. *Петото* застъпване е за издигането на група хора на по-висока степен в Дженнета. Последните три застъпвания не са конкретно само за Пратеника (с.а.с.), а и за останалите хора, обаче той е с право и за този вид застъпване пред останалите хора, след него са останалите пратеници, меляикета, праведници и шехидите. *Шестото* застъпване е за група хора, да влезнат в Дженнета без да им се държи равносметка. *Седмото* застъпване е да бъде намалено наказанието в огъня на някои от неверниците, а това застъпване е конкретно само за Мухаммед (с.а.с.), който ще се застъпи за неговия чичо Ебу Талиб, да му бъде намалено наказанието. След което Аллах чрез Неговата милост ще изкара от Джехеннема хората, които са умрели като вярващи, без никой да се застъпи за тях, и никой не знае техния брой, освен Аллах, след което ще ги въведе в Дженнета чрез Неговата милост.

17. Разрешено ли е да се търси помощ или застъпване от живи хора?

Да, разрешено е, религията стимулира подпомагането на другия, казва Аллах Теаля: **„И си помагайте едни другиму в праведността и в богобоязливостта“** (5: 2), а Пратеника (с.а.с.) казва: *„Аллах е в помощ на раба, докато той е в помощ на своя брат.“* (Муслим). Що се отнася за това застъпване, то неговото

превъзходство е голямо, и то е със значение посредничество, както казва Аллах, Всемогъщия и Превеликия: „**Който се застъпва за добро дело, ще има дял от него.**“ (4: 85), а Мухаммед (с.а.с.) казва: „*Застъпвайте се и ще бъдете възнаградени.*“ (Бухари).

Всичко това обаче е с условия: 1) Този, който се застъпва да бъде жив, защото мъртвият не е в състояние да помогне на самия себе си, та как ще помогне на друг?! 2) Да разбира това, което му се говори. 3) Това, което е търсено да бъде налице (да го има). 4) Да е нещо, което е по силите му. 5) Да бъде в земните неща. 6) Да е в нещо позволено, в което няма вреда.

18. Колко са частите на молбата, посредничество (Теуесул)?

Те са две: Първата част е разрешена и тя е на три степени: 1) Умоляване към Аллах, Всемогъщия и Превеликия, чрез Неговите имена и качества. 2) Умоляване към Аллах, Всемогъщия и Превеликия, чрез някои праведни дела, като случката с тримата младежи в пещерата. 3) Умоляване към Аллах чрез дуата на праведен мюсюлмани, жив присъстващ, за когото се надява, че дуата му ще бъде приета. Втората част е забранена, тя е два вида: 1) Да се търси от Аллах, Всемогъщия и Превеликия, чрез достойнството (поста, известността) на Пратеника (с.а.с.) или някой от евлията, като казва: „О, Аллах наистина Те моля чрез поста (достойнството) на Твоя пророк, или чрез достойнството на Хусейн“ например. Вярно че поста, достойнството на Пратеника (с.а.с.) е велико пред Аллах, също така положението на праведните мюсюлмани, обаче сахабите, които бяха най-устремените хора във вършенето на добри дела, когато земята потъна в суша не се молиха на Аллах чрез достойнството на Пратеника (с.а.с.), даже гробът му беше при тях, а те се молеха на Аллах чрез дуата на неговия чичо Аббас (р.а.), който беше жив сред тях. 2) Рабът да търси от Аллах дадена нужда, кълнейки се в Пратеника (с.а.с.) или чрез някой евлия (праведен раб, който е

мъртъв), като казва: „О, Аллах, търся от Теб еди-какво си заклевайки се в твоя праведен раб (мъртвия)“, защото клетвата на човек в друг човек е забранена, и това при Аллах е строго забранено, след това рабът няма права спрямо Аллах, затова че Му служи.

19. Какво е решението (хукум) да се търси нещо от мъртвите или отсъстващите?

Търсенето от мъртвите или отсъстващите е ширк (съдружаване), защото дуата (моленето) е ибадет и е право само за Аллах, както е споменато в словото Му: **„А онези, които зове освен Него, не владеят дори ципица от фурма. Призовете ли ги, те не чуват вашия зов, а дори да са чули, не откликват. И в Деня на възкресението ще отрекат съдружаването им от вас.“** (35: 13-14), и думите на Мухаммед (с.а.с.): *„Който почине и е молил друг, освен Аллах, то той ще влезе в огъня.“* (Бухари), тоест да стори на Аллах съдружник, и как да се търси нещо от мъртвец, като той самият има нужда от дуата на живите (да се помолят за него), защото неговите дела се прекъсват с неговата смърт, освен ако някой от живите се моли на Аллах за този мъртвец, и до него достига награда, докато живеят все още има шанс да върши добри дела, а мъртвият се радва, когато някой се моли за него, та как да му се молим, като той самият има нужда от дуа? А що се отнася за отсъстващия, който е далеч, не може да чуе този, който е наблизо, та как ще му отвърне или помогне?!

20. Дали Дженнета и Джехеннема в момента съществуват?

Да, съществуват, Аллах ги сътвори преди да сътвори хората, и те никога няма да погинат, а ще останат завинаги, и Аллах е сътворил обитатели за Дженнета чрез Неговото превъзходство, и обитатели за Джехеннема, чрез Неговата справедливост, и за всеки е улеснено да върши това, за което е сътворен.

21. Какво означава вяра в съдбата (предопределеното)?

Това е категорично вярване, че всичкото добро и зло е от предопределеното и написаното от Аллах, и че Той върши каквото пожелае, Пратеника на Аллах (с.а.с.), казва: *„Ако Аллах реши да накаже обитателите на небесата и обитателите на земята, то Той ще ги накаже без да ги е угнетил, а ако се смили над тях, то Неговата милост е по-добра от техните дела, и дори и да раздадеш злато колкото планината Ухуд (садака), Аллах няма да го приеме от теб, докато не повярваш в съдбата, и да знаеш, че това, което те е сполетяло не е заради това, което си прегрешил, и това което си прегрешил не е причина за това, което ще те сполети, и ако умреш на друго (убеждение, а не на това) то ще влезнеш в огъня.“* (Имам Ахмед и Ебу Дауд). И вярата в съдбата включва четири неща: 1) Вярва, че Аллах знае всяко нещо, всеобхватно и подробно. 2) Вярва в това, че го е записал в Левхи Махфуз (Запазения скрижал), Пратеника на Аллах (с.а.с.) казва: *„Аллах написа съдбата на всички творения петдесет хиляди години преди да сътвори небесата и земята.“* (Муслим). 3) Вярва в желанието на Аллах, което е изпълнено и нищо не може да го промени, и могъществото Му, което нищо не Го затруднява, и каквото е пожелал е станало, а което не е пожелал не е станало. 4) Вярва, че Аллах е Творецът, Създателят на всичко, а всичко останало са Негови творения.

22. Дали творенията (хората) имат истинска способност, желание и истинска воля?

Да, хората имат желание, воля и личен избор, обаче то не излиза извън пределите на Аллаховото желание, Аллах, Всемогъщия и Превеликия, казва: **„Тогава ще пожелавате само онова, което Аллах желае.“** (76: 30), а Пратеника на Аллах (с.а.с.) казва: *“Работете, и на всеки е улеснено за това, за което е сътворен на него.”* (Всепризнат хадис), затова Аллах ни е удостоил с разум, слух и зрение, за да разграничаваме между доброто и злото, нима има такъв разум, който да краде след това

да каже: „Аллах ми е написал това нещо?!“ Дори и да го каже, то хората няма да го извинят, напротив ще бъде наказан и ще му бъде казано: „Тогава Аллах ти е написал и съответното наказание (за кражбата)“, затова няма аргументиране, нито пък извинение (за извършването на грехове) оправдавайки се чрез съдбата, това не е разрешено и то противоречи на словото на Аллах, Всемогъщия и Превеликия, като казва: **„Онези, които Го съдружават, ще кажат: “Ако пожелаеше Аллах, нямаше са съдружим нито ние, нито нашите бащи, и нямаше да възбраним нищо.” (6: 148).**

23. Какво означава Ихсан?

Пратеника (с.а.с.) отговаря на тези, които го попитаха за Ихсан, казвайки: *„Да служиш на Аллах като че ли Го виждаш, и ако ти не Го виждаш, то Той те вижда.”* (Муслим), и това е една от трите степени на религията.

24. Кои са условията за приемането на едно праведно дело?

Неговите условия са: 1) Вярата в Аллах, в Неговото единобожие, а делата от езичник (неверник) не се приемат. 2) Искреността: Тоест с това дело да се цели задоволството на Аллах или да бъде извършено единствено заради Аллах. 3) Да бъде съответно на Пратеника (с.а.с.) (тоест да бъде извършено така, както го е извършил Мухаммед (с.а.с.), също така не трябва да се служи на Аллах, освен така, както Той е заповядал, и ако не изпълни едно от споменатите условия, то неговото дело е отхвърлено (не е прието от Аллах), казва Аллах, Всемогъщия и Превеликия: **„И ще преценим всяко дело, което те са извършили, и ще го превърнем в разпиляна прах.”** (25: 23).

25. Когато изпаднем в разногласие, към кое нещо трябва да се връщаме?

Трябва да се връщаме към пречистото ни законодателство, и решението в това нещо е Книгата на Аллах (Корана) и сунната на

Неговия Пратеник (с.а.с.), както Аллах Теаля казва: „**и спорите ли за нещо, отнесете го към Аллах и към Пратеника.**“ (4: 59), а Пратеника (с.а.с.), казва: *“Оставих ви две неща, и никога няма да се заблудите, докато се придържате към тях: Книгата на Аллах и сунната на Неговия Пратеник (с.а.с.).”* (Муватта).

26. На колко части се разделя Теухид (единобожието, убеждението)?

Разделя се на три части: 1) Теухид Рубубийе, или да вярваме, че Аллах е Единствения, Който твори, дава препитанието, съживява, умъртвява и управлява вселената и т.н. Даже и неверниците признаваха и вярваха в този вид убеждение преди Мухаммед (с.а.с.) да дойде с мисията, която му бе възложена. 2) Теухид Улухийе: Тоест да вярваме, че Аллах е Единствения, на Когото трябва да служим, да изпълняваме ибадетите, които е заповядал като изпълнението на намаза, даването на обет пред Него, раздаването на милостиня (садака) и др. и именно заради този вид Теухид бяха изпратени пратениците и бяха низпослани книгите. 3) Теухид Есма уес-сифат: Вяра в имената на Аллах и Неговите качества, а това се изразява в потвърждаването им така както Аллах и Неговия пратеник (с.а.с.) са потвърдили прекрасните имена и превъзходните качества на Аллах Теаля, без да ги променяме, нито да ги отхвърляме, нито да ги оприличаваме или да ги сравняваме (с тези на хората).

27. Кой човек се смята за евлия (приближен)?

Това е праведният вярващ, боящият се. Аллах, Всемогъщия и Превеликия, казва: „**Да, за приближените на Аллах не ще има страх и не ще скърбят. Които вярват и са богобоязливи.**“ (10: 62-63). А Пратеника на Аллах (с.а.с.), казва: *„Наистина моят покровител е Аллах, и праведните вярващи.“* (Всепризнат хадис).

28. Какво е нашето задължение относно сподвижниците на Пратеника (с.а.с.)?

Наше задължение е да ги обичаме, да изказваме задоволство към тях, и пазим сърцата си и езиките си чисти или да не говорим лошо за тях, да разпространяваме тяхното превъзходство, да мълчим за техните грешки и това, което се е случвало между тях (като противоречия), и че те не са предпазени от грешки (както са пратениците), обаче те са Муджтехиди (човек, който полага усилен труд в науката), и за сполучилия от тях (в трудовете му) има две награди (една за положеният му труд, а другата за това, че е стигнал до правилното решение), а за сгрешилия една награда за труда му, а грешката му е опростена, и те имат толкова много превъзходства, които са премахнали допуснатите им грешки, ако е имало такива, нека Аллах да бъде доволен от тях. Пратеника на Аллах (с.а.с.), казва: *„Не псувайте (не критикувайте) моите сподвижници, кълна се в Този, в Чиито ръце е душата ми, че един от вас да раздаде злато, колкото планината Ухуд, то няма да достигне една шепа от това, което те са раздали, даже и на половината от това.“* (Всепризнат хадис).

29. Трябва ли да прекаляваме във възхваляването на Пратеника (с.а.с.) повече от това което Аллах му е дал?

Няма никакво съмнение, че нашият водач Мухаммед (с.а.с.) е най-знатното творение на Аллах и най-превъзходното от всички творения, но Аллах Теаля не е разрешил да прекаляваме във възхвалата му (и възвеличаването му) така, както християните възвеличиха Иса, сина на Мерйем (а.с.), защото самият той ни забрани това нещо, като е казал: *„Не ме възвеличавайте така, като християните възвеличиха сина на Мерйем, наистина аз съм раб на Аллах, затова казвайте: Той е раб на Аллах и Негов пратеник.“* (Бухари). Възвеличаването (или превъзнасянето) е прекаляване и увеличаване във възхвалата.

30. На колко вида се разделя страхът?

Те са четири: Първият е задължителен: А той страхът от Аллах, понеже вярата се изгражда върху две основи: Пълна обич и пълен страх (от Създателя). Вторият вид страх е Големият ширк (съдружаване с Аллах), тоест да се страхува човек от божествата и идолите да не му навредят с нещо лошо. Третия вид е забранен, а той е оставянето на даден ваджиб (задължение) или извършването на дадена забрана, страхувайки се от хората. Четвъртия вид е разрешен, като естествения страх, като страх от вълк, змия и други подобни.

31. Колко са видовете Тевеккул (уповаване)?

Те са три вида: Първият вид е задължителен: А той е уповаването на Аллах във всяко едно нещо, носещо полза или премахващо вреда. Вторият вид е забранен, той също се разделя на два подвида: а) Големият ширк, а той е цялостното уповаване на причините, и че указват самостоятелно влияние върху допринасянето на полза или предпазването от вреда. б) Малкият ширк, като уповаването на даден човек по отношение на препитанието, без да има убеждение в самостоятелността му за оказване на влияние, обаче свързването с него е над убеждението, че това е само причина. Третия вид разрешен, а той е даден човек да упълномощи друг човек в дело, в което упълномощеният е способен и може да се уповава (да разчита на него) като купуване и продаване.

32. Колко вида е обичта?

Тя е четири вида: 1) Обичта към Аллах: А тя е основата на вярата. 2) Обичта заради Аллах, а тя се изразява в братството на мюсюлманите, подпомагането им и обичта към тях като цяло, а що се отнася за по отделното обичане на мюсюлманите, то той е според приближаването към Аллах, Всемогъщия и Превеликия, и служенето Му, която обич е задължителна. 3) Обичта заедно с Аллах: това е съдружаването на нещо (божество, идол и др.) в

задължителната обич (към Аллах) заедно с Аллах, както е обичта на езичниците към техните божества, а то е основата на ширк. 4) Това е естествената обич, като обичта към двата родители, към децата, обич към дадена храна и подобно на това, този вид обич е разрешена.

33. Колко групи са хората по отношение приближаването (обичта и вземането за ближен) и отдалечаването (омразата заради Аллах)?

Хората в този раздел са три групи: 1) Който обича и се приближава с чиста (искрена) обич, без да я премесва с омраза, а това са искрените вярващи, които обичат пратениците и праведниците, като начело стои нашият водач Мухаммед (с.а.с.), неговите съпруги, неговите дъщери и неговите сподвижници. 2) Тези, които изобщо не го обичат, напротив, ненавиждат го, а именно това са неверниците като хората на Писанието, езичниците и двуличниците. 3) Този, който се приближава от една страна, а от друга се отдалечава, а това именно са грешните мюсюлмани, и се приближава или обича поради вярата, която притежава, и ненавижда поради греховете, които притежава.

А отдалечаването от друговерците се изразява в ненавиждането им, да не поздравяват първи, и да не им се унижаваме или да им се възхищаваме, нито пък да се преселваме в техните държави.

А приближаването към вярващите се изразява като преселването в техните страни при възможност, съчувствието им и да им се подпомага със средства и др., и да тъжим, когато ги сполети беда и да се радваме, когато сполучат, и обичта към тях е добро нещо и т.н.

Приближаването към неверниците е два вида: 1) Това, което предизвиква ерес (вероотстъпничество) и излизане от религията, като подпомагането им срещу други мюсюлмани, също така да не

се смятат за неверници, или невземането на участие, или пък съмнението (дали са неверници или не?). 2) Това, което не изкарва човек от религията, обаче е от големите грехове и от забраните и неодобрените неща, като участието в техните празници или поздравяването им по случай тяхното настъпване или оприличаването с тях. И често пъти хората бъркат, като не могат да разграничат между доброто отношение към тях (тоест към тези, които не воюват) и ненавистта и отдалечаването от тях, като се разбира разграничаването между двете неща, та доброто отношение без вътрешна обич, като подпомагането на слабите от тях и блага приказка, от доброта и милост към тях, а не от страх и низост това е едното, както казва Аллах: **„Аллах не ви забранява да се отнасяте с добро и да постъпвате справедливо към онези, които не воюват с вас в религията и не ви прогонват от домовете ви.“** (60: 8), а що се отнася до ненавиждането им и враждата, то това е друго нещо, което Аллах е повелил в словото Си: **„О, вярващи, не вземайте за близни Моите врагове и вашите врагове! Вие се отнасяте с добро към тях, а те не повярваха в истината.“** (60: 1). Затова може да се съчетае доброто отношение към тях заедно с ненавистта и без да се обичат, както правеше Пратеника (с.а.с.) с евреите в Медина.

34. Дали хората на Писанието са вярващи?

Евреите, християните и последователите на другите религии са неверници (спрямо Исляма, защото те отхвърлят Мухаммед (с.а.с.), че е пратеник на Аллах), дори и да следват религия, на която първоначалната основа е била правилна, и който не остави религията си след идването на Мухаммед (с.а.с.) и не приеме Исляма то Аллах Теаля казва: **„А който търси друга религия освен Исляма, тя не ще му се приеме и в отвъдния живот, той ще е от губещите.“** (3: 85). И мюсюлманинът ако не е убеден в тяхното неверие или се съмнява, то той става неверник, защото той противоречи на решението на Аллах и на Неговия Пратеник (с.а.с.)

за тяхното неверие, казва Аллах, Всемогъщия и Превеликия: „**А който от съюзните племена не вярва в него, обещан му е Огънят**“ (11: 17), (тоест от хората на другите общности, религии), а Пратеника на Аллах (с.а.с.) казва: *“Кълна се, в Чиито Ръце е душата на Мухаммед, че от тази общност без значение дали е евреин или християнин, който чуе за мен и не повярва в мен (че съм истински Пратеник), и след това умре, то той ще бъде от обитателите на Огъня.”* (Муслим).

35. Разрешено ли е да се извършва гнет спрямо евреите и християните?

Угнетяването е забранено, както гласи словото на Аллах, Всемогъщия и Превеликия: *“Наистина забраних гнета на самия Себе си, и го забраних помежду ви, затова не се угнетявайте!”* (Муслим). Неверниците се разделят на две групи в отношението спрямо тях: **Първо:** Тези, които имат договор, а те се делят на три групи: а) Ехлюз зимме: Това са хората които живеят в Ислямската страна постоянно, които са приели решението на Аллах и на Неговия Пратеник (с.а.с.), да бъдат съдени по Ислямските закони да си плащат данъка и да си изпълняват тяхната религия и имат права като другите, живеещи в държавата. б) Ехлю хидне: Това са хората, които са сключили договор с мюсюлманите да останат да живеят в техните земи, обаче да не бъдат съдени по Ислямските закони, както биват прилагани законите върху Ехлю зимме, обаче те са задължени да не воюват срещу мюсюлманите, както бяха евреите по времето на Пратеника (с.а.с.). в) Ехлюл еман уел мусте'мен: Това са хората, пристигащи в мюсюлманските страни по дадена нужда, без да живеят там постоянно, като посланици, търговци, наети работници, посетители и др. И шериатското решение за тях е да не се убиват (по време на техния престой), да не се взема от тях данък, а на наетите работници се представя Исляма, и ако приемат, това е добро, без обаче да се насилват да станат мюсюлманин, ако те не желаят. **Второ:** Ехлюл харб: А това

са тези, които не влизат в договора на Ехлю зимме, и не се ползват на сигурността на мюсюлманите и техния договор. Те са които воюват срещу мюсюлманите и ги мамят, други пък, които обявяват явна война на Исляма и мюсюлманите, или проявяват явна вражда, то срещу такива се воюва и по време на война може да се убиват.

36. Какво означава Бидата (нововъведението)?

Ибну Реджеб (Аллах да се смили над него) казва: Бидатът, това е нововъведение в религията, което няма основа (тоест, което няма за него никакво шериатско доказателство), с което да бъде подкрепено, а що се отнася до нещо, което има основа, то той не се нарича в терминологията нововъведение, дори то да е нововъведение в езиковото значение.

37. Има ли в религията добър бидат и лош бидат?

Има много доказателства от Корана и от суннета в порицаване, и критикуване на нововъведението и неговото шериатско разбиране, а то е: Това което е вкарано в религията, без да има доказателство за него, както Пратеника на Аллах (с.а.с.) казва: *“Който извърши дело, което не е от нашата повеля (тоест не е от религията), то това дело е отхвърлено (не е прието).”* (Всепризнат хадис). Също така Пратеника (с.а.с.) казва: *“Наистина всяко едно нововъведение е бидат, а всеки бидат е заблуда.”* (Ебу Дауд). А Имам Малик (Аллах да е доволен от него) казва, за значението на бидата: Който вкара в Исляма бидат, мислейки го за добро дело, то той по този начин твърди, че Мухаммед (с.а.с.) не си е изпълнил мисията, защото Аллах, Всемогъщия и Превеликия, казва: **„Днес изградих за вас вашата религия и изпълних Своята благодат към вас“** (5: 3). Споменава се в някои хадиси, които възхваляват езиковото значение на нововъведението, обаче това в действителност не е добър бидат, а забравен суннет, който не се изпълнява, а Пратеника (с.а.с.)

насърчава хората към неговото подновяване, както се споменава в словото му: *“Който възобнови в Исляма добър сюннет, то той получава наградата от това, и наградата от този, който го изпълнява след него, без да се намалява от тяхната награда нищо (тоест на тези, които го изпълняват).”* (Муслим). И в това значение се споменават и думите на Умар (Аллах да е доволен от него): „Колко добър бидат е този (тоест забравеният сюннет)” имайки предвид намаза Теравих, тя се изпълняваше в началото на Исляма и Пратеника (с.а.с.) насърчаваше да се изпълнява, и я кланяше само три вечери, бояйки се да не би хората да я помислят за задължителен намаз, след което Умар (Аллах да е доволен от него) я възобнови, събирайки хората и започнаха да я изпълняват.

38. Колко вида е двуличието?

То е два вида: 1) Убедително (Голямото двуличие), а то се изразява в това, човек външно да показва, че вярва, а в сърцето си да таи неверие, и този вид двуличие изкарва притежателят му извън Исляма, и ако умре в това положение и не се покае, то той умира като неверник. Аллах, Всемогъщия и Превеликия, казва: **„Двуличниците са най-ниско на дъното на Огъня.”** (4: 145), а от техните качества са: Да се опитват да мамат Аллах и вярващите, подиграват се на вярващите, и помагат на неверниците срещу вярващите, и искат чрез праведните си дела, които вършат, дял от земните блага. 2) Двуличието чрез дела (без да е убеден в него, това е малкото двуличие), обаче то не изкарва притежателят му от Исляма, обаче е опасно и може да доведе човек до Голямото двуличие, ако не се покае, а неговият притежател има няколко качества: когато говори, лъже; когато обещае, не си спазва обещаното; когато оспорва нещо, развратничи; когато се договоря, измамва; когато му се повери нещо, изневерява, затова, скъпи братко, се пази от тези качества и си прави равносметка.

39. Задължен ли е мюсюлманинът да се страхува от двуличието?

Да, сподвижниците (Аллах да е доволен от тях) също се страхуваха от двуличието на дела (тоест малкото двуличие). Ибну Ебу Мулейка (Аллах да се смили над него) казва: „Заварих тридесет от сподвижниците на Пратеника (с.а.с.) и всички те се страхуваха да не попаднат в това двуличие“. А Ибрахим Теймийе (Аллах да се смили над него) казва: „Когато словото ми експонираше делото ми, се страхувах да не бъда лъжец“. А Хасен Басри (Аллах да се смили над него) казва: „Не се страхува от него (тоест от двуличието), освен вярващия, и не проявява лоялност към него, освен двуличника“. А Умар рече на Хузейфе (Аллах да е доволен и от двамата): „Заклевам те в името на Аллах, дали Пратеника на Аллах (с.а.с.) ме спомена от тях, тоест от двуличниците?“ А той отвърна: „Не, обаче след теб на никого няма да кажа.“

40. Кой грях е най-голям и най-опасен пред Аллах?

Най-големият грях пред Аллах, това е ширка, съдружаването с Аллах, а Аллах, Всемогъщия и Превеликия, казва: **„Съдружаването е огромен гнет.“** (31: 13), а когато беше попитан Пратеника (с.а.с.): „Кой грях е най-голям?“, той отвърна: *„Да сториш на Аллах равен, а в същото време Той те е сътворил.“* (Всепризнат хадис).

41. Колко вида е ширкът?

Той е два вида: 1) Големият ширк, той изкарва неговия притежател от религията, и Аллах не му го опрощава, казвайки: **„Аллах не прощава да се съдружава с Него, но освен това прощава на когото пожелае.“** (4: 48). Той се разделя на четири части: а) Съдружаване в дуата и моленето. б) Съдружаване в нийета (възнамерението) и целите: Като това да върши праведни дела заради друг, а не за Аллах. в) Съдружаване в подчинението на учените, когато забраняват това, което Аллах е разрешил, и да разрешават това, което Аллах е забранил. г) Съдружаване в

обича, тоест да обича някого така, както обича Аллах. 2) Малкият ширк – той не изкарва неговия притежател от Исляма, този вид също се дели на две части: Явният: без значение дали е на думи като клетвата в друг, а не в Аллах или думите: Каквото е пожелал Аллах (и) ти, или словото: Ако Аллах е пожелал (и) ти, или този вид е на дела, като обличането на конец или нещо подобно да те пази от бедни, или закачването на талисман, който да те предпазва от урочасване, или лошият песимизъм към дадени птици или имане, че носят нещастие. Скрытият: А той е ширк във възнамеренията, целите и желанията, като показност и репутация.

42. Каква е разликата между големият ширк и малкия ширк?

Разликите са много, ще споменем някои от тях: Големият ширк изкарва неговия притежател от Исляма още в земния живот, и вечното му пребиваване в Отвъдния живот е Джехеннема. А що се отнася до малкия ширк, то той не изкарва неговия притежател от Исляма в земния живот, и на Ахирета няма да бъде вечно в огъня. Докато големият ширк проваля всичките добри (извършени) дела, малкият ширк унищожава само тези дела, които го съпътстват. Затова остава въпросът, в който учените са в разногласие: Дали малкият ширк не се опрощава, освен чрез Теубе (покаяние), както е големият ширк или е като големите грехове, които са под решението на Аллах? И в двете мнения въпросът е много опасен.

43. Дали за този вид ширк (малкия) има предпазни мерки, за да не попадне човек в него, или изкупление ако попадне в него?

Да, предпазването от ширк (показност), тоест да цели с това дело задоволството на Аллах, а по-малко от това може чрез дуа. Пратеника на Аллах (с.а.с.), казва: *„Ей, хора бойте се от този ширк, който е по-скрит от пълзенето на мравката.“* Тогава му

рекоха: „О, Пратенико на Аллах! Как да се предпазваме от него, след като е по-скрит от пълзенето на мравката?“ А той рече: *„Казвайте: „О, Аллах! Ние се осланяме при Теб от това да не съдружаваме нищо с Теб, което знаем, и търсим прошка от Теб за това, което не знаем.“* (Ахмед). Що се отнася за изкуплението за клетва, която е била в друг, освен в Аллах, то за нея Пратеника на Аллах (с.а.с.), казва: *„Който се закълне в Лят или в Узза (идолите в Мекка), то нека да каже: „Ля иляхе илляллах .“* (Всепризнат хадис). А що се отнася до песимизма, Пратеника на Аллах (с.а.с.), казва: *„Който е убеден, че песимизмът играе роля в някакви негово дело, то той съдружава.“* Рекоха: „А какъв е неговият откуп?“ Рече: *„Казвайте: „О, Аллах! Няма добро, освен Твоето добро, и няма песимизъм, освен Твоето предписание, и няма друг бог, освен Теб.“* (Ахмед).

44. На колко части се дели рия (показност пред хората)?

Тя се дели на четири части: 1) Показността да бъде основна причина в дадения ибадет: Както е положението на тези, които притежават голямото двуличие. 2) Това дело да бъде за Аллах и за друг едновременно, та за този вид показно и за предишния, неговият извършител не е извинен, напротив е обременен, и това дело не се приема от него. 3) Да бъде даденото дело за Аллах, след което да влезе в неговото възнамерение показност, и ако се бори срещу тази показност и я отхвърли, то тогава не му вреди, а ако се остави и се примири с нея без да се бори, тогава това негово дело се проваля. 4) Да се появи показното след извършеното дело, това са нашепвания от шейтана, които не вредят на извършеното дело нито пък на извършителя. Има още много врати, които водят до показност, затова се пази от тях.

45. На колко вида се разделя неверието?

То се разделя на два вида: 1) Голямото неверие, което изкарва човек от Исляма, и този вид се разделя на пет части: а)

Неверие, когато (човек) смята Исляма или Корана за лъжа. б) Неверие поради възгордяване, дори и да вярва. в) Неверие чрез съмнение. г) Неверие чрез възпротивяване. д) Неверие чрез двуличие. 2) Малкото неверие, а то е неверие чрез извършване на грехове, обаче той не изкарва извършителя му от Исляма.

46. Какво е шериатското решение за заричането (обещаването)?

Пратеника на Аллах (с.а.с.) го забрани, като каза: *„Наистина той не носи нищо добро.“* (Бухари). Това е, когато заричането (обещаването) е искрено заради Аллах, а ако е заричане за друго, освен Аллах, като този, който се зарича на гроб или на даден евлия, то това е забранено и не е позволено, и не е разрешено да се изпълнява.

47 Какво е шериатското решение за магията?

Магията съществува, а нейната действителност е разни въображения и представи, казва Аллах, Всемогъщия и Превеликия: **„И ето – стори му се от магията им, че техните въжета и тояги запълзяват.“** (20: 66), а следите от магията са потвърдени от Корана и от Сунната, магията е забранена и е от големите грехове, както споменава Пратеника (с.а.с.), казвайки: *“Пазете се от седем пагубни неща.”* Рекоха: „О, Пратенико на Аллах! Кои са те?“ Рече: *„Съдружаването с Аллах и магията...“* (Всепризнат хадис). Аллах, Всемогъщия и Превеликия, (цитирайки двете меляикета Харут и Марут), казва: **„Ние сме само изпитание, тъй че не ставай неверник.“** (2: 102), а що се отнася до преданието, което гласи: *„Научавайте магията и я прилагайте“*, и подобни на тези хадиси, то тези предания са измислени, лъжливи.

48. Какво е шериатското постановление за отиването при гадател и врачка?

То е забранено, ако човек отиде при тях, търсейки някаква утеха (полза) и е убеден, че те не знаят неведомото, то на него не

му се приемат намазите четиридесет дена. Пратеника на Аллах (с.а.с.), казва: „*Който отиде при гадател и потърси нещо от него, то на него не му се приема намаза четиридесет дена.*” (Муслим). А ако отиде при тях и е убеден, че те знаят неведомото, то той става неверник спрямо религията на Мухаммед (с.а.с.), казвайки: „*Който отиде при гадател или при врачка, и му повярва на това, което казва, то той проявява неверие спрямо това, което е низпослано на Мухаммед (с.а.с.).*” (Ебу Дауд).

49. В кое положение търсенето на дъжд посредством звездите е голям ширк и малък ширк?

Който е убеден и вярва, че звездите указват влияние (за дъжда), без желанието на Аллах, и преписва дъжда към звездите, че те го създават, то това убеждение е големият ширк, а който е убеден, че звездите указват влияние за дъжда с желанието на Аллах, и че Аллах е сторил звездите причина за заваляването на дъжда, и че Аллах Теалъ е сторил традиция, когато се появи едичко си съзвездие, тогава завалява дъжд, то това убеждение е забранено и е малкият ширк, защото този човек е взел за причина (това съзвездие) без да има шериатско доказателство, сетивно или правилно мисловно (от разума на човека). Обаче използването на сезоните на годината за довод, че в едичкой си сезон вали предимно дъжд, то това е разрешено.

50. На колко части се разделят греховете?

Разделят се на две: 1) Големите грехове: А те са тези, за които има шериатско наказание в земния живот, или обещано наказание в отвъдния живот или ярост или проклетие или непълна вяра за извършителя. 2) Малките грехове: са всички останали.

51. Има ли причини, които да превръщат малките грехове в големи?

Да, има такива причини, ето и най-важните от тях: Упорството (настойчивата) към тях, повторното им извършване,

пренебрегването им, омаловажаването им, или явното им извършване.

52. Какво е шериатското постановление за тевбето (покаянието)? И как става прието?

Покаянието е задължително (на извършилия грях) веднага, без да се бави, що се отнася до извършването на даден грях не е същинският проблем, защото човешката нагласа е дадена така, че да греши, Пратеника на Аллах (с.а.с.), казва: *„Всички хора са грешни, но най-добрите грешници са тези, които се покаяват най-бързо.”* (Тирмизи). Също така Пратеника (с.а.с.) казва: *„Ако вие не грешахте, то Аллах щеше да ви унищожи и да сътвори други хора, които да грешат и след това да търсят прошка от Него и да им прощава.”* (Муслим). Обаче грешно е човек да продължава да извършва грехове и да закъснява с покаянието, Аллах, Всемогъщия и Превеликия, казва: **„Аллах приема покаянието на онези, които правят зло в неведение, после скоро се покаяват. На тези, Аллах приема покаянието.”** (4: 17).

А за приемането на покаянието има условия: 1) Отказване от този грях. 2) Съжаление за извършения грях. 3) Обещание (възнамерение) за напред да не се връща повече към този грях, и ако грехът е свързан с правата на хора, то трябва да си им върне взетото или да потърси прошка от тях.

53. Може ли човек с едно покаяние да се покае за всичките си грехове (когато са от различно естество, като одумване, кражба, измама и др.)? Кога свършва времето на тевбето? Каква е наградата за покаялия се?

Да, човек може да се покае с едно теубе за всичките си грехове, и вратата на покаянието остава отворена, докато слънцето изгрее от запад, или когато душата стигне до гърлото на човек при агонията на смъртта, а наградата за покаялия се, ако

покаянието му е искрено, греховете му да бъдат превърнати в добрини, дори и да са достигнали до небето.

54. Какво е задължението на мюсюлманите към техния водач?

Задължение на мюсюлманите към техния водач е слушане и подчинение във всяко едно положение, и не е разрешено да се излиза срещу тях (срещу водачите), дори и да прегрешат нещо (стига този грях да не е стигнал до ширк или неверие), също така да не се молим срещу тях, а трябва да им се подчиняваме, и да се молим за тях Аллах да ги напъти, да ги затвърди и да ги поправи, и подчинението на тях, е като подчинението към Аллах и Неговия Пратеник (с.а.с.), когато ни повеляват правия път, освен ако ни заповядат да вършим нещо, което е в противовес с религията, тогава ни е забранено да им се подчиняваме в това дело, но в останалите неща, които са от религията трябва да им се подчиняваме. Пратеника на Аллах (с.а.с.) казва: *„Трябва да слушаш и да се подчиняваш на водача дори и да бъдеш бичуван или да ти бъде взето имуществото, слушай и се подчинявай.”* (Муслим).

55. Разрешено ли е да се пита каква е поуката на Аллах във връзка с заповедите и забраните (Тоест да се пита какъв е хикмета (поуката) от тази заповед или от тази забрана)?

Да, обаче при условия, стига вярата или делата на човек да са свързани с опознаването на дадената поука от заповед или забрана и задоволството в това нещо, ако това опознаване увеличава затвърждаването на човек в истината, обаче пълното отдаване без да се пита за поуката е доказателство за цялостното отдаване и вяра в Аллах и Неговата съвършена поука, както бяха сахабите (Аллах да е доволен от тях).

56. Какво е значението на словото на Аллах: „Каквато и добрина да те достигне, тя е от Аллах, а каквато и злина да те сполети, тя е от самия теб“ (4: 79).

Значението тука на думата добрина е благодат, а значението на злина е изпитание, и всичко е отсъдено от Аллах, Всемогъщия и Превеликия, та добрината се преписва към Аллах, защото Той е Този, Който е извършил добро към някого, а що се отнася до злината, то Той я е създал с поука, и в действителност тази беда пак е от добрините Му (като прощава чрез нея греховете на човек), наистина Той никога не твори злини, напротив всяко едно Негово творение е добрина, Мухаммед (с.а.с.), казва: *„Всичкото добро е в Твоите ръце, а лошото не се преписва на Теб.“* (Муслим). А делата на рабите са от творенията на Аллах, и те в същото време са придобитото от рабите, казва Аллах, Всемогъщия и Превеликия: **„Който раздава и се бои, и вярва в Най-прекрасното, ще го улесним към лесното. А който е скъперник и пренебрегва, и взема за лъжа Най-прекрасното, ще го улесним към трудното.“** (92: 5-10).

57. Разрешено ли е да казваме „еди-кой си е шехид“?

Да свидетелстваш конкретно на някой, че е шехид, все едно да му свидетелстваш, че е спечелил Дженнета, а мезхеба (убеждението) на Ехли сунна вел джемаат, е че не се казва на определен човек от мюсюлманите, че е от обитателите на Дженнета или от обитателите на Джехеннема, освен за този, за когото Пратеника (с.а.с.) е оповестил, че е от обитателите на Дженнета или от обитателите на Джехеннема, защото действителността (нийета) се крие в самия човек, и ние не знаем как е умрял, обаче се съди явно по явните дела, а що се отнася до нийета то само Аллах го знае на човек, а ние се надяваме на добрия човек, че е спечелил, и се боим за грешния, че ще бъде наказван.

58. Разрешено ли е да кажем на определен мюсюлманин, че е неверник?

Не е разрешено да казваме на даден мюсюлманин, че е неверник или езичник, нито пък, че е двуличник, ако не показва външно нещо, което да сочи, че е такъв, а вътрешното му убеждение го оставяме на Аллах, Всемогъщия и Превеликия.

59. Разрешено ли е да се извършва таваф (обикаляне с цел ибадет) на друго нещо, освен Кябето?

Няма място по цялото земно кълбо, където да е разрешено да се извършва таваф, освен около Святото Кябе, и не е разрешено да се оприличава на него което и да е място по света, каквото и свято да е то, а който обикаля около друго нещо, освен Кябето, възвеличавайки го, то той е извършил престъпление спрямо Аллах.

60. Кои са големите признаци за настъпването на Къямет (края на света)?

Пратеника (с.а.с.) казва: *„Наистина Часът няма да настъпи, докато не видите десет признака (знамения) и споменава: Димът, Деджал (антихриста), Даабетул ерд (животно, което ще излезе от земята), изгрева на слънцето от Запад, слизането на Иса, сина на Мерйем (а.с.), появяването на Йе’джудж и Ме’джудж, и трите пропадания в земята: пропадане на изток, пропадане на запад и пропадане в Арабския полуостров, и последното нещо е излизането на голям огън от Йемен, който ще подкара хората към техния Махшер (към местността Шам).“* (Муслим).

61. Кое е най-голямото изпитание за човечеството?

Пратеника (с.а.с.), казва: *„Няма да има по-голямо изпитание от създаването на Адем до настъпването на Часа, от изпитанието Деджал.“* (Муслим). Той е човек, като останалите

хора, който ще се появи преди да настъпи Часът и на челото му ще пише „неверник“, и всеки вярващ ще го прочете, той ще е сляп с дясното си око, като че ли окото му е изсъхнало зърно от грозде, и най-напред, когато излезе ще претендира, че иска да поправя по земята, след това ще започне да претендира, че е пратеник, след което ще каже, че е божество. И ще дойде при народ, който ще го сметнат за лъжец и ще го отхвърлят, и него и словата му, а когато той си тръгне от този народ, след него ще тръгнат богатствата на този народ, и нищо няма да остане в техните ръце, след което ще отиде при друг народ, а те ще му се отзоват и ще му повярват, тогава той ще заповяда на небето и ще започне да вали дъжд (това е с позволението на Аллах, за да изпита тези хора), а на земята ще заповяда и от нея ще започнат да растат треви и посеви, след това ще отиде при други хора и в едната ръка ще държи огън, а в другата вода, и в тази, която е огъня в действителност ще е студена вода, а водата, която е в другата му ръка, в действителност е огън, затова мюсюлманите трябва да се молят на Аллах да ги избави от това голямо изпитание в края на всеки един намаз, и ако някой го заvari да чете последните айети от сура Ел Кехф (Пещерата), и да бяга от срещата с него, страхувайки се да не го заблуди. Мухаммед (с.а.с.), казва: *„Който чуе за Деджал, то нека да се отдалечи от него, кълна се в Аллах, че човек ако отиде при него, мислейки си, че е вярващ (и че Деджала няма да му навреди), обаче ще го последва поради съмненията, които ще му вкарва.“* (Ебу Дауд). Деджала ще остане на земята четиридесет дена, ден като година, ден като месец, ден като седмица, а останалите дни ще са като обикновените дни, и няма да пропусне нито един град, нито една държава без да влезе в нея, освен Мекка и Медина, след което ще слезе Иса (а.с.) от небето и ще го убие.

Напътстващ диалог

Един мъж на име Абдуллах (раб на Аллах) среща друг на име Абдун Небий (раб на Пратеника), тогава Абдуллах порица това име вътре в сърцето си, и каза: Как е възможно някой да служи на друг, а не на Аллах, Всемогъщия и Превеликия? След това започна да събеседва с Абдун Небий, казвайки му: Ти служиш ли на друг, освен на Аллах?!

А Абдун Небий каза: Не, в никакъв случай, аз не служа на друг, освен на Аллах, та аз съм мюсюлманин и служа единствено на Аллах.

Абдуллах каза: Тогава какво е това име, което прилича на имената на християните в тяхното наименование: като Раб на Месията, наистина тяхното не е учудващо, защото християните обожават и служат на Иса (а.с.), и който чуе името ти, то веднага ще си помисли, че служиш (извършваш ибадет) на Пратеника (с.а.с.), а това не е от убеждението на мюсюлманина спрямо неговия Пратеник, напротив всеки мюсюлманин е задължен да вярва и да е убеден, че Мухаммед (с.а.с.) е раб на Аллах и Негов Пратеник.

Тогава Абдун Небий каза: Обаче Пратеника Мухаммед (с.а.с.) е най-превъзходният от цялото човечество и е водач на всички пратеници и пророци, и назоваването с това име е за берекет и приближаване към Аллах, чрез поста и мястото му пред Аллах, и търсим от Мухаммед (с.а.с.) чрез това нещо застъпване, и това не трябва да те учудва, другият ми брат се казва Абдун Хюсеин (раб на Хюсеин), а преди него баща ми се казва Абдур Ресуль (раб на Пратеника), и назоваването с такива имена е от много отдавна (тоест не е нещо ново) и е разпространено много между хората, и ние заварихме нашите бащи и предци с такива имена, и не затруднявай този въпрос, наистина това нещо е улеснено, а и религията ни повелява улеснение.

Тогава Абдуллах каза: Това порицано дело, е по-голямо от първото, да търсиш нещо от друг, което нещо не е по-силите на друг, освен на Аллах, без значение дали този, от когото търсиш е Пратеника Мухаммед (с.а.с.), или някой друг от праведните мюсюлмани, като Хюсеин (Аллах да е доволен от него) или някой друг, защото това нещо противоречи на убеждението (Тевхида), което ни е заповядано, също така противоречи на словото „Ля иляхе илляллах“. Искам да ти задам няколко въпроса, за да ти се изясни това убеждение, и завършека на този с това име и подобни на него, като нямам друга цел, освен да ти кажа истината, за да я следваш, и да ти разгранича грешното в него, за да се предпазваш, и да ти повеля доброто и да порицая забраненото, и при Аллах се осланяме и на Него се уповаваме, и няма сила, нито пък мощ, освен чрез Аллах Теаля, обаче преди това ще ти припомня словото на Аллах, Всемогъщия и Превеликия: **„Ако вярващите бъдат призовани към Аллах и неговия Пратеник, за да отсъди помежду им, те изричат само: „Чухме и се подчинихме!“ Тези са сполучилите.“** (24: 51) и другото слово на Аллах, Всемогъщия и Превеликия: **„И спорите ли за нещо, отнесете го към Аллах и към Пратеника, ако вярвате в Аллах и в Сетния ден! Това е най-доброто и най-похвалното за изход“** (4: 59).

Абдуллах каза: Ти казваш, че обожаваш Аллах и вярваш единствено в Него, и свидетелстваш, че няма друг истински бог достоен за ибадет, освен Аллах, ще ми обясниш ли значението на тези слова?

Тогава Абдун Небий каза: Тевхид (единобожие), означава да вярваш, че Аллах съществува, и че Той е Този, Който е сътворил небесата и земята, и че Той съживява и умъртвява и управлява вселената, и че Той е Даряващият препитанието, Всезнаещия, Сведущия, Силният....

А Абдуллах каза: Ако това е само Тевхида, то Фараона, неговите последователи също така и Ебу Джехил и други като него

щяха да са единобожници (вярващи), защото не са били небрежни в това нещо, както повечето езичници. Фараонът, който претендираше, че е господар и бог, също признаваше и вярваше, че Аллах съществува, и че Той управлява вселената, а довод за това нещо са словата на Аллах, Всемогъщия и Превеликия: **„И ги отрекоха с гнет и надменност, въпреки че душите им се убедиха в тях.“** (27: 14). Това явно признаване стана от него, когато той и неговата армия бяха удавени в морето. Обаче в действителност Тевхида (убеждението, вярата), е този вид, заради който бяха изпратени пратеници и бяха низпослани книгите, и се воюваше срещу Курейш, а този вид Тевхид бе Улухийе, тоест да служим единствено на Аллах, и на никой друг. А служенето (ибадета) е всеобхватно име на всичко онова, което Аллах обича и желае от словата, делата – явните и скритите, а думата бог в словото (Няма друг бог, освен Аллах), означава: Обожаван (или заслужаващ ибадет), и не подобава да се служи на друг, освен на Него.

Абдуллах каза: А знаеш ли заради какво бяха изпратени пратениците на земята, като първия от тях беше Нух (а.с.)?

Абдун Небий каза: За да призовават езичниците към служенето (извършването на ибадет) само на Аллах, Единствения, и оставянето на всяко едно нещо, което съдружават с Него.

Абдуллах каза: Каква е причината народът на Нух да извършат ширк (съдружаване)?

Абдун Небий каза: Не знам.

Абдуллах му каза: Аллах изпрати Нух (а.с.) при неговия народ, когато прекалиха по отношение на няколко праведни човека (които бяха починали): Уед, Суаа'ун, Ягуус, Яуук и Неср.

Абдун Небий каза: Това значи ли, че Уед и Суаа'ун и останалите имена са били на праведни мъже, а не са били на неверници владетели?

Абдуллах му каза: Да, това са имена на праведни мъже, когато са починали, народът на Нух (а.с.) са ги издигнали в култ и са започнали да им служат, и след което арабите са ги последвали в това нещо, а довод за това нещо е това, което се предава от Ибну Аббас (Аллах да е доволен от него), който казва: „Идолите които бяха на народа на Нух се преместиха и станаха след това и на арабите, що се отнася до Уед, то този идол беше на племето Келб при Деуметул Джендел (местност), а Суаа'ун беше на племето Хузейл, а Ягуус беше на племето Мураад, след това беше на племето бений Гутайф в местността Джеуф при царството Себа, а Яуук беше на племето Хемдаан, а Неср беше на племето Хим'йер на родът Зил Келяяи. Това са имената на праведните мъже от народа на Нух (а.с.), а когато те починаха, шейтанът започна да им нашепва, да им издигнат паметници на местата, където се събираха и беседваха, след което направиха идоли на това място и ги нарекоха с техните имена, направиха ги, но не им служеха, обаче когато тези хора починаха, след тях дойдоха други, които започнаха да им служат.” (Бухари).

Абдун Небий каза: Тази случка е интересна, чудна!

Абдуллах му каза: Да ти посоча ли това, което е по-чудно от случката, която ти разказах? Че последният Пратеник, Водачът ни Мухаммед (с.а.с.) бе изпратен от Аллах при народ, който се покаяваха, извършваха ибадет, извършваха таваф, изпълняваха поклонението Хадж и даваха милостиня, обаче поставяха някой от творенията да бъдат посредници между тях и Аллах, казвайки: Искаме от тях приближаване до Аллах чрез тях, също така искаме от тях, тяхното застъпване пред Аллах, например като меляикета, Иса (а.с.) и др. и от други хора, които са били праведни. Тогава Аллах им изпрати Мухаммед (с.а.с.) да поднови религията на техния прародител Ибрахим (а.с.) и да ги извести, че това приближаване и това убеждение е специално и е конкретизирано единствено за Аллах, и не се приема този ибадет ако в него се

намества друг (посредник). А Аллах е Творецът, Един-Единствен, Който няма съдружник, и Той е Единственият, Който дава препитанието, Творецът на седемте небеса и всичко, което е в тях, Творецът на седемте земи и всичко, намиращо се в тях, и всички те са Негови раби, и са под Негово разпореждане и управление, даже идолите и боговете, на които служеха признават, че са под Неговото владение и управление.

Абдун Небий каза: Тези приказки са хем чудни, хем опасни, имаш ли доказателство за всичко това, което говориш?

Абдуллах каза: Доказателствата са много, ето някои от тях, а именно словото на Аллах: **„Кажки: „Кой ви дава препитанието от небето и от земята? Или кой владее слуха и зрението? И кой изважда живото от мъртвото, и изважда мъртвото от живото? И кой управлява делото?“ Ще рекат: „Аллах!“ Кажки: „Нима не се боите.“** (10: 31), също така словото на Аллах, Всемогъщия и Превеликия: **„Кажки: „Чия е земята и тези по нея, ако знаете?“ Ще кажат: „На Аллах!“ Кажки: „Не ще ли се поучите?“ Кажки: „Кой е Господарят на седемте небеса и Господарят на великия Трон?“ Ще кажат: „На Аллах!“ Кажки: „Не ще ли се побоите?“ Кажки: „В чии ръце е владението на всичко, щом Той покровителства, а не е покровителстван, ако знаете?“ Ще кажат: „На Аллах!“ Кажки: „Как тогава сте омагьосвани?“** (23: 84-89). И езичниците по време на поклонението Хадж изричаха словата: „Отзоваваме Ти се, о, Аллах, отзоваваме Ти се. Отзоваваме Ти се и нямаш Ти съдружник, освен съдружник, който е за Теб. Ти го притежаваш, а той не притежава.“ Тук езичниците от Курейш признават, че Аллах се разпорежда и управлява вселената или това, което се нарича (Теухид Рубубийе), обаче това нещо не ги вкарва в Исляма и не ги прави мюсюлмани, и че целта им да вземат меляикетата, пратениците, евлията (приближените) за посредници и търсеци от тях тяхното застъпване, и приближаване към Аллах с това нещо, то това е нещото, което позволи воюването срещу тях и техните

имоти, затова трябва, или задължение е, дуата (молбата) да бъде отправяна само към Аллах, към никой друг, освен Него, обещаното да бъде единствено заради Аллах, жертвоприношението (коленето на курбан) да бъде единствено заради Аллах, осланянето да бъде единствено към Аллах, и всички останали ибадети да са единствено заради Аллах.

Абдун Небий каза: Ако Тевхид (Рубубийе), или признаването, че Аллах съществува и управлява вселената, че това не е целящият се тевхид от Аллах, както твърдиш, тогава какво е Тевхид (единобожие)?

Абдуллах каза: Тевхида е това, заради което Аллах изпрати пратеници и низпосла книги (тоест Теухид Улухийе), а езичниците го отхвърлиха и не го признаха (служейки на техните идоли заедно с Него). Тевхида: Това е да служиш (да извършваш ибадет) само на Аллах, и да не се изпълнява какъвто и да е ибадет на друг, освен на Аллах: Като дуа, заричане, курбан, дуа за спасение, за подкрепа (тоест в нещата, в които човек е безсилен да помогне), осланяне, без значение какъв е ибадета, той се извършва само заради Аллах. Това е истинския Тевхид, и това е значението на словата: Ля иляхе иллялах, които цитираше преди малко. А господ за езичниците на Курейш, означаваше този, на когото се извършват тези ибадети, без значение дали е меляике (ангел) или пратеник, или евлия, или дърво, или пък гроб, или джин (дух), а не целят с думата Бог (или божествата на които те служеха), че той (техния бог) е творец, даващ препитанието, и управляващ, защото те знаят, че това подобава само за Аллах, както споменахме преди малко. И тогава при тях дойде Пратеника (с.а.с.) да ги призовава към истинския Тевхид (истинското убеждение), към словото на Тевхида, а именно: Ля иляхе иллялах, и прилагането на неговото значение, а не само изричането му с уста.

Абдун Небий каза: Като че ли искаш да кажеш, че езичниците на Курейш са знаели по-добре значението на словото Ля иляхе илляллах, от някои мюсюлмани в днешно време?

Абдуллах каза: Да, това е болната действителност, наистина невежите хора от неверниците знаят, че целта на Пратеника (с.а.с.) за словото Ля иляхе илляллах, е да се служи единствено на Аллах, и отхвърлянето това, на което служат (като идоли и други божества) и отдалечаването от тях (от идолите). А когато Пратеника (с.а.с.) рече на езичниците: Кажете „Ля иляхе илляллах“, те рекоха: **„Нима превърна той боговете в един бог? Това наистина е нещо изумително.“** (38: 5). Въпреки вярата им, че Аллах е Управляващият вселената, и ако невежите езичници знаеха това, то е чудо за този, който претендира, че е мюсюлманин а в същото време не знае тълкуването и значението на това слово, което знаеха невежите хора от неверниците на Курейш, даже мисли, че изричането на словото Ля иляхе илляллах без да го потвърди със сърцето си и без да знае част от неговото значение, и ловкият от тях мисли, че никой не твори, никой не дава препитание, никой не дава полза и пази от вредите, освен Аллах, и няма добро в мъжете, които претендират за Исляма, а невежите от Курейш знаеха по-добре от тях словото Ля иляхе илляллах.

Абдун Небий каза: Обаче аз не съдружавам с Аллах, напротив свидетелствам, че никой не твори, никой не дава препитание, че никой не дава полза, нито премахва вреда, освен Аллах, Един-Единствен, няма Той съдружник, и че Мухаммед (с.а.с.) не притежава за себе си нито полза, нито вреда, който е по-превъзходен от Али, Хасен, Абдулкадир и др. обаче аз съм грешен, а праведните хора имат място (почит) пред Аллах, и търся от тях тяхното застъпване чрез мястото им, което имат пред Аллах.

Абдуллах каза: Ще ти отговоря с това, с което ти отговорих преди малко, че тези срещу които Пратеника (с.а.с.) воюваше, те потвърждаваха това, което спомена, и признаваха, че техните

идоли не бяха в състояние да управляват нищо, обаче те чрез тях искаха само поста и застъпването пред Аллах, а преди малко дадох доказателства от Корана за това нещо.

Абдун Небий каза: Обаче тези айети бяха низпослани за тези, които служеха на идолите, а ти как сравняваш пратениците и праведните мюсюлмани с идолите?

Абдуллах му каза: Преди малко се разбрахме, че някои от тези идоли бяха назовани именно с имената на праведните хора, както се случи и с народа на Нух (а.с.), и че неверниците тогава не искаха друго, освен застъпване пред Аллах, защото имаха място пред Него, а доказателство за това нещо е словото на Аллах, Всемогъщия и Превеликия: **„А които приемат покровители вместо Него, казват: “Служим на тях само за да ни приближават още повече до Аллах“ (39: 3).** А що се отнася до думите ти: Как сравняваш пратениците и меляикетата с идоли? То ти отговарям: Наистина неверниците, при които беше изпратен Пратеника (с.а.с.), сред тях имаше хора, които се молеха на евлията, тези за които Аллах в Корана казва: **„Онези, които (съдружаващите) зоват, се стремят да се доберат до своя Господар, кой от тях да бъде най-близо, и се надяват на Неговата милост, и се страхуват от Неговото мъчение. Мъчението на твоя Господар е за опасение.“ (17: 57).** А някои от тях пък се молеха на Иса (а.с.) и на неговата майка, а Аллах, Всемогъщия и Превеликия, казва: **„И когато Аллах рече: „О, Иса, син на Мерйем, ти ли каза на хората: „Приемете мен и майка ми за богове, освен Аллах.“ (5: 116),** а други от тях се молеха на меляикета, казва Аллах Теаля: **„В Деня, когато Той ще ги събере всички и ще рече на меляикетата: “Тези ли са служили на вас?” (34: 40).** Размишлявай върху тези айети, Аллах стори неверници тези, които целяха именно идолите, и стори неверници тези, които целяха в ибадета си пратениците, меляикетата и евлията, слагайки ги под един знаменател, а

Пратеника на Аллах (с.а.с.) воюваше срещу тях и не правеше разлика между тях.

Абдун Небий: Обаче неверниците целяха и търсеха от тях полза, а аз свидетелствам, че Аллах е Даващият полза, Даващият вреда и Управляващият, и не искам това нещо от друг, освен от Него, Всемогъщия и Превеликия, а праведните хора нямат дял в това нещо, обаче аз ги целя и желая тяхното застъпничество при Аллах.

Абдуллах: Това твое слово е като словата на неверниците: едно към едно, а довод за това е словото на Всемогъщия и Превеликия: **„И служат не на Аллах, а на онова, което нито им вреди, нито им помага, и казват: “Тези са нашите застъпници пред Аллах.” (10: 18).**

Абдун Небий каза: Обаче аз не служа на друг, освен Аллах, обаче обръщането към тях и дуата към тях, това не е ибадет!

Абдуллах: Обаче аз те питам: Признаваш ли, че Аллах ти е заповядал искреност в служенето, в ибадета към Него, и това е твоето задължение към Него, както е споменато в словото Му, Всемогъщият и Великият: **„И бе им повелено да служат единствено на Аллах, предани Нему в религията, правоверни...” (98: 5).**

Абдун Небий каза: Да, заповядал ми е това нещо.

Абдуллах: Тогава аз искам да ми поясниш това, което Аллах ти го е заповядал, тоест какво означава искреността в ибадета?

Абдун Небий каза: Не те разбирам, какво искаш да кажеш с този въпрос, разясни ми го малко.

Абдуллах: Слушай ме внимателно, за да ти го обясня, Аллах Всемогъщият, Великият, казва: **„Зове те своя Господар със смирение и дори в уединение! Той не обича престъпващите.” (7:**

55). Питам те: Дали дуата е вид ибадет (служене) на Аллах Всемогъщия, Великия или не?

Абдун Небий каза: Разбира се, че е ибадет, та тя е основата на ибадета, както е споменато в хадиса: *“Дуата, това е ибадета.”* (Ебу Дауд).

Абдуллах: След като признаваш това, че дуата е ибадет към Аллах, след това молиш Аллах и денем, и нощем със страх и копнеж в дадена нужда, след което в тази твоя нужда зовеш пратеник или меляике или праведен човек при гроба му, тогава те питам: Дали съдружаваш в този ибадет?

Абдун Небий: Да съдружавам, и това нещо е вярно и ясно.

Абдуллах: Ето ти и друг пример, а той е: Когато чуеш словото на Аллах, Всемогъщия, Великия: **„Затова служи на своя Господар и (жертвеното животно) коли.“** (108: 2) и се подчиниш на тази заповед на Аллах и заколиш курбан заради Него, тогава това твое жертвоприношение ибадет (служене) към Него ли е или не?

Абдун Небий: Да, това е ибадет.

Абдуллах: Ако заколиш за някое творение, като пратеник или джин или друго нещо заедно (едновременно) с Аллах, тогава дали в този ибадет съдружаваш и друго нещо с Аллах?

Абдун Небий: Да това е съдружаване, без никакво съмнение.

Абдуллах: Аз ти дадох пример с дуата и с коленето на курбана, защото дуата е най-потвърдения словесен ибадет (тоест с езика), а коленето на курбана е най-потвърдения ибадет извършен като дело, но ибадетът не е конкретизиран само в тези две неща (дуата и курбана), напротив той е много по-всеобхватен от това, като в него влизат: заричането, клетвата, осланянето, търсенето на зов (помощ) и още много други. Обаче езичниците, заради които беше низпослан Коран, те дали служеха на

меляикетата, на праведните мъже и на Лят и други подобни (божества, като Узза и др.)?

Абдун Небий: Да, те вършеха това нещо.

Абдуллах: Дали техният ибадет (тяхното служене) беше в нещо друго, освен в дуата, коленето на курбан, осланянето, търсенето на помощ, обръщането към тях?, да в това беше техният ибадет и те (езичниците) в същото време признаваха, че са раби на Аллах и са под Неговото управление, и че Аллах е този, Който управлява техните дела, обаче те се молеха и отправяха дуа към тях (към божествата, заради поста и застъпничеството), и това много ясно се вижда.

Абдун Небий каза: Ей, Абдуллах! Нима отричаш застъпничеството на Пратеника на Аллах (с.а.с.) и не го приемаш?

Абдуллах: Аз не го отричам, приемам го, напротив – жертвам майка си и баща си заради него – той е Застъпникът (с.а.с.) (на вярващите на Съдния ден). И се надявам на неговото застъпване. Обаче Шефаат (застъпничеството) всичкото е на Аллах, както казва Аллах Теаля: **„Кажки: „На Аллах принадлежи застъпничеството изцяло.“** (39: 44). Обаче това застъпничество ще бъде след като Аллах разреши на Мухаммед (с.а.с.), както казва Аллах, Всемогъщия и Превеликия: **„Кой ще се застъпи пред Него, освен с Неговото позволение.“** (2: 255), и няма да се застъпва за никого, освен за този, за когото Аллах е разрешил, както Аллах, Всемогъщия и Превеликия, казва: **„И се застъпват само за онези, от когото Той е доволен.“** (21: 28). А Той не е доволен, освен от тези, които имат вяра в сърцата си, както Аллах Теаля казва: **„А който търси друга религия освен Исляма, тя не ще му се приеме, и в отвъдния живот той ще е от губещите.“** (3: 85), а щом застъпничеството е изцяло на Аллах, то тогава няма да се осъществи, освен след Неговото разрешение Всемогъщия и Превеликия, и нито Пратеника (с.а.с.), нито който и да е, няма да

се застъпва за някого, докато Аллах не им даде разрешение. А Аллах няма да разреши застъпничество, освен на вярващите, и след като разбрахме, че застъпничеството е изцяло на Аллах, то тогава аз го търся (това застъпничеството) от Аллах, казвайки: „О, Аллах! Не ме лишавай от застъпничеството на Мухаммед (с.а.с.). О, Аллах! Позволи на Твоя пратеник да се застъпи за мен.“

Абдун Небий: Споразумяхме се, че не е разрешено да се търси от някой нещо, което не го притежава, но на Пратеника (с.а.с.) Аллах му е дал това застъпничество, и той го притежава, затова е разрешено да търся от него това, което го притежава, и не мисля, че това е ширк.

Абдуллах: Да, това е вярно, но ако Аллах Теаля не те лиши от това нещо, както Аллах, Всемогъщия и Превеликия, казва: **„Джамиите са само за Аллах и за това не зове никой друг заедно с Аллах.“** (72: 18). А търсенето на застъпничество е вид дуа (зов), а Аллах е Този, Който е дал застъпничеството на Пратеника (с.а.с.), и Той е Този, Който ти е забранил да я търсиш от друг, какъвто и да е той. Също така застъпничеството ще бъде дадено и на други, освен Пратеника (с.а.с.), документирано е, че и меляикетата ще получат разрешение от Аллах да се застъпват за някои, също така и децата, които са умрели преди пълнолетие, приближените (истинските евлия) също ще им бъде разрешено да се застъпват, и дали трябва да казваме: След като Аллах ще им позволи, то аз ще я търся от тях директно? А ако кажеш това, то ти се връщаш да служиш на праведните, които Аллах ги споменава в Корана, а ако кажеш: Не, то твоите думи се анулират, че Аллах е дал на дадения човек застъпничество и аз ще го търся от него.

Абдун Небий: Обаче аз не съдружавам нищо с Аллах. И отправянето на дуа към праведните хора не е ширк.

Абдуллах: Признаваш ли, и четеш ли, че Аллах е забранил ширка и че той е по-голям грях от прелюбодеянието (зината), и че

Аллах не го опрощава (ако човек не се разкае истински от този грях)?

Абдун Небий: Да признавам това нещо, и то се подразбира много ясно от словата на Аллах, Всемогъщия, Великия.

Абдуллах: Ти в момента забрани на себе си ширка, който Аллах го е забранил, заклевам те в Аллах, можеш ли да ми обясниш какво означава думата ширк (съдружаване) с Аллах, в който ти не си попаднал и го отричаш от себе си.

Абдун Небий: Ширк, това е служенето на идолите, и обръщането към тях, и търсенето (на нещо) от тях, и страхът от тях.

Абдуллах: Какво означава служенето на идоли? Нима мислиш, че неверниците от Курейш бяха убедени, че тези дървета и камъни, (на които служат) създават и дават препитание и управляват делата на тези, които им служат?! Те не бяха убедени в това, както ти споменах преди малко.

Абдун Небий: Аз също не съм убеден в това нещо, този който цели да служи на дървета и камъни или тюрбе (теке, постройка върху гроб) или други подобни и им се моли, и коли за тях курбан, и казва: „Това ни приближава повече към Аллах, и Аллах ни лишава от Неговия благодат“, та това означава служенето на идолите.

Абдуллах: Правилно казваш, обаче това, което вършите при камъните, постройките, тюрбетата върху гробовете и други подобни. Също така словото ти: ширкът е ибадет на идолите! Дали целта ти, че ширкът е специално само за този, който върши тези неща? И че уповаването на праведните, и молбата към тях не влиза в наименованието ширк?

Абдун Небий: Да, това целях с думите си.

Абдуллах: Тогава къде си ти от многото айети, които Аллах споменава като забрана за уповаването (устремяването) към

пратениците, праведниците, устремяването към меляикетата и други подобни. И неверието, за който върши тези неща, както ти споменах преди малко и ти дадох необходимите аргументи.

Абдун Небий: Обаче тези, които призоваваха и се молеха на меляикетата и пратениците, не са изпаднали в неверие поради тази причина, обаче изпаднаха в неверие, когато рекоха: Меляикетата са дъщери на Аллах, месията е син на Аллах. А ние не казваме: Абдул Кадир е син на Аллах, нито пък, че Зейнеб е дъщеря на Аллах.

Абдуллах: Що се отнася до преписването деца на Аллах, то това си е отделно неверие, Аллах, Всемогъщия и Превеликия, казва: „Кажете (о, Мухаммед): **„Той е Аллах – Единствения. Аллах, Целта (на всички възжелания). Нито е раждал, нито е роден.“** (112: 1-3). (Единствения, Който няма равен на Него, Целта – тоест в нуждите на хората). А който оспорва това нещо то той изпада в неверие, дори и да не оспорва края на сурата, а Аллах Теалъ казва: **„Аллах не се сдобил със син и няма друг бог заедно с Него. Иначе всеки бог щеше да отнесе онова, което е сътворил, и едни от тях щяха да надделеят над други. Пречист е Аллах над онова, което описват.“** (23: 91) и прави разлика между двете неверия, а довод за това също е, че тези, които проявиха неверие, молейки се на Лят, който също беше праведен човек, не го бяха сторили син на Аллах, а тези, които изпаднаха в неверие, служейки на джиновете, също не ги бяха сторили така, затова Водачите на четирите правилни мезхеба споменават раздел в техните книги, пишейки: „Раздел: Решението за вероотстъпника“, и ако един мюсюлманин започне да твърди, че Аллах има дете, то този човек става вероотстъпник, а ако съдружи нещо с Аллах, то той пак става вероотстъпник, а те правят разлика между двата вида вероотстъпничество.

Абдун Небий: Обаче Аллах казва: **„Да, за приближените на Аллах не ще има страх и не ще скърбят.“** (10: 62).

Абдуллах: Ние вярваме, че това е истината и го казваме, обаче не трябва да им се служи, и ние не отричаме, освен това че им се служи заедно с Аллах, и съдружаването им заедно с Него, но наше задължение е да ги обичаме и да ги следваме, и да вярваме в техните кирамети (чудеса), и само заблудените оспорват и отхвърлят чудесата на евлията, а религията на Аллах е в средно положение между двете страни и напътствие между две заблуди, и истина между две лъжи.

Абдун Небий: Тези, заради които беше низпослан Коранът (знамения), то те не казваха „Ля иляхе илляллах “ и смятаха Пратеника на Аллах (с.а.с.) за лъжец, отричаха съживяването на Ахирета, и смятаха Корана за лъжа, и казваха че е магия, а ние свидетелстваме, че няма друг бог, освен Аллах, и че Мухаммед е Пратеник на Аллах, смятаме Корана за истина и вярваме в съживяването на Ахирета, отслужваме намаза и говеем, как тогава ни сторихте като онези?

Абдуллах: Обаче няма разногласие между учените, че един човек, когато повярва на Пратеника на Аллах (с.а.с.) в дадено нещо, а в друго не повярва от Пратеника (с.а.с.), то този човек е неверник и не влиза в Исляма, или признае единобожието, отслужва намаза, обаче отрича милостинята Зекят, или признава всички заповеди обаче отрича говеенето, или пък признава всички принципи, но отрича поклонението Хадж, а по времето на Пратеника (с.а.с.), хората не критикуваха поклонението Хадж и не го отричаха, Аллах Теаля им низпосла: „И дълг на хората към Аллах е поклонението Хадж при Дома - за онзи, който може да отиде, а който откаже – Аллах не се нуждае от световите“ (3: 97), а ако човек отрече съживяването на Съдния ден, то учените са единодушни, че става неверник, затова Аллах споменава в Корана, че който повярва в някои принципи, а други отрече, то той става неверник без съмнение. Повелено е Ислямът да се приеме изцяло, без изключение, и който вземе нещо а отхвърли друго, то

той става неверник. Ти приемаш ли това, че който изпълнява някои принципи, но оставя други и ги отрича става неверник?

Абдун Небий: Да, потвърждавам това нещо, той ясно се подразбира в Свещения Коран.

Абдуллах: Тогава ако признаваш това, че който вярва в Пратеника на Аллах (с.а.с.) в даден въпрос, обаче отрича, че намазът е задължение на всеки мюсюлманин, или признава всичко, обаче отхвърля съживяването на Съдният ден, то този човек според четирите мезхеба е неверник, и Коранът също споменава това нещо, както споменахме преди малко. Знай, че Тевхида (единобожието) е най-важното, най-великата заповед, с която е дошъл Пратеника (с.а.с.), и единобожието е по-велико от намаза, даването на зекят и изпълнението на поклонението хадж. И как човек, когато отрече и оспорва някое от тези неща става неверник, дори и да изпълнява всичко, което е споменал Пратеника (с.а.с.), а ако оспорва и отрича единобожието, което е религията на Пратениците, тогава не става неверник! Пречист е Аллах! Нима има по-чудно е това невежество!

Също така размишлявай върху сподвижниците на Пратеника на Аллах (с.а.с.), когато воюваха срещу племето Бени Ханифе в Йемаме, а те бяха приели Исляма от Пратеника (с.а.с.) и те свидетелстваха, че няма друг бог, освен Аллах, и че Мухаммед (с.а.с.) е Пратеника на Аллах, и изпълняваха намаз и учеха езан.

Абдун Небий: Обаче те свидетелстваха, че Мусейлеме е пратеник, а ние казваме, че няма да има друг пратеник след Мухаммед (с.а.с.).

Абдуллах: Обаче вие издигате някои праведници от пратениците, или от мелаякетата или от сподвижниците на степен Подчиняващия небесата и земята. А когато човек издигне друг човек на степен като тази на Пратеника (с.а.с.) то този човек става неверник, и не му са от полза свидетелствата, че няма друг бог,

освен Аллах, и че Мухаммед (с.а.с.) е Негов пратеник, нито пък намазът му, а който издигне някого на степен като Аллах Теаля, то този човек заслужава да бъде неверник. Също така тези които бяха изгорени от Али (р.а.) с огън, всички те претендираха, че са мюсюлмани, а в същото време те бяха сподвижници на Али (р.а.) и научаваха науката от сподвижниците на Мухаммед (с.а.с.), обаче те имаха убеждение в Али, така както и вие имате по отношение на Абдул Кадир (евлия) и други като него, как тогава сахабите бяха единодушни да воюват срещу тях, и да ги сметнат за неверници? Нима мислиш, че сахабите ей така ще изкарват някого от Исляма без причина?! Или мислиш, че убеждението в някой евлия и подобни на него не вреди, а убеждението в Али (р.а.), че е бог или пратеник е неверие?

Също така се казва: Ако първите приели Исляма, а именно сахабите не са смятали за неверник човек, освен ако не се съберат следните неща: ширк, смятане за лъжец Пратеника на Аллах (с.а.с.), смятане за лъжа Корана, отричането на съживяването на Съдния ден и подобни на това въпроси. Тогава какво означава раздела, който го споменават всички учени в техните книги: „Раздел: Решението за вероотстъпника“, точно тук става въпрос за мюсюлманин, който е отхвърлил някои повели от Исляма, след това споменават много подобни неща, и всеки подобен вид изкарва човек от Исляма, даже споменават и дребни неща, когато някой ги извърши, например дума, която ядосва Аллах, споменавайки я човек с езика си без сърцето да е помислило за това, или споменава думата като майтап или присмех, както тези, за които Аллах казва в Корана: **„Не се оправдавайте! Вие станяхте неверници, след като бяхте вярващи.“** (9: 66). И тези, за които Аллах директно споменава, че са станали неверници, след като бяха вярващи, а в същото време те пътуваха с Пратеника на Аллах (с.а.с.) да воюват в битката при Табук, те изрекоха дума, след това казваха, че са я изrekli на майтап. Също така се казва: Това което

Аллах разказва за Бени Израил, въпреки отдаването им, знанието им и тяхното добротворство, те казаха на Муса (а.с.): **„Казаха: „О, Муса! Направи ни божество, както те си имат божества!“** (7: 138) и словата на хора (които бяха от скоро в Исляма) от сподвижниците на Пратеника (с.а.с.), казвайки му: “Направи ни Затул Енват (вид божество)”, тогава Пратеника (с.а.с.) се закле, че това прилича също като Бени Израил, които рекоха: **„Направи ни божество, както те си имат божества!“**.

Абдун Небий: Обаче Бени Исрафил, и тези които потърсиха от Пратеника (с.а.с.) да им стори Затул Енват, не са станали неверници поради тази постъпка.

Абдуллах: Отговорът е, че Бени Израил, и тези които са потърсили от Пратеника (с.а.с.), обаче не са го сторили, а ако го бяха сторили, то щеше да станат неверници, и тези които Пратеника (с.а.с.) им забрани, дори и да не му се бяха подчинили, и вземането им Затул Енват за божество те щяха да станат неверници.

Абдун Небий: Обаче аз имам и друго съмнение, а то е случката с Усама Ибну Зейд (Аллах да е доволен от него), когато уби човека, който каза „Ля иляхе илляллах“, а Пратеника (с.а.с.) порица Усама за това дело, казвайки му: *„Ей, Усама! Нима го уби след като той изрече: Ля иляхе илляллах?“* (Бухари). Също така словото на Пратеника (с.а.с.): *“Беше ми повелено да воювам срещу хората, докато не изрекат: Ля иляхе илляллах.”* (Муслим). И как да направя заключение между това, което казваш и между тези два хадиса? Дай ми наставление, Аллах и тебе да просвети.

Абдуллах: Ясно е, че Пратеника (с.а.с.) воюваше срещу евреите и ги пленяваше, а те в същото време изричаха: „Ля иляхе илляллах“, а сахабите също воюваха срещу племето Бени Ханифе, а те в същото време свидетелстваха, че няма друг бог, освен Аллах и, че Мухаммед (с.а.с.) е Пратеник на Аллах, изпълняваха намаза,

също така тези, които Али (Аллах да е доволен от него) изгоря с огън. А ти потвърждаваш, че който отхвърли съживяването на Съдния ден, то той става неверник, дори и да казва „Ля иляхе илляллах“ и че, който оспорва нещо от петте основи на Исляма, то той проявява неверие, дори и да изрича тези слова, и как не му са от полза тези слова „Ля иляхе илляллах“, когато оспорва и отрича нещо от второстепенните неща от Исляма, а в същото време ще му бъде от полза, когато оспорва Тевхида (единобожието), което е основата на религията на всички пратеници и е върхът на религията?! И като, че ли не разбираш значението на тези хадиси. Що се отнася до хадиса на Усама: То той уби човек по време на битката, когато този човек каза, че е мюсюлманин, а той помисли, че е казал тези слова от страх да не бъде убит и да не би да му бъде иззето имуществото, а човек след като показва външно, че е мюсюлманин, то трябва да се остави, докато се изясни дали наистина е мюсюлманин, и ако след това се възстанови, че не е мюсюлманин бива убит (тоест след битката, и това се изпълнява в мюсюлманска страна от управителя на страната), базирайки се на словото на Аллах: **„и проучвайте“**, и ако не се убиваше, когато изричаше тези слова, то няма да има полза в проучването.

Също така другият хадис: Неговото значение, както споменахме, а то е, че който покаже Тевхид и Ислям в себе си, то е задължение на мюсюлманите да го оставят, освен ако се разбере противоположното на това, а довод за това нещо е, че Пратеника на Аллах (с.а.с.) казва: *“Нима го уби, след като каза: „Ля иляхе илляллах?“* (Бухари), а в другия хадис Пратеника на Аллах (с.а.с.), казва: *“Беше ми повелено да воювам срещу хората, докато не изрекат: Ля иляхе илляллах”* (Муслим). А той е този, който каза по отношение на сектата Хариджитите, които убиха Усман (р.а.) и излязоха срещу Али (р.а.): *„Където и да ги сварите, убивайте ги”* (Бухари). Въпреки това, че бяха хора, които извършваха най-много ибадет и извършваха много зикир (споменаване на Аллах), даже

сахабите омаловажаваха самите себе си, когато видеха тези хора, че изпълняват толкова много ибадет, а тези хора бяха взели науката именно от сахабите, обаче нито словото Ля иляхе илляллах ги избави, нито многото им ибадет, нито претендирането, че са мюсюлмани, когато показаха явните противоречия на ислямското законодателство.

Абдун Небий: Какво ще кажеш за това, което е документирано за Пратеника (с.а.с.), че хората на Съдния ден ще търсят помощ от Адем (а.с.), след това от Нух (а.с.), след това от Ибрахим (а.с.), след това от Муса (а.с.), след това от Иса (а.с.), а те ще се извинят (че не могат да им помогнат), след което ще отидат при Мухаммед (с.а.с.). И това е довод, че викът за помощ от друг освен от Аллах не е ширк.

Абдуллах: Това е грешка в тебе, в самата основа на въпроса, търсенето на помощ от друг човек, който е жив присъстващ на място и е в състояние да помогне, то това не го отричаме, както Аллах, Всемогъщия и Превеликия, казва: **„Онзи, който бе от неговата общност, го извика на помощ срещу онзи, който бе от враговете му.“** (28: 15), както човек търси помощ от другарите си по време на война и в други неща, които са по силите на този, от който се търси помощ, а ние отхвърляме дуата за помощ, когато е вид ибадет, който извършвате при гробовете на евлията, или в тяхно отсъствие, в неща които са присъщи само на Аллах, Всемогъщия и Превеликия, а хората ще търсят помощ на Ахирета от Пратениците, искайки от тях да се помолят на Аллах да отсъди между хората, за да си починат обитателите на Дженнета от този тежък момент, то това е разрешено в земния и в отвъдния свят, да отидеш при праведен човек да събеседвате, да те изслуша, и ти да му кажеш: Моли се на Аллах за мене (да ме напъти или да ми улесни еди-кое си дело). Както сахабите търсеха от Пратеника на Аллах (с.а.с.), когато беше жив да се моли за тях, но когато почина тогава в никакъв случай не се обръщаха към неговия гроб. И те не

търсеха от него нещо при неговият гроб, напротив Селеф-ус-Салих (Праведните предци) порицаваха този, който се моли на Аллах пред някой гроб.

Абдун Небий: А какво ще кажеш по отношение за случката с Ибрахим (а.с.), когато беше хвърлен в огъня, и Джебраил (а.с.) се появи при него и му каза: “Имаш ли нужда от помощ?”. Тогава Ибрахим (а.с.) казал: “Ако е от тебе, не”, и ако помощта от Джебраил беше ширк то нямаше да се появи при Ибрахим (а.с.) и да му предложи помощ!

Абдуллах: Това съмнение е от рода на първите ти съмнения, а тази случая не е достоверна, а ако предположим, че е достоверен, то Джебраил (а.с.) му предложи своята помощ с нещо, което беше по силите му, а то е както казва Аллах, Всемогъщия и Превеликия, за него: **„Научи го (на него) многосилният Джебраил.“** (53: 5). И ако Аллах позволи на Джебраил да премахне огъня от Ибрахим и това около него, от земята и планините и да ги изхвърли на изток или на запад, то това нямаше да затрудни Джебраил в никакъв случай, това е като един богат човек, който предлага на човек в нужда да му даде заем да си покрие нуждите, а той е отказал и е проявил търпение докато Аллах му даде препитание без натякване от някой, та къде е този пример от примера с търсенето на помощ по отношение в ибадета и ширкът, които се извършва сега?! Ей, братко! Знай, че първите хора, при които беше изпратен нашият водач Мухаммед (с.а.с.), техният ширк беше по-минимален от ширка в днешно време, поради няколко причини:

Първо: Наистина първите (тоест по времето на Пратеника (с.а.с.), съдружаваха с Аллах само в момент, когато им беше лесно (нямаха трудности), а когато ги сполетеше беда и трудности, тогава те започваха искрено да служат на Аллах, довод за това е словото на Аллах, Всемогъщия и Превеликия: **„И когато се качат на кораб, те зоват Аллах, предани Нему в религията. А щом Той ги спаси към сушата, ето ги – пак съдружават.“** (29: 65), също така

словото на Аллах Теаля: „**И щом ги покрият вълни като сенчести планини, те зоват Аллах, предани Нему в религията. А щом Той ги спаси на сушата, някои от тях са въздържани. Отричат Нашите знамения не друг, а всеки измамник, неблагодарник.**“ (31: 32).

Та езичниците срещу които воюваше Пратеника (с.а.с.), молеха Аллах и молеха заедно с Него и други, когато нямаха трудности, а щом ги сполети трудност не се отправяха към никого друг, освен към Аллах, и забравяха тези, на които се молеха, а що се отнася до езичниците в наши времена, то те молят друг, освен Аллах и в трудните моменти и в лесните, и когато някого от тях го сполети нещо, казва: „О, Пратенико на Аллах! О, Хусейн!“ и други подобни. Обаче къде са тези, които разбират това нещо?

Второ: Първите хора се молеха на хора заедно с Аллах, които Му бяха приближени: Или пророк, или евлия, или меляике или най-малкото на дърво или пък камък, подчинявайки се на Аллах и не прегрешаваше спрямо Него, а хората в наше време се молят на най-развалените хора в обществото, молят се на тях заедно с Аллах. А този, който е убеден в праведен човек, и този, който не прегрешава, са по-малко заблудени от тези, които са убедени и се молят на хора, на които разврата и развалата им е явна.

Трето: Наистина, при повечето от езичниците по времето на Пратеника (с.а.с.), техният ширк беше в повечето случаи в Тевхид Улухийе, а не беше в Тевхид Рубубийе, обратно на ширка, който е на тези хора след тях, наистина в днешно време голяма част изпадат в ширк по отношение на Тевхид Рубубийе, също така изпадат и в ширк по отношение на Тевхид Улухийе, като мислят, че природата е причина за смъртта и за съживяването (че всичко е от само себе си, без да има Божествена сила) и др.

Ще завърша думите си, споменавайки важен въпрос, да разбереш това, което ти представих преди малко: А то е, че няма разногласие, че Тевхида (убеждението) трябва да бъде

потвърдено със сърцето, изречено с език, извършване на съответните причини, извършвайки ги с дела, и ако нещо от тези неща се наруши, тогава човек не е мюсюлманин, затова ако разбере Тевхида (единобожието), обаче не го практикува, то този човек е неверник, оспорващ, както Фараона и Иблис.

Та по този въпрос много от хората бъркат и казват: Това е истината, признаваме я, обаче не можем да я изпълняваме, и не е разрешено в нашата държава или родно място, и това не го изпълняват хората от нашето населено място, и трябва да вземем тяхното съгласие, за да не ни навредят, обаче този мискин (жалък човек) не знае, че повечето водачи в неверието знаят истината, но не оставят заблудата поради никакви причини, както казва Аллах, Всемогъщия и Превеликия: **„Продават на нищожна цена знаменията на Аллах и възпират от Неговия път. Лошо е онова, което вършат.“** (9: 9). А който работи с Тевхида явно, и в същото време не го разбира, и вътрешно не е убеден със сърцето си, то този човек е двуличник (мунафик), а това е по-лошо от неверието, аргументирайки се със словата на Всемогъщия и Превеликия: **„Двуличниците са най-ниско на дъното на Огъня, и не ще намериш за тях избавител.“** (4: 145). Ето този въпрос ти обяснява много ясно, ако размислиш върху думите на много от хората, ще видиш хора, които разбират истината, обаче я оставят и не работят с нея, от страх да не би да им намали земното богатство, подобно на Карун, или да не им бъдат отнет поста, подобно на Хаман, или пък управлението, подобно на Фараона.

Други пък виждаш да работят външно с Тевхида, но вътрешно са убедени в противоположното, както са двуличниците, и ако го попиташ в какво е убеден дълбоко в сърцето си, и той не знае.

Ти трябва да размислиш и разбереш два айета от книгата на Аллах, Всемогъщия и Превеликия. Първият аyet е този, който споменахме преди: **„Не се оправдавайте! Вие станяхте**

неверници, след като бяхте вярващи.“ (9: 66). А когато разбереш, че някой от тези, които воюваха заедно с Пратеника на Аллах (с.а.с.) срещу Римляните, те изпаднаха в неверие по причина на думи, които изрекоха на майтап. Шегувайки се, тогава ще разбереш, че този, който е изрекъл думи, изпадащи в неверие, или ги е извършил на дело, страхувайки се за поста си, или да не му намалее имуществото, или да угоди на някого е по-опасно и по-голямо от този, който го изрича на майтап (на шега), защото често пъти шегуващият се не е убеден в сърцето си за това, с което се шегува и го изрича с езика си, защото често пъти с това разсмива хората, а що се отнася за този, който изрича неверие или пък го извършва, страхувайки се от друг човек, или за да му угоди, то той е повярвал на заплахата на шейтана: **„Шейтанът ви заплашва с бедност и ви повелява поквара.“** (2: 268) и се страхува от неговата заплахата: **„Именно шейтанът плаши с неговите приближени.“** (3: 175).

Но не вярват на Аллах, Всемилоствия, за Неговото обещание: **„а Аллах ви обещава от Себе Си опрощение и благодат“** (2: 268) и не се страхуват от заканата (заплахата) на Превъзходния: **„Но не се страхувайте от тях, а се страхувайте от Мен един, ако сте вярващи.“** (3: 175). Та дали заслужава в това положение да бъде от приближените на Всемилоствия или от приближените на шейтана?! А вторият аят е словото Му: **„Който отрече Аллах, след като е повярвал – освен който е бил принуден – но сърцето му е спокойно с вярата ... Ала които разтворят гръд за неверието, над тях е гневът на Аллах и за тях има огромно мъчение“** (16: 106). И Аллах не е извинил от тях, освен този, който е бил принуден и сърцето му е било спокойно и изпълнено с вярата, а останалите изпадат в неверие без значение дали го е извършил от страх или от желание или да угоди на някого или проявявайки скъперничество заради родината си, семейството си, близките си, имотите си или го е изрекъл на шега или за други

подобни, освен този, който е принуден, наистина айета сочи, че човек не е принуден, освен на слово или дело, а що се отнася до убеждението на сърцето, то никой не може да го принуди, а словото на Аллах Теалә гласи: „**Това е, защото заобичаха земния живот повече от отвъдния, и защото Аллах не напътва невярващите хора.**“ (16: 107). И споменава директно, че наказанието не е по причина на убеждението, на невежеството и ненавистта към религията, или обичта към неверието, обаче причината му е, че той има дял от дяловете на земното, и това се отразява върху религията, и Аллах знае най-добре.

И след всичко това – Аллах да те напъти – няма ли да се покаеш към Създателя ти, и да се върнеш към Него, и да оставиш това, което си вършил до сега, наистина този въпрос както го чу от мен е много опасен, а въпросът е огромен, и проповедта (разговора) е важен.

Абдун Небий: Покайвам се пред Аллах и Го моля да ми опрости, и свидетелствам, че няма друг бог, освен Аллах и че Мухаммед е Пратеник на Аллах, аз бях изпаднал в неверие заради това, което върших като ибадет на друг, освен Аллах, и моля Аллах да ме извини за всичко изминало, и да ми отвори нова страница, и да ме обсипе с Неговата нежност, и милост, и опрощение, и да ме затвърди върху правилната вяра, правилното убеждение, докато съм жив, докато Го срещна (на Съдния ден), и Го моля да те възнагради – ей, братко Абдуллах – с най-доброто, заради твоето наставление, наистина религията е наставление, и за това, което се отнася за името ми Абдун Небий, то аз ти съобщавам, че от сега нататък съм Абдуррахман, и ти благодаря за порицаването на вътрешното ми убеждение, в което бях силно убеден и дълбоко заблуден, и ако бях останал така, то когато срещнех Аллах (на Съдния ден) и бях със същото убеждение, то никога нямаше да спечеля. Обаче искам от теб последна молба, да ми споменеш

други подобни, порицани от религията, дела, в които много от хората са изпаднали в заблуда.

Абдуллах: Няма проблем, слушай добре:

- Внимавай да не бъде твоя девиз, в това, в което учените са в разногласие по отношение на Корана и суннета, следвайки нещата, в които има разногласие, целейки с това нещо раздор, или търсейки тълкуването му. Обаче в действителност, никой не знае тълкуването му, освен Аллах, обаче твоя девиз трябва да бъде девизът на учените (утвърдените в религията) по отношение на науката, които казват по отношение на неясните знамения: **„Повярвахме в нея. Всичко е от Нашия Господар“** (3: 7) и по отношение на тези неща, в които има разногласие, словата на Пратеника на Аллах (с.а.с.): *„Остави това, което те кара да се съмняваш, и се устреми към това, което не те кара да се съмняваш.“* (Ахмед и Тирмизи). Също така словото на Пратеника (с.а.с.): *„И който се предпазва от съмнителните неща, то той е опазил религията си и честта си, а който попадне в съмнителни неща, то той е попаднал в забраненото.“* (Всепризнат хадис). Също така словото на Пратеника (с.а.с.): *„Грехът е това, което се таи в гърдите ти и ненавиждаш хората да го разберат.“* (Муслим). Също словото на Пратеника (с.а.с.): *„Посъветвай се със сърцето си, след това и с душата си – три пъти – Уважението (почитта), това е към което душата е спокойна, а прегрешението е това, което се таи в душата, и се колебае в гърдите, дори и хората да ти дават решение или ти да им даваш решения.“* (Ахмед).

- Внимавай да не следваш страстите си, наистина Аллах е предупредил за това със словото Му: **„Не видя ли онзи, който приема страстта си за божество?“** (25: 43).

- Внимавай да не се превързваш сляпо за хора или за виждания, или пък за това, на което са били бащите (предците), наистина то е между човек и истината, наистина истината е

изгубеното нещо на вярващия, и където и да я намери, то той трябва непременно да я вземе, Аллах Всемогъщия и Превеликия, казва: **„И когато им се каже: „Следвайте онова, което Аллах е низпослал!“ – казва: „Ние, ще следваме онова, с което заварихме предците си!“ Ала нима и ако техните предци не са проумели нищо, и не са били напътени?“** (2: 170).

- Внимавай, и се пази да не се оприличаваш на друговерците, защото това е началото на всяка една беля. Пратеника на Аллах (с.а.с.), казва: *„Който се оприличава на една общност (на един народ) то той е от тях.“* (Ебу Дауд).

- Внимавай да не се уповаваш на друг, освен на Аллах, казва Аллах, Всемогъщия и Превеликия: **„И който се уповава на Аллах, Той му е достатъчен.“** (65: 3).

- Не се подчинявай на никого, за да прегрешиш спрямо Създателя. Пратеника на Аллах (с.а.с.), казва: *„Няма подчинение на творение (на човек) в прегрешението спрямо Създателя.“* (Тирмизи).

- Внимавай да не имаш лошо предположение към Аллах, наистина Аллах, Всемогъщия и Превеликия, казва в хадис Кудси: *„Аз съм при помислите на Моя раб, спрямо Мен (тоест, когато рабът мисли за Аллах).“* (Всепризнат хадис).

- Внимавай да не обличаш халка или нещо подобно, мислейки че ще те предпази от беда, преди да те е сполетяла или да я премахне от теб, след като те е сполетяла.

- Внимавай да не носиш талисман или подобни, за да те предпазва от назар (лошо око), защото това е ширк. Пратеника на Аллах (с.а.с.) казва: *„Който носи нещо (талисман, муска и други подобни) то той ще бъде упълномощен към тях.“* (Тирмизи).

- Внимавай да не вземаш дървета и камъни, мислейки, че ще ти донесат берекет или пък някакви останки, или постройки (гробове), защото това е ширк.

- Внимавай с Тийра – да имаш песимизъм, нещастие, лошо предзнаменование към дадено нещо, че носи беда, наистина това е ширк. Пратеника на Аллах (с.а.с.), казва: *„Тийрата е ширк, Тийрата е ширк, Тийрата е ширк.“* (Ебу Дауд).

- Внимавай да не вярваш на магьосници, и на гадаещите чрез звездите, които претендират, че знаят неведомото, и пишат зодиите във вестниците, и списанията за щастливите от тях и нещастните, а вярването в това е ширк, защото никой не знае неведомото, освен Аллах.

- Внимавай да не преписваш дъжда към звездите или към сезоните, защото това е ширк. Дъждът се преписва само на Аллах Теаля.

- Внимавай да не се кълнеш в друго, освен в Аллах, каквото и да е това в каквото се кълнеш, защото това е ширк (тоест клетвата в друг, освен Аллах). Споменава се в хадис: *„Който се закълне в друго, освен в Аллах, то той изпада в неверие и в ширк“*. (Ахмед). Като клетва в Пратеника (с.а.с.) или клетва в сигурността, или в честта, достойнството, или в закрилата, или пък в живота.

- Внимавай да не псуваш времето или да псуваш вятъра, или пък слънцето, или студа или горещината, защото тези неща са от Аллах и Той ги е сътворил.

- Внимавай да не изричаш думата „ако“, когато те сполети беда, наистина тази дума отваря работа на шейтана, и в нея има недоволство към предписаното от Аллах, обаче казва: *„Аллах е отсъдил и каквото пожелае го върши“*.

- Внимавай да не превърнеш гробовете в религиозни храмове, не е разрешено да се кланяш в джамия, в която има гроб, предава се от Айше – Аллах да е доволен от нея – която казва: *„Наистина Пратеника на Аллах (с.а.с.), когато беше на предсмъртно легло рече: „Аллах прокле евреите и християните, защото те превърнаха гробовете на техните пророци в молитвени храмове, (предупреждаваше от това, което бяха*

извършили)“, а тя рече: „Ако не беше този хадис, то и неговия гроб щяха да го издигнат.“ (Бухари). Също така Пратеника (с.а.с.) казва: *„Наистина тези общности преди вас превръщаха гробовете на техните пророци и на техните праведници в джамии, затова вие на превръщайте гробовете в джамии, аз ви забранявам това.“* (Предава се от Ебу Ауане).

- Внимавай да не вярваш на хадисите, които са измислени от лъжците за Пратеника на Аллах (с.а.с.), за търсенето посредничество (Тевессул) чрез него или чрез праведници от неговата общност, наистина хадисите в тази област са лъжливи, измислени (Тоест да се молиш на Аллах за нещо посредством гроба на Пратеника на Аллах (с.а.с.) или чрез гроба на някой евлия), а ето и някои от тези лъжливи хадиси: „Умолявайте се (на Аллах) чрез моето място, наистина мястото ми пред Него е велико“, друг измислен хадис е: „Когато ви се затруднят делата, тогава се устремете към обитателите на гробищата“, друг измислен хадис: „Наистина Аллах е упълномощил на гробовете на всеки един евлия, да изпълнява и помага нуждите на хората“, друг измислен хадис: „Ако някой от вас има добро предположение към Хиджр (извитата стена до Кябе) то тя ще му донесе полза.“ Има още много такива хадиси, които няма да споменем.

- Внимавай да не празнуваш, както ги казват религиозни празници, например като Мевлида на Пратеника (с.а.с.), или Ибра и Мирадж (Нощното възнесение), Петнайсетата нощ на месец Шабан и други подобни. Защото това са нововъведения, които нямат основа в Исляма, и няма доказателство за тях от Пратеника на Аллах (с.а.с.), нито пък от неговите Сахаби, които най-много обичаха и следваха Мухаммед (с.а.с.) много повече от нас, и се бореха в извършването на добри дела повече от нас, и ако това нещо го имаше, и беше добро, то те щяха на ни изпреварят в него, и да го изпълняват.

Свидетелството: „Ля иляхе илляллах“ (Няма друг бог, освен Аллах)

Споменава се в предание: „Че ключът на Дженнета е словото *Ля иляхе илляллах* ”, обаче дали всеки, който ги изрече тези слова, заслужава да му се отворят вратите на Дженнета? Беше казано на Вехб ибн Мунеббих – Аллах да се смили над него: „Словото *Ля иляхе илляллах* не е ли ключът за Дженнета?“ А той рече: „Разбира се, че да, обаче всеки един ключ си има зъби, и ако дойдеш с ключ, който има зъби то ще ти бъде отворено, а ако ли не, няма да ти бъде отворено.“

Споменават се много хадиси, предадени от нашия Пратеник (с.а.с.), които поясняват зъбите на този ключ, като словото му (с.а.с.): „Който каже: „*Ля иляхе илляллах* искрено...”, „...сигурен със сърцето си”, „да я каже истински от сърце” и др. Така тези хадиси и други подобни на тях, прикрепят науката с истинското й значение към тези слова за влизането в Дженнета, и утвърждаването в тези слова чак до смъртта, и смиреност за това, което аргументират и т.н.

И от всичките доказателства, събрани на едно, учените установяват условия за тези слова, които непременно трябва да се изпълнят, и да се премахнат пречките за тези слова, за да бъде това слово „*Ля иляхе илляллах*“ ключ към Дженнета и да са от полза тези слова за човека, който ги изрича. Та тези условия са именно зъбите на този ключ, а те са:

1. Знание. Както всяка дума има значение, така е задължително да знаеш думата „*Ля иляхе илляллах*“, знание, което да противоречи на невежеството, а тя отхвърля обожаване на друг (друго божество или идол), а я потвърждава само на Аллах, Всемогъщия, Великия, тоест: Няма друго божество, заслужаващо ибадет, освен Аллах, казва Аллах, Всемогъщия и Превеликия: „...освен онези, които потвърждават истината и я знаят...” (43: 86).

А Пратеника (с.а.с.) казва: „Който почине, и е знаел, че няма друг бог, освен Аллах, то той ще влезе в Дженнета.” (Муслим).

2. Силна убеденост. А то е да си сигурен, дълбоко убеден в нейното значение, и тя не приема никакво съмнение, нито пък помисли, нито колебание, и никакво съмнение, напротив трябва да са твърдо убедени и да вярват безпрекословно, а Аллах, Всемогъщия и Превеликия описва вярващите, като казва: **„Вярващи са именно онези, които вярват в Аллах и в Неговия Пратеник, после не се усъмняват и се борят чрез своите имоти, и души по пътя на Аллах. Те са искрените.”** (49: 15) и не е достатъчно само да се изрича това слово с езика, напротив трябва да има дълбока убеденост в сърцето, ако я няма тази дълбока убеденост в сърцето то това е двуличие, а Пратеника (с.а.с.) казва: *„Думите: „Засвидетелствам, че няма друг бог, освен Аллах и че, аз съм Пратеник на Аллах“. Когато рабът срещне Аллах и няма съмнение в тези слова, то той ще влезе в Дженнета.”* (Муслим).

3. Приемане. А когато разбереш и дълбоко се убедиш, тогава тази наука трябва да има следи, трябва да има плод, а той се осъществява в приемането ѝ, и каквото го изисква тази дума чрез сърцето и езика, и който отхвърли призива към единобожие, то той става неверник, без значение дали това отхвърляне е по причина на високомерието или от инат, или от завист, а Аллах, Всемогъщия и Превеликия казва по отношение за неверниците, които отрекоха тези слова поради високомерие: **„Когато им се каже: „Няма друг бог, освен Аллах”, те се възгордяваха.”** (37: 35).

4. Изпълнение (здроаво захващане). За единобожието има цялостно изпълнение, това е истинското убеждение, и видните дела, които са плод на вярата, и това се осъществява чрез изпълнението на дела, които Аллах е заповядал, и оставяне на неща, които е забранил, както Аллах, Всемогъщия и Превеликия, казва: **„А който се отдава на Аллах и благодетелства, то той се е**

хванал за най-здравата връзка. При Аллах е завръщането на делата“ (31: 22). Ето това е пълното подчинение, изпълнение.

5. Правдивост (искреност, честност). В изричането й има правдивост, истина, която отхвърля лъжата, защото този, който я изрече с езика си само, а сърцето му не я приема, то той е двуличник, а доказателство за това нещо е словото Му, Всемогъщия и Превеликия, за порицаването им: **„Изричат с езиците си онова, което не е в сърцата им.“** (48: 11).

6. Обичта. Вярващият трябва да обича тези слова и е задължен да ги изпълнява в действителност, и тези, които ги притежават тези слова, трябва да обичат останалите хора, които ги изричат и ги практикуват, и знака за обичта на раба към неговия Господар, е да предпочита обичаните от Аллах, дори и да са против волята му, и обичта към този, когото Аллах го обича и който Мухаммед (с.а.с.) го обича, и враждуването, към този който им се противопоставя, и следването на Пратеника на Аллах (с.а.с.), и задоволяване с преданията му, и приемането на неговото наставление и напътствие.

7. Искреността. Тоест изричането на тези слова да бъде само заради Аллах Теаля, казва Аллах, Всемогъщия и Превеликия: **„И бе им повелено да се прекланят единствено пред Аллах, предани Нему в религията.“** (98: 5), а Пратеника на Аллах (с.а.с.) казва: *“Наистина Аллах забрани огъня за този, който е изрекъл „Ля иляхе илляллах“ (от сърце) и е целял с това само Лика на Аллах.”* (Бухари).

И заедно с тези седем условия на словото „Ля иляхе илляллах“, човек трябва да ги изрича с език и да е убеден със сърце, и да ги прилага, и да се затвърди в тях, и да ги спазва докато е жив.

Свидетелството, че Мухаммед (с.а.с.) е Пратеник на Аллах

Мъртвецът в гроба ще бъде подложен на изпитание и ще бъде питан три въпроса, и ако отговори на тях ще се спаси, а ако не може да отговори на тях, то той ще бъде погубен, и единият от тези въпроси е: Кой е твоя Пратеник? И няма да отговори човек на този въпрос, освен този, на който Аллах му е дал успех в земния живот да осъществи неговите условия (тоест условията на това свидетелство), тогава ще го утвърди в гроба и ще му вдъхнови да отговори, и това свидетелство ще му бъде от полза на Съдния ден, ден, в който няма да са от полза нито синовете, нито парите и имотите, а тези условия се следните:

1. Подчинението на Пратеника Мухаммед (с.а.с.) в това, което е заповядал. Както Аллах е повелил да му се подчиняваме (тоест на Пратеника (с.а.с.)), казва Аллах, Всемогъщия и Превеликия: **„Който се покорява на Пратеника, вече се е покорил на Аллах.“** (4: 80), също така казва: **„Кажете: „Ако обичате Аллах, последвайте ме! И Аллах ще ви обикне...“** (3: 31) и абсолютното влизане в Дженнета е свързано с абсолютното подчинение на Пратеника (с.а.с.), а Пратеника (с.а.с.), казва: *„Всички хора от моята общност ще влязат в Дженнета, освен този, който се възпротиви“*. Рекоха: „О, Пратенико на Аллах! Кой се възпротивява?“ Рече: *„Който ми се подчини ще влезе в Дженнета, а който не ми се подчини, то той се е възпротивил.“* (Бухари). А който обича Пратеника ни (с.а.с.), то трябва да му се подчини, защото подчинението към него е плод на обичта, и това е довод за обичта.

2. Вярването му в това, което е заповядал. А който сметне нещо за лъжа, което е документирано от Пратеника (с.а.с.) като истина, поради страст или каприз, то този човек смята за лъжа

Аллах и Неговия Пратеник, защото Пратеника (с.а.с.) е предпазен от грешки и лъжи: **„и не говори той от себе си.“** (57: 3).

3. Избягването, предпазването от това, което е забранил. Започва с най-огромния грях, а именно ширк, и минавайки покрай големите грехове и пагубните дела, и свършва до малките грехове и нежеланите неща, и според обичта на мюсюлманина към неговия Пратеник (с.а.с.) се увеличава и неговата вяра, а когато вярата му се повиши, то Аллах прави така, че да заобича добрите дела, и го накарва да мрази неверието, развалата и греховете.

4. Да не се служи на Аллах, освен така както Аллах е заповядал чрез езика на Неговия Пратеник. Основното нещо в ибадетите е забрана, и не е разрешено да служиш на Аллах, освен чрез това, с което е дошъл Пратеника (с.а.с.), а той (с.а.с.), казва: *„Който извърши дело, което не сме го повелили, то това дело е отхвърлено.“* (Муслим). Тоест не е прието от Аллах, защото не е според сунната на Пратеника (с.а.с.).

Полза: Знай, че обичта към Пратеника (с.а.с.) и обичта към това, с което е дошъл е задължителна, а който ненавижда нещо от това, с което е дошъл Пратеника (с.а.с.), то този човек става неверник, дори и да изпълнява нещото, което ненавижда. И не е достатъчна само обичта, а трябва да го обичаш повече от всичко останало, даже и от самия теб, наистина, който заобича нещо, то се показват следите от тази обич, затова този, който истински обича Пратеника (с.а.с.), то в него се изразява вземането Пратеника (с.а.с.) за пример и го следва в неговия суннет, без значение дали суннета са думи, дела, подчинение на заповедите му или предпазване от нещата, които е забранил, и да се възпитава от неговото възпитание в трудност и в охолство, в движението му, и в ненавиждането му в дадени неща, и наистина подчинението и следването му, са плодът на обичта към него, а без тях не е истинска неговата обич. А за обичта към Пратеника (с.а.с.) има много признаци, ето и някои от тях: Многото

споменаване на Пратеника (с.а.с.) и изказването на Саяту селям (поздрав и благослов) към него, защото който заобича нещо, то той увеличава неговото споменаване, а друг признак е: Желанието за срещата с него, защото всеки, който обича някого, то той жадува за среща с него, други от тези признаци: Уважението и почитта при споменаването му, казва Исхак – Аллах да се смили над него: „Сподвижниците на Пратеника (с.а.с.) след него, нямаше момент, когато го споменат и да не се покорят и да не показват смирение или кожата им да не настръхваше, и да не са плакали.“ Друг признак: Да мразиш този, който мрази Пратеника (с.а.с.), и да враждуваш срещу този, който враждува срещу него, и да страниш от този, който противоречи на неговия суннет и въвежда бидати (нововъведение) в религията, от водачите на бидатите и от двулличниците, друг признак от тях: Да обичаш този, когото Мухаммед (с.а.с.) е обичал от семейството му, съпругите му и неговите сподвижници от Енсарите (помощниците) и Мухаджирите (преселниците), и враждебността срещу този, който враждува срещу тях, и омразата към този, който ги мрази и ги псува и ругае, друг признак: Вземането за пример неговия прекрасен морал, който беше с най-висок и прекрасен морал, предава се от Айше – Аллах да е доволен от нея – която казва: „Неговия нрав беше Корана“, тоест задължи себе си да не върши нищо друго, освен това което е повелено в Корана.

Що се отнася до качествата на Пратеника (с.а.с.): То той беше най-смелият от хората и най-смел в битките, и беше най-щедър от всички хора, а най-много проявяваше щедрост в месец Рамадан, и беше най-наставляващия хората, и казваше най-нежни слова, и никога не е отмъщавал за нещо негово (собствено), нещо лично, беше най-стриктният по отношение на заповедите на Аллах, и беше най-смиреният човек сред хората, и беше най-срамежливият от хората, и най-добър към семейството си, и най-състрадателен към останалите хора... И още много добри качества.

Чистотата

Намазът е втората основа от основите на Исляма, и не се приема, освен с абдест (ритуално почистване), а почистването не се осъществява, освен с вода или чиста пръст.

Видовете вода: 1) Чиста: Която е чиста в себе си и почистваща други неща, и с тази вода се взема абдест и се почистват с нея мръсотиите. 2) Мръсна: Това е вода, която се разбърква с мръсотия, дори тази мръсотия да е малко или много, мръсотия, която променя вкуса на водата или цвета ѝ или нейната миризма. Внимание: Голямото количество вода не се замърсява, освен ако мръсотията промени едно от свойствата на водата: цвета ѝ, вкуса ѝ или нейния мирис, а малкото вода се замърсява при малкото мръсотия попаднала в нея. А много вода се смята, когато надхвърли 210 литра приблизително.

Съдовете: Всеки чист съд е разрешено да се използва и да се употребява, освен златните и сребърните съдове, обаче вземането на абдест от тях е прието едновременно с грях, също така е разрешено да се използват съдовете и дрехите на друговерците, освен ако разберем, че са мръсни, тогава не бива да ги използваме.

Кожата на мъртвото животно: Тя е мръсна. А мъртвото се разделя на два вида: 1) Животно, чийто месо не се консумира в никакъв случай. 2) Това животно, чийто месо се яде, обаче не е било заклано. Затова на такова животно, чието месо е халал и неговата кожа се преработи, тогава е разрешено да се използва неговата кожа в сухи неща, но не във влажни.

Почистването: Или премахването на мръсотии излизащи от половия орган на човек и ануса, и когато това почистване е с вода се нарича Истинджа, а когато е с камък, листа или подобни на тях, тогава се нарича Истиджмар, обаче те трябва да бъдат чисти, разрешени, почистващи (горе споменатите неща), и да не са храна,

и да бъде най-малко с три камъка или повече, затова Истинджа и Истиджмар е задължително при всяка една мръсотия, излизаща от човека. Също така се забранява на човек, който ходи по нужда да стои в тоалетната повече от необходимото, също се забранява изхождане и уриниране в място, където се събира водата, или по пътища, по които се движат хората, или под сянка, която се ползва от хората, или под дърво, което има плод, и е забранено да се обръща човек към Къбле по време на нуждата си, когато е на открито пространство. И не е желателно човек, когато влиза в тоалетната да носи със себе си неща, върху които е изписано името на Аллах, или да се говори по време на нуждата, или да се уринира човек в дупки (на животни, змии и др.), също така не е желателно да си пипа половия орган с дясната ръка. Трябва също когато се почиства с вода или с камъни, листа и други подобни, да е нечетно число, разрешено е също да се почиства едновременно, съчетавайки между камък и вода.

Използването на мисвак (вид дървена четка за зъби, от която излиза сок, обаче при липсата ѝ, то неин заместител се явява пастата и четката за зъби): От суннета е човек да използва мисвак преди намаза, преди четенето на Корана, при вземането на абдест, извършвайки гаргара, и когато стане от сън, при влизането в джамията и в къщата, и когато има лош дъх от устата. — Желателно е да започва с дясната страна на устата, и при почистването да започва от дясната страна, също така, когато се почиства след нужда, да го прави с лявата ръка и другите неща да прави с лявата ръка, неща, които не са желателни.

Абдест: Неговите фарзове (неща, които са основни в измиването): 1) Измиването на лицето, в което се включва измиването на устата и носа. 2) Измиването на ръцете, започвайки от върхът на пръстите до лактите (включително и тях). 3) Извършването на месх (забърсване) върху главата цялата (или част от нея) включително и ушите. 4) Измиването на краката до

глезените (включително и тях). 5) Да е подред (тоест както ги споменахме). 6) Последователност (тоест като се измие едната ръка да не се чака да изсъхне, тогава да измие другата).

Нещата, които са задължителни: Да се каже преди вземането на абдест: Бисмилляхир рахманир рахим. Измиването на ръцете до китките, когато човек става от сън преди да ги вкара в съда с вода.

Суннетите в абдеста: Използването на мисвак, измиването на ръцете до китките в началото, да се извършва гаргара и измиване на ноздрите преди измиването на лицето, гаргарата да се извършва добре, измиването на ноздрите, когато човек не гоее, да прокарва с мокра ръка в брадата си, когато тя е гъста, също измиване между пръстите, започване с дясната страна при измиването на частите, измиването на частите по два или по три пъти, вкарването на вода в ноздрите да бъде с дясната ръка, а издухването ѝ с лявата ръка, разтъркване с ръката органите, които се измиват, вземането на цялостен абдест, да се учи дуа, която е документирана след вземането на абдеста.

Нежелателните неща при вземането на абдеста: Вземането на абдест с много студена вода или много гореща, да се измиват органите повече от три пъти, забърсването на водата от органите, измиването вътрешната част на очите, а що се отнася до изсушаването на органите след вземането на абдест то това е разрешено.

Внимание: Когато се вкара вода вътре в устата, то трябва да се раздвижи из цялата уста (извършвайки гаргара), а вкарването на водата в ноздрите трябва да бъде възможно по навътре в ноздрите вдишвайки, а не само чрез ръката, (освен когато човек гоее, не трябва да прекалява с водата, за да не му влезне вода в гърлото), същото важи и за издухването на водата от ноздрите, и не са приети, освен по този начин.

Описание за вземането на абдест: Първо вземащият абдест да възнамери със сърцето си, след което да каже: Бисмилляхир рахманир рахим, и да измие ръцете до китките, след това извърша гаргара и вкарва вода в ноздрите, след това си измива лицето (а границите на лицето са: От края на челото където поникват крайните косми (скалпа), докато премине брадичката на дължина, а на ширина от едното ухо до другото), след това си измива ръцете от върха на пръстите до лактите (включително и тях), след което извършва месх на цялата глава, започвайки от началото на челото до тила му (може да извърши месх на една част от главата), и вътрешната, и външната част на ушите, вкарва показалците във вътрешната част на ушите, а с палците забърсва външната част на ушите, след това си измива краката до глезените (включително и тях).

Внимание: Ако човек има рядка брада, то му е задължение да измие кожата под нея, а ако е гъста, то трябва да измие само външната част на брадата.

Извършването на месх (забърсване) върху местите. Местите това са кожени обувки, покриващи краката над глезените, а ако е изработено от вълна или памук, се нарича чорап, и е разрешено извършването на месх върху тях (тоест чорапите), когато човек си е развалил абдеста.

Разрешено е да се извършва месх при няколко условия: 1) Да се обуйт местите след вземането на цялостен абдест (тоест веднага след измиването на втория крак). 2) Да е взел абдест с вода. 3) Да покриват мястото, което задължително се измива при вземането на абдеста. 4) Да са от кожа която е разрешена. 5) Кожата сама по себе си да е чиста (преработена).

Чалмата: Разрешено е да се извършва месх върху чалмата при определени условия: 1) Да бъде носена от мъж. 2) Да покрива по-голямата част от главата (или обичайното покриване на

главата). 3) Да се извършва след малка нужда. 4) Почистването да бъде с вода. А що се отнася до воала (забрадката на жената), също е разрешено извършването на месх при определени условия: 1) Да бъде облечена от жена. 2) Да е обвита чак до шията. 3) Да е след развалянето на абдест. 4) Почистването да е с вода. 5) Да покрива главата.

Времетраенето на месха: За човек, който не е на път е разрешено едно денонощие, а за пътника – който пътува над 85 км. И съкращава намазите – то за него е разрешено три денонощия.

От кога се смята началото на месха? Брои се от първото извършване на месх след ходенето по малка нужда след като облече местите (след като е взел абдест) до следващия ден по същото време или (24 часа).

Мястото, върху което се извършва месх върху местите: Върху горната част на местите, започвайки от началото на пръстите до края на местите. И месха се извършва с разтворени пръсти на ръката.

Полза: Който извърши месх по време на път и след това не пътува, или който извърши месх за непътник, след това тръгне да пътува, или се съмнява в началното извършване на месха: То той смята месха като непътник (тоест едно денонощие).

Гипсирането: Или гипсовата превръзка, която се слага на счупен крак или ръка, при това положение е разрешено да се извършва върху нея месх (без да мие гипсираната част на дадения орган), обаче при определени условия: 1) Да има нужда от тази превръзка. 2) Тя да не обхваща повече от необходимото място. 3) Да съчетава (да свързва) с месх върху нея и да измива останалата част от органа (която не е превързан) и се измива при абдеста. И ако превръзката е повече, от колкото е нужно, то човек е задължен да свали ненужната част от превръзката, за да я измива при

вземането на абдест, а ако се бои да не му навреди свалянето ѝ, тогава му е разрешено да извърши месх върху нея.

Полза: По-превъзходно е да се извършва месхът върху местите едновременно, без да започва първо с дясната след това с лявата. Не е разрешено да се извършва месх върху долната част на местите, нито пък от страни, не се одобрява измиването на местите вместо да ги забърше, също така да повтаря извършването на месх втори и трети път. А за чалмата и забрадката месха трябва да бъде върху по-голямата част от нея.

Нещата, развалящи абдеста: 1) Всичко излизащо от половите органи и ануса без значение дали е чисто, като въздуха излизащ от ануса или спермата, или е мръсотия, като урина и мезий (прозрачен секрет, излизащ от половия орган при възбуда). 2) Занасянето на разума, без значение дали е от сън или от припадане, освен лекия сън седнал или прав, той не разваля абдеста. 3) Излизането на урина или изпражнения по не естествен начин (тоест не от тяхното място). 4) Излизане на нещо мръсно от тялото (да не е урина или изпражнение), като изтичането на много кръв. 5) Яденето на камилско месо (в мезхеба на Имам Ахмед). 6) Пипането на половият орган на голо. 7) Когато мъжът пипа половия орган на съпругата си със страст или обратно, обаче на голо. 8) При вероотстъпничество от религията.

А който е сигурен, че е взел абдест, обаче се съмнява дали си го е развалил или обратното, то той гради върху сигурното.

Вземането на гусюл (изкъпване след полов контакт или полиране на сън): Кога се изисква вземането на гусюл: 1) Семеотделяне със страст за човек, който е буден, или излизането на семе, когато човек спи без значение дали е със страст или не. 2) Когато главичката на мъжкия полов орган влезе в женския, дори и да няма семеотделяне. 3) Когато човек приеме Исляма, или вероотстъпник се върне към Исляма. 4) След менструация. 5) След

кръвотечението на родилния период. 6) Когато мюсюлманинът почине.

Фарзовете на гусюла (Задължителните неща при ритуалното изкъпване след полов контакт): Достатъчно е да измие цялото тяло с вода, възнамерявайки гусюл. А цялостното вземане на гусюл се счита при изпълняването на следните девет неща: 1) Да възнамери със сърцето си това дело. 2) Да изрече: Бисмилляхир рахманир рахим (ако е само в баня, без да има в нея тоалетна). 3) Да си измие ръцете до китките преди да ги вкара в съда с водата. Да измие половия си орган и изцапаното около него. 5) След това да вземе абдест (както за намаза). 6) Да изсипе три пъти вода върху главата си. 7) Да намокри цялото тяло с вода. 8) Да разтърка цялото тяло с ръцете си. 9) Да започне от дясната си страна.

Забранява се на човек, който си е развалил абдеста: 1) Да пипа Корана. 2) Да изпълнява намаз. 3) Да извършва таваф (да обикаля около Кябе).

А който е задължен да вземе гусюл, то не него в това положение му се забранява да извършва гореспоменатите забрани (за този, който е без абдест) включително и: 4) Четенето на Корана. 5) Стоенето му в джамията.

Не е желателно за човек, който е джунуб (нуждае се от вземането на гусюл), да спи без да е взел абдест. Също така не е желателно да се разхищава водата при вземането на абдест или гусюл.

Извършването на тейеммум: Условиата за извършване на тейеммума: 1) Да не може да намери вода. 2) Да го извърши с чиста пръст, която има прах, без да е прегоряла.

Фарзовете на тейеммума: Забърсването на цялото лице, след това ръцете до китките, подредба и последователност.

Нещата, развалящи тейеммума: 1) Всяко нещо, което разваля абдеста, то разваля и тейеммума. 2) Когато намери вода, след като е извършил тейеммум. 3) Да премине това, за което му е било разрешено, например болен човек, който е извършвал тейеммум по причина на болестта си, и след като оздравее, тогава му се разваля тейеммума (и трябва да си взема абдест).

Суннетите на тейеммума: 1) Подредба и без прекъсване при вземането на тейеммум, когато го вземе на мястото на гусюл. 2) Да забавя вземането на тейеммум до края на времето за намаз (изчаква се с цел, защото може да намери вода). 3) След вземането на тейеммум да учи дуата, която чете след вземането на абдест.

Нежеланите неща при вземането на тейеммум: Повторното удряне по земята.

Начина, вземане на тейеммум: Да възнамери след това да изрече Бисмилляхир рахманир рахим, да удари с дланите си веднъж по земята, след това забърсва цялото си лице и брадата (ако има) с дланите си, след това забърсва ръцете до китките, като с лявата длан забърсва горната част на дясната ръка, и след това с дясната длан забърсва горната част на лявата ръка.

Премахването на мръсотиите: А те са три вида: Първо: Животните: Които се разделят на две групи: 1) Мръсните: А това са животните като куче, прасе и техните рожби, след това всички птици, на които месото не се яде, също така животните, на които месото не се яде, обаче да са на размер по-голям от котката. На тази група животни урината, изпражненията, секрета от устата, потта, семенната течност, млякото, сополите и повърнатото от тях са мръсотия. 2) Чистите: А те се разделят на три подвида: а) Хората, тяхното семе, пот, секрет, млякото, сополите, храчките и влагата от половия орган на жените са чисти, и така всички части от тях, освен урината и изпражненията, мезий (Прозрачна течност,

излизаща от половия орган при възбуда), ведий (прозрачна лепкава течност, излизаща от половия орган на мъжа при страх, стрес и умора) и кръвта, те са мръсни. б) Всяко животно, чието месо се яде, то неговата урина, изпражнения, семе, мляко, пот, секрет от устата, сополи, повръщане, мезий, ведий, всичко това е чисто. в) От които се изпитва предпазване като магарето, котката, мишката и подобни на тях, то само техния секрет и пот са чисти.

Второ: Мъртвото: Всички мъртви (животни) са мръсотия, освен човекът-мъртвец, рибата, скакалците, и животните, които нямат (циркулираща кръв), като скорпиона, мравката и комара, те са чисти.

Трето: Неодушевените предмети: Те са чисти, като земята, камъните и подобните на тях. (като се изключват предишните споменати неща).

Ползи: ● Кръвта и гнойта – те са мръсотия, и са извинени по време на намаза и в други положения, ако са малко, обаче когато са от животно, чието месо се яде. ● Кръвта при два вида животни е чиста: 1) На рибите. 2) Кръвта или пот, която е останала по месото, когато се заколи животно, чието месо се яде. ● Това, което се отреже от живо животно, чийто месо се яде като съсирек или парче месо, то те са мръсотия. ● Премахването на дадена мръсотия по тялото или дрехата не се нуждае от възнамерение, ако се премахне самостоятелно от дъжд или друго подобно, то тя се почиства. ● Пипането на дадена мръсотия с ръката или вървенето върху тях, не развалят абдеста, обаче човек е задължен да премахне попадналата мръсотия върху тялото или върху дрехата на човек, след това да се измие. ● Мръсотиите се премахват при определени условия: 1) Да се измият с чиста вода. 2) Да се изстиска дадената дреха извън съда, в който е измита, ако тази дреха може да се изстиска. 3) Да се изтърка (с пръсти или друго) измърсеното място, ако не може да се измие само с вода.

4) Ако е мръсотия от куче, да се измие седем пъти, като на осмия се измие с пръст или сапун.

Внимание: ● Мръсотията, попаднала върху земята, ако е течна като урината например, достатъчно е за нея да бъде изсипано върху нея вода, докато изчезне мръсотията, нейният цвят и нейният мирис, а ако е видна като изпражнения, то трябва да се премахне (да се отстрани) и да се премахнат следите след това. ● Ако е невъзможно почистването на мръсотията, освен с вода, то е задължение това място да се измие с вода. ● Ако замърсеното място не се вижда с просто око, то се измива неговото място и около него, докато се убеди, че мястото е измито добре. ● Който вземе абдест да се кланя нафиле (допълнителен) намаз, то му се разрешава да се кланя с този абдест намаза, който му е задължителен (като петкратния намаз). ● Човек, който е спал или се е изпърдял, то не е задължен да измие мястото, защото този въздух, който излиза, е чист (не е мръсен), обаче ако иска да се кланя тогава се задължава да вземе абдест.

Шериятски решения за естествените течения при жените

(Менструация и истихада¹)

- Най-малката и най-голяма възрастова граница на менструацията при жените – Най-малката възрастова граница е девет години, и ако излезе от половия орган на момичето кръв преди тази възрастова граница то това е кръв Истихада, а не е менструация. А за най-голямата възрастова граница то тя няма граница.
- Най-малко дни, който може да продължи менструацията – Един ден и една нощ (24 часа), а ако е по-малко от това време то това е кръв истихада.
- Най-много дни, който може да продължи менструацията – Петнадесет дена, а ако е повече от тези дни, то тази кръв е кръв истихада.
- Почистването между два цикъла (чисти дни) – Тринадесет дни (най-малко), и ако се появи кръв преди тринадесетия ден, то това е кръв истихада.
- Най-често срещаната менструация – Шест или седем дена.
- Най-често срещаното почистване при жените – Двадесет и три или двадесет и четири дена.
- Дали кръвотечението при бременната жена се смята за менструация? – Когато от бременната жена излиза тъмно² или светло³ течение, то това е истихада.

¹ Менструацията, това е естествена кръв, излизаща без причина от матката на жената, не след родилен период. Истихадата: Това е кръвотечение не във времето на цикъла и е при болестно състояние. А разликата между менструацията и истихадата е че: 1) Кръвта на менструацията е тъмна и бие на черно, а кръвта при истихадата е по-светла, като кръвта, която тече от носа. 2) Кръвта от менструацията е гъста, по някой път излиза на парцали (съсирена), а кръвта от истихадата е рядка като, че ли тече от прокървила рана. 3) Че кръвта от менструацията има много тежка миризма в повечето случаи, а миризмът на кръвта при истихадата е като естествената кръв.

² Тъмното течение: Това е течаща кръв по матката, цвета на която е тъмен (кафяв).

³ Това е течаща кръв, излизаща от матката, цветът на който е светъл.

- Кога разбира жената, която е в менструация, че кръвта и е свършила? – Жените по този въпрос се делят на две групи: 1) Чрез бялото течение⁴, което излиза от половия орган ако го види. 2) Чрез изсъхването на половия орган (тоест когато няма течение, като не тече нито тъмно нито светло течение, това е, когато не види бялото течение.
- Течения, които излизат от половия орган на жената, когато е чиста – Ако е прозрачна (течност) или бяла лепкава, то тя е чиста, а ако е кръв или тъмно, или светло течение, то тогава е мръсно, и всички тези течности развалят абдеста, а ако продължи течението дълго време, тогава това е истихада.
- Тъмното и светлото течение, които излизат от женския полов орган – Ако е свързана с менструацията преди него или след него, то това е менструация, а ако е в друго време, в което не е в менструацията, то това е истихада.
- Която жена има точно определен брой дни цикъл в месеца, и стане чиста преди да са минали тези дни – Тогава се съди, че тя е чиста, след като кръвта е прекъснала, и е видяла чистото течение, дори и определените (редовните) ѝ дни, за които е свикнала да не са свършили, в които дни е виждала преди това кръв.
- Изпреварването на цикъла или закъсняването му, а не е в обичайното му време – Ако дойде по определените описания, то това е цикъл, без значение по кое време е дошъл (в началото на месеца, в средата или в края), обаче при условие, да има между двата цикъла най-малко тринайсет дена чист период, а ако ли не, тогава се смята за истихада (болестно състояние).
- Ако цикъла се увеличи или намали от обичайния му период – Това се смята за цикъл, обаче при условие, да не надвишава най-дългия цикъл, на който границата е петнайсет дни.

⁴ Това бяло течение е чисто, обаче разваля абдеста, когато излезе.

- Ако от жената тече кръв за дълъг период от време, като един пълен месец или повече – В такъв случай има три положения:
1) Която жена си знае времето на нейния цикъл от месеца и броя на дните му, то тогава тя си смята този точен брой дни и в кое време на месеца, без значение дали кръвта се различава или не (то само тези дни се смятат за цикъл). 2) Когато жената си знае в кое време от месеца ѝ идва цикъла, обаче не знае точно колко дена трае, тогава тя стои шест или седем дена (най-дългия цикъл), същите дни, които знае. 3) Когато жената знае точно колко дни ѝ е цикъла, обаче не знае кога точно ѝ идва през месеца, тогава брои определените дни, които знае (тоест техния брой) в началото на всеки месец от ислямското летоброене (тоест началото на всеки лунен месец).

Кръвотечение след родилния период (нифас)

- Когато жената роди, обаче няма кръв – Тогава за нея не важат въпросите свързани с нифас, и не е задължена да се изкъпе, и говеенето не и се разваля (ако е говяла).
- А ако види признаците на раждането – Това, което вижда като кръв, вода и болки преди раждането, то това не се счита за кръв от нифас, а е кръв истихада.
- Кръвта, която излиза от жената по време на раждането – Тази кръв е кръвта нифас, дори и детето да не излезе или излезе част от него, и тогава жената не е задължена да си накланва намазите, които са били по време на раждането ѝ.
- Кога започват да се броят дните на нифас? – След като детето излезе напълно от корема на майката.
- Колко дни е най-краткият нифас? – Няма граница за най-малко дни, а в момента, в който прекъсне кръвта. Ако роди и след това веднага кръвта спре, тогава е задължена да се изкъпе, и да си изпълнява намазите, и не е задължена да чака четирийсет дена
- Колко дни е най-дългия нифас? – Най-големият период е четирийсет дена, а ако е повече от това, то тогава дните над четирийсет не се смятат за нифас, тогава е задължена да се изкъпе и да си изпълнява намазите, освен ако не я възпрепятства месечния цикъл (да е дошъл след изтичането на 40-я ден от нифас), който се смята за цикъл.
- Ако жената роди близнаци или повече от две – Започва да брои дните нифас, от раждането на първото дете.
- Кръв, която излиза след аборта – Ако плодът е на 80 дни или по малко, тогава кръвта се смята за кръв истихада, а ако е след 90 дни, тогава тази кръв се смята за нифас, а ако е между 80 и 90, тогава се гледа зародиша: Ако има форма на човешко същество, тогава тази кръв се смята за нифас, а ако ли не, тогава се смята за истихада.

- Ако жената се почисти преди да минат 40 дена, след това пак протече кръв преди да са минали тези 40 дена – Когато жената се почисти (или кръвта е спряла) преди да са изминали четиридесет дена от Нифас, тогава се изкъпа и си отслужва намаза, а ако кръвта пак протече преди да са минали тези 40 дена, тогава тази кръв пак се смята за нифас, и така докато минат 40-те дни.

Внимание: • Жената, която има кръвотечение истихада е длъжна да си отслужва намазите, обаче трябва да взема абдест преди всеки намаз. • Ако жената се пречисти от месечен цикъл или нифас преди залез слънце, тогава е длъжна да си кланя пропуснатите два намаза от този ден, а именно обедния и следобедния намаз, а ако се почисти преди да се е пукнала зората (тоест преди да е настъпило времето за сутрешния намаз), трябва да си отслужи вечерния и нощния намаз от вечерта. • Ако настъпи времето за даден намаз, и в това време и дойде цикъла или нифас преди да е изпълнила намаза, тогава не е задължена да си я отслужи, след като се пречисти. • Жената е задължена при къпането след цикъл или нифас да си разплете косата, а не е задължена да си я разплита при къпане след полов контакт. • Забранено е да се извършва полов контакт с жена в половия орган, когато е в месечен цикъл или в нифас, обаче е разрешено да се задоволява с нея, без да посяга към половия ѝ орган. • Когато жената е в Истихада, тогава не е желателно да се извършва полов контакт, но ако съпругът ѝ има голяма нужда тогава е разрешено. • Когато жената е в истихада, желателно е да се къпе преди всеки намаз, а ако се затруднява, тогава може да събира обедния и следобедния намаз с едно къпане (гусюл), и вечерния (акшам) със нощния намаз с едно къпане, а за сутрешния намаз се къпе отделно, и така за петте намаза се събират три изкъпвания за денонощието, а ако и това я затруднява, тогава може да се изкъпва едни път за денонощието и преди всеки намаз да взема

абдест, ако и в това се затруднява, тогава взема само абдест преди всеки намаз, и се изкъпва само веднъж след свършването на месечния ѝ цикъл. ● Разрешено е на жената да взема лекарства, които прекъсват цикъла временно, за извършването на поклонението хадж или умра, или да си извърши говеенето през месец Рамадан, обаче при условие, че тези лекарства няма да и навредят здравословно.

Намазът

Езанът и Икаметът са фарз кифайе за мъжете, които не са на път, а за този, който е на път или се кланя самостоятелно то за него е суннет да ги учи, а що се отнася до жените, то не е желателно. Също така не се приема, ако се чете езан преди да е навлязло времето за намаз, освен сутрешния намаз, то може да се чете за нея първия езан след полунощ.

Условията на намаза: 1) Ислям. 2) Разум. 3) Да разграничава (между доброто и лошото). 4) Почистването, когато има възможност. 5) Настъпване на времето: Времето за обедния намаз е от зевал (когато слънцето премине зенита – връхната си точка), докато сянката на даден предмет стане, колкото самият предмет, след това времето за следобедния намаз започва от края на времето за обедния намаз (или когато сянката на предмета е станала по-голяма от самия предмет), а крайното време за този намаз се дели на две: Превъзходно време, а то е когато сянката на дадения предмет стане двойна, колкото самия предмет, а належащото време, а то е до преди да залезе слънцето. А след като залезе слънцето тогава настъпва времето за вечерния намаз (Акшам), докато се загуби червеният хоризонт от небето, след това навлиза времето за нощния намаз и най-предпочитано за този намаз е да се изпълнява в средата на нощта, а наложителното й време е до преди да се е пукнала зората, а когато се пукне зората тогава навлиза времето за сутрешния намаз до преди изгрев слънце. 6) Покриването на срамните места по възможност с нещо, което да не е прилепнало по тялото, а срамните части за пълнолетното момче, което е на десет години или повече, е от пъпа до коленете, за свободната жена, пълнолетната то тя цялата трябва да се покрива (по време на намаза и извън него), освен нейното лице. 7) Да се пази от мръсотиите, да не попаднат по тялото на кланящия се или по неговите дрехи, или по мястото

където ще се кланя. 8) Обръщане към Къбле. 9) Нийет (възнамерение).

Основите на намаза: А те са четиринадесет: 1) По време на задължителния намаз да стои прав при възможност. 2) Началния текбир. 3) Четенето на сура ел-Фатиха. 4) Изпълнението на рукю (коленичене) при всеки един рекят. 5) Изправянето от него. 6) Изправянето добре след изпълнението на рукю. 7) Поклона седжде да се изпълнява със седемте части на тялото. 8) Сядането между двете седждета. 9) Последния тешеххуд. 10) Сядането за тешеххуд. 11) Изказването на саяту селям към Пратеника (с.а.с.)⁵ в крайното сядане преди да даде селям. 12) Даването на селям. 13) Спокойствие при изпълнението на всяка една основа (в намаза). 14) Подредбата на тези основи.

И не се приема намазът, освен чрез тези основи, а рекята се разваля при изпускане на едно от тези неща, без значение дали е умишлено или неумишлено.

Ваджибите в намаза (задължителните неща), те са осем: 1) Всички текбири, освен началния текбир. 2) Словото „Семияллаху лимен хамидех“ за Имама и за човека, който се кланя самостоятелно. 3) Словото „Раббена уе лекел хамд“ при изправянето от рукю. 4) Словото: „Субхане раббийел азим“ по време на рукю един път. 5) Словото: „Субхане раббийел еаля“ по време на седжде веднъж. 6) Словото: „Раббиг фирли“ между двете седждета. 7) Първия тешеххуд. 8) Сядането за него. Тези ваджиби, ако ги пропусне умишлено то намазът му се проваля, а ако ги пропусне забравяйки, то тогава извършва поправително седжде.

Суннетите в намаза: Думи и дела: А ако се пропусне нещо от тях, дори и да е умишлено, то на кланящия не му се разваля намаза.

⁵ Тоест да чете „Аллахумме салли“ и „Аллахумме барик“.

Суннетите в думите в словата са: Четенето на Субханеке, изричането на „Еузу билляхи минеш шейтанир раджим“ и „Бисмилляхир рахманир рахим“, изричането на словото „Амин“ при намазите, при които се чете на глас, четенето на нещо от Корана след сура Фатиха, Имамът да чете на глас⁶ след словото „Семиаллаху лимен хамидех“ (и „Раббена уе лекел хамд“) да изрича тази дуа „Хамден кесийран тайибен мубаракен фихи мил'уссемауати уе мил'ул ерди“, да изрече дуата на рукю и на седжде повече от един път и да каже: „Рабигфир ли“, да учи дуа преди селяма.

А суннетите в делата са: Вдигането на ръцете при началния текбир, поставянето на ръцете под гърдите, когато стои прав, дясната ръка върху лявата, да гледа към мястото, където се покланя в седжде, да е с разтворени крака, когато е прав. А при извършване на седжде, да започне първо с поставянето на коленете, след това ръцете и след това челото и носа му, да разделя ръцете си от хълбоците си, стомаха си и от бедрата си, а бедрата също да ги отдалечава от долната част на крака, да има разстояние между коленете му, изправянето на долната част на ходилото, а вътрешната част на пръстите на краката да са прилепнали към земята, и поставянето на ръцете (при седжде) на нивото на раменете с прибрани пръсти на ръцете (това е при изпълнението на седжде), изправянето чрез вътрешната част на ходилата и при сядане да се поставят дланите върху коленете, при първия тешеххуд да се сядва върху левия крак, а при последното сядане да се сядва върху левия таз, като долната част на левия крак се поставя под десния крак, а в сядането между двете седждета ръцете се поставят върху бедрата, а пръстите на ръцете са събрани, същото е и при тешеххуд, освен това при тешеххуда се свиват кутрето и този пръст до него, а палецът и средния пръст се допират така, че да образуват халка, а показалеца се изпъва и се

⁶ А на кланящите се зад него е забранено да четат нещо от Корана, когато Имамът чете на глас, а когато човек си се кланя самостоятелно, тогава може да си чете на глас.

движи при всяко споменаване на Аллах, и при ученето на дуа, сочейки с това че Аллах е Един-единствен, също така обръщането на дясно и на ляво при даването на селям, като се започва от дясната страна.

Поправителното седжде: Суннет е да се извърши поправително седжде, когато се изпълни нещо разрешено в намаза, обаче не на предназначения му място, като четенето на Коран по време на седжде. А е разрешено, при оставянето на даден суннет в намаза. А е задължително да се изпълни поправително седжде, когато добави (неумишлено) основа от основите на намаза, като едно рукю повече, седжде или сядане или да даде селям преди да е завършил намазът, или чете Корана така, че да изменя неговото значение (тоест да греши в четенето), или пък да остави нещо, което е ваджиб (задължително) в намаза, или се съмнява в допълването на нещо по време на изпълнението му, и намазът му се разваля при положение, че е оставил умишлено нещо от намаза, на което поправителното седжде е задължително. И ако иска, извършва поправителното седжде преди селяма, а ако иска го извършва след него, а ако е сбъркал в намаза и не е изпълнил поправително седжде, обаче след като е приключил с намаза и се е минало известно време, и си спомни за това, то тогава за него отпада това поправително седжде.

Описанието на намаза: Когато човек стане да изпълни намаза, трябва да се обърне към Къбле и да изрече текбир: (Аллаху Екбер), а който е Имам трябва да изрече този текбир на глас а също и останалите текбири, за да ги чуят тези зад него, а останалите хора си го изричат тихо, и при изричането на текбира си вдига ръцете на нивото (на ушите) или на раменете, след това ги поставя под гърдите, като с дясната длан хваща лявата, а погледът му трябва да е в мястото, където ще се покланя, след това започва намаза с дуа, която е документирана в суннета, като: „Субханеке Аллахумме уе бихамдике уе тебаракесмук, уе теаля

джеддуке уе ля иляхе гайруке“, след това изрича: „Еузу билляхи минеш шейтанир раджим“, и след него изрича „Бисмилляхир рахманир рахим“ (обаче тези неща не ги изрича на глас), след това чете сура ел-Фатиха, а за хората зад Имама е желателно да я четат, когато Имамът замълчава (след нейното прочитане), и когато не чете Имамът на глас на вторите рекяти (в трите намази – вечерния, нощния и сутрешния намаз), а е задължен да я чете (тоест сура ел-Фатиха) при другите два намаза, на които Имамът не чете на глас (като обедния и следобедния намаз), след нея чете това, което му е улеснено (което знае) от Корана. Желателно е да чете на сутрешния намаз от сура Каф до сура ен-Небе (тоест които си избере от тях, а не всичките), а на вечерния намаз от кратките сури от сура ед-Духа до сура ен-Нас, а в останалите намази да чете от сура ен-Небе до сура ед-Духа. А Имамът чете на глас на сутрешния намаз и в първите два рекята на вечерния и нощния намаз, а в останалите рекяти и намази чете наум, след това изрича текбир и се покланя на рукю, и поставя ръцете си върху коленете, и разтваря пръстите си и си изправя гърба, а главата трябва да бъде равна с гърба, след което казва „Субхане раббийел азим“ три пъти, а когато се изправи от рукю казва „Семияллаху лимен хамидех“, а когато се изправи прав, казва: „Раббена уе лекел хамд, хамден кесиран таййибен мубаракен фихи, мил'ус семауати уе мил'ул ерди уе мил'у маа ши'те мин шейин бя'ду“, след това се покланя в седжде изричайки текбир, и разделя ръцете си от хълбоците и стомаха от бедрата, като слага ръцете на нивото на раменете, а пръстите на краката му са свити и обърнати в посока към Къбле, дланите му също, след това казва три пъти „Субхане раббийел еалә“, може и да добави някои допълнителни дуи, които са документирани в суннета или да се моли каквото си поиска, след това се изправя изричайки текбир и сяда върху левия си крак, а десния е прав (огъвайки пръстите) насочени към Къбле, или пък да седне върху таза си като пръстите на двата крака са огънати и сочат Къбле и казва два пъти: „Раббиг фирли“, може също да

допълни с друга дуа, като: „Уер хамни уедж' бурний, уерфа'ни, уер зукни, уен сурни, уех дини, уе аафини, уефу анни“, след това изпълнява второто седжде както първото, след това се изправя, изричайки текбир и става прав, помагайки си с вътрешната част на ходилата и изпълнява втория рекят така, както първия, а когато изпълни и втория рекят сяда за тешеххуд, сядайки върху левия си крак, като поставя лявата си ръка върху лявото бедро, а дясната си ръка върху дясното бедро, като на дясната ръка свива кутрето и този пръст до него, а палеца и средния пръст ги свива да образуват халка, а показалеца го изпъва напред и го движи, и учи: „Еттехиййату лилляхи уес салеуату ует таййибату есселяму алейке ейюхен небийю уе рахметуллахи уе берекятуху ес селяму алейна уе аля ибадилляхис салихин ешхеду елля иляхе илляллах уе ешхеду енене мухаммеден абдуху уе расулюху“, след това става за третия рекят (при намазите, които са повече от два рекята), като отслужва останалите рекяти обаче чете наум, и чете само сура ел-Фатиха, след като изпълни останалите рекяти сяда на последния тешеххуд (последното сядане), поставя върха на левия си крак под десния, сядайки върху земята, след това в последното сядане чете след (Еттехиййату) „Аллахумме сали аля мухаммедин, уе аля али мухаммед кема саллейте аля ибрахиме, уе аля али ибрахиме иннеке хамидун меджид. Аллахумме барик аля мухаммедин, уе аля али мухаммед кема баректе аля ибрахиме уе аля али ибрахиме иннеке хамидун меджид“. Също така от суннета е да каже „Еузу билляхи мин азабин нари уе азабил кабри, уе фитнетил мехйа уел мемат, уе фитнетил месийхид деджал“. И други подобни дуи, които са документирани в сунната, след това дава селям на дясно и на ляво, като казва „Есселяму алейкум уе рахметуллах“, след това може да учи дуата⁷, която също е документирана в сунната.

⁷ Тоест да каже три пъти: Естегфируллах, Аллахумме ентес селяму уе минкес селям тебаракте я зел джеляли уел икрам, Ля иляхе иллеллах уахдеху, ля шерике ле, лехул мулку уе лехул хамду уе хуве аля кулли шейин кадир, ля хауле уе ля куввете илля билляхи, ля иляхе илляллаху уе ля нябуду илля ийяху леху

Намазът на болния човек: Когато човек е болен и по време на намаза, когато стои прав, неговото положение се влошава и болестта му се увеличава, или не може да стои прав, то тогава може да се кланя седнал, а ако и седнал не може, то тогава може да се кланя легнал на страни, а ако и това му е трудно то може да се кланя като е легнал по гръб, а ако има затруднение и не може да изпълнява рукю и седжде, тогава може да ги изпълнява сочейки с главата, а ако е пропуснал дадени намази (по време на болестта си) тогава трябва да си ги накланя. А ако има затруднение да кланя всеки намаз, когато му настъпи времето, то му се разрешава да събира между два намаза, между обедния и следобедния, и между вечерния и нощния във времето на едната.

Намазът на пътника: Ако човек пътува повече от 80 километра, и пътува за нещо позволено (а не за забранено), разрешено му е също да съкращава намазите от четири рекята на два. А ако смята и е възнамерил да остане на даденото място повече от четири дена (или над 20 намаза), то тогава си ги изпълнява нормално, и още с пристигането му си ги кланя нормално и не ги съкращава. А ако пътникът кланя пълен намаз или е забравил да изпълни даден намаз, когато не е бил на път и след това като пътува си я спомня, или обратното, тогава си го изпълнява цял намаз, пътникът също ако иска може да си кланя намаза цял, но по-превъзходно е да я съкращава.

Петъчния намаз: Той е по-превъзходен от обедния намаз. И той си е самостоятелен намаз, а не съкратен обеден, и не е разрешено да се кланя четири рекята, и не се приема от човек,

ни`мету җе лехул хамду җе лехус сенааул хасен, ля иляхе илляллах мухлисине лехуддине җе леу керихел кяфируун, Аллахумме ля маания лима а`тейте, җе ля му`тий лима мена`те, җе ля йенфеу зел джедди минкель джеду. А след сутрешния намаз и след вечерния казва гореспоменатото и допълва десет пъти: Ля иляхе илляллах уехдеху, ля шерике лех, лехул мулку җе лехул хамду юхийй җе юмийт җе хуве аля кулли шейин кадир. След всичко това изрича 33 пъти Субханеллах, 33 пъти Елхамдулиллах и 33 пъти Аллаху екбер (и общо се събират 99), а на стотния път казва: Ля иляхе илляллах уехдеху, ля шерике лех, лехул мулку җе лехул хамду җе хуве аля кулли шейин кадир, след това чете ајет № 255 от сура Бакара, след това сура Ихлас, сура Фелек и сура Нас, като тези три сури без ајета ги чете по три пъти на сутрешния намаз и на вечерния (Акшам).

който е направил нийет да я изпълни като обеден намаз, също така не е разрешено да се събира със следобедния намаз в никакво положение, дори и да има причина, която позволява събирането между два намаза.

Намазът Витир: Този намаз е суннет, а неговото време е: След нощния намаз до преди да се пукне зората. Най-малко се изпълнява един рекят, а най-много единадесет рекята, като се дава селям на всеки два рекята, което е най-превъзходно или пък кланя наведнъж четири рекята или шест, или осем и на края завършва с един рекят, или пък я кланя три рекята наведнъж (с един селям) или пет, или седем, или девет рекята, а най-малкото и най-пълните рекяти са три рекята, с даването на два селяма. И след този намаз е разрешено да се изпълнят два рекята седнал.

Погребенията: Изкъпването на мъртвия мюсюлманин, обличането му в кефин (бял плат), изпълняването на дженазе намаз, носенето му и погребването му, са фарз кифайе. А ако човек е умрял като шехид по време на битката, тогава не се къпе, нито се облича в кефин, обаче е разрешено да му се кланя дженазе намаз, и се погребва в положението както е починал. Мъжете когато починат се обличат в три парчета плат, а жените в пет. От суннета е Имамът да застане (при дженазе намаза) до главата на мъртвеца ако е мъж, а ако е жена трябва да застане на средата, след това извършва четири пъти текбир (може да вдига ръцете при всеки текбир), като започва в първия текбир с „Езу билляхи“ и „Бисмилляхир рахманир рахим“, след което чете сура Фатиха (или Субханеке) тихо, след това изрича втория текбир и учи Аллахумме салли и Аллахумме барик, след това изрича трети път текбир и се моли за мъртвеца, а когато изрече четвъртия текбир изчаква малко и дава селям на дясно (и на ляво). Забранява се гробът да се издига повече от една педя от земята, или да се циментира, или да се целува, или да се парфюмира, или да се пише по него, или пък да се сядва върху него, или да се ходи, също

така се забранява да се осветяват гробовете, или пък да се извършва около тях таваф (обикаляне с цел ибадет), или пък да се строи върху гробовете джамии, или пък да се погребват хора в джамиите, а ако има върху даден гроб купол или постройка, задължително трябва да се събори.

- Когато се изказва съболезнование на близките на мъртвеца, то има определена дуа, може да каже например: „Еа'замеллаху еджраке, уе ехсене азааеке, уе гафера ли меййитике“ (Аллах да ти увеличи наградата, и да ти подобри (облекчи) съболезнованието, и да опрости на мъртвеца ти). А ако се изказва съболезнование на мюсюлманин за негов близък починал (обаче починалият е неверник, друговедец), то тогава се казва само: „Еа'замеллаху еджраке, уе ехсене азааеке“. А е забранено да се изказва съболезнование на друговедец, дори близкият му починал да е мюсюлманин.

- Човек ако знае, че когато почине неговите близки ще крещят заради него, то е негово задължение да ги предупреди да не вършат това нещо, а ако не го стори, то когато почине и те плачат, крещят заради него, тогава ще бъде наказван заради техния плач.

- Имам Шафи – Аллах да се смили над него – казва: Не се одобрява, на човек чийто близък е починал, да седне на определено място и хората да минават и да му изказват съболезнование, а именно това е сбирка от близките на починалия в къщата с цел хората, които искат да ходят и да им изказват съболезнование, напротив всеки трябва да си гони задълженията, без значение дали са мъже или жени.

- От суннета е да се приготви храна на тези хора, на които е починал близък, и не се одобрява да се яде от тяхната храна, или те самите да приготвят храна за тези, които ги посещават.

- Разрешено е да се посети гроба на мюсюлманин, обаче без да се предприема пътуване за това, също е разрешено да се посети гроб на друговец, също така не се забранява на друговец да посети гроба на мюсюлманин.

- От суннета е, когато се влезе в гробището да се казва: „Есселяму алейкум дар каумин му'минин“ или „Ехлед дияр минел му'минин, уе инна иншааеллаху бикум ляхикуун, йерхамуллахул мустек'димине минна уел мусте'хирин, нес'елюллахе лена уе лекумул аафийе. Аллахумме ля техримна еджахум, уе ля теф'тинна бя'дехум, уег фир лена уе лехум“ (Мир вам, вярваща общност – или: О, вие пребиваващи в тази обител вярващи – И ние, ако Аллах е пожелал, ще ви последваме, и нека Аллах се смили и над отишлите си вече, и над оставащите. Моля Аллах за благополучие и за нас, и за вас)“.

- Забранено е да се изписват айети от Корана върху кефина, защото този кефин ще се замърси, и защото това е унищожение за него, и поради това, че не фигурира в суннета.

- Всеобхватна дуа за мъртвеца, Пратеника на Аллах (с.а.с.), рече в дуата си за мъртвеца: „Аллахумег фир леху уерхамху, уе аафиhi уе'афу анху, уе екрим нузулеху, уеуесси'а мудхалеху, уегсилху бил маа'и уес селджи уел берад, уе некихи минел хатаа'йя кема некайтес сеубел ебйеда минед денес, уе ебдилху дааран хайран мин даарихи, уе ехлен хайран мин ехлихи, уе зеуджен харан мин зеуджихи, уе едхилхул дженнете, уе еизху мин азабил кабри уе мин азабин нари.“ (О, Аллах! Опрости го и го пожали, и го избави, и го извини, и му дай щедър пример, и разшири за него входа, и го измий с вода, сняг и скреж, и го пречисти от греховете, както пречистваш от мръсотия бяла дреха, и му дари в замяна дом по-добър от неговия дом, и семейство по-добро от неговото семейство, и съпруга по-добра от неговата съпруга, и го въведи в Дженнета, и го избави от мъчението на гроба и мъчението на Огъня).“ (Муслим).

Празничните намази (Рамадан байрам и Курбан байрам).

Те са фарз кифайе, а тяхното време за изпълнение е като времето за намаза Духа, а ако се разбере на обедния намаз, че днес е било байрам, то тогава се изпълнява на следващата сутрин, а условията за този намаз са като за петъчния намаз, с изключение на двете хутбета (защото се изпълняват след намаза), за разлика от петъчния намаз (хутбето е преди намаза), и не е одобрено да се кланят допълнителни рекяти преди и след него, а неговото описание е следното: Състои се от два рекята, след началния текбир и казването на „Еузу билляхи минеш шейтанир раджим“, се изрича още три пъти текбир, а на втория рекят преди да се отиде на рукю изрича три пъти, като при всяко изричане се вдигат ръцете, след това изрича: „Еузу билляхи минеш шейтанир раджим“, след това чете сура ел-Фатиха на глас, а след нея чете сура Еаля на първия рекят, а на втория се чете сура ел-Гашийе, а когато даде селям, тогава проповядва двете хутбета, като хутбетата на петъчния намаз, обаче от суннета е по време на хутбето да изрича повече текбир, а ако кланя празничния намаз като нафиле намаз (без да изрича допълнителните текбири), намазът му е правилен, защото допълнителните текбири са суннет.

Намазът Кусуф (Намаз при слънчево или лунно затъмнение).

Този намаз е суннет, той започва от началото на слънчевото или лунното затъмнение, докато премине, и не е намаз, който да се кланя каза при нейното пропускане, или когато това явление е преминало, състои се от два рекята, като на първия се чете на глас сура ел-Фатиха и друга дълга сура, след това се покланя в рукю продължително време, след това се изправя от рукю, казвайки: „Семиаллаху лимен хамидех, раббена уе лекел хамд“, и не се покланя в седжде, а чете още веднъж сура ел-Фатиха и друга дълга сура, след това се покланя пак в рукю дълго време, след това се изправя от рукю и тогава се покланя в седжде две продължителни

седждета, след което кланя втория рекят така, както е изпълнил първия, след което сяда учи тешеххуд и дава селям, а ако някои хора дойдат и не заварят първото рукю, то те не са заварили рекята.

Намазът за дъжд (Истиска). Разрешена е, когато земята стане суха и дъждовете намалеят или прекъснат. Неговото време, неговият начин на изпълнение, описанието му са като празничния намаз, обаче се проповядва едно хутбе и то е след намаза, от суннета също е да се обърне връхната дреха, за да се преобърне и положението.

- **Внимание:** Споменато е от Пратеника (с.а.с.) изравняването на редиците по време на намаза, като казва: *„Или изравнявайте вашите редици, или Аллах ще преобрази (промени) вашите лица.“* (Бухари). Казва Нуман ибн Бешир: „Тогавя видях човек да си допира рамото до рамото на неговия другар, коляното му до коляното на неговия другар и глезена му до глезена на неговия другар“.

- Намазът с колектив е задължителен за мъжете, дори и да са на път, ако това е възможно разбира се, а този, който го пренебрегва и проявява небрежност в изпълнението му с колектив то трябва да бъде превъзпитан, и предупреден (наказан), защото той е знакът на вярващите, а неизпълнението му с колектив е от знаците на двуличниците. Пратеника на Аллах (с.а.с.) казва: *„Кълна се в Този, в Чиито ръце е душата ми, искаше ми се да наредя да съберат сноп дърва, след това да заповядам на някой мъж да започне да чете езан, след което да започнат да изпълняват намаза, след което да отида по къщите на хората, които не са присъствали с нас за намаза с колектив и да им изгоря домовете.“* (Бухари и Муслим).

Милостинята Зекят

Групите на които се полага зекят: Зекята е задължение да се дава на четири групи: Първата: На добитъка, който става за курбан (камили, крави, овце и кози). Втората: Някои култури, излизащи от земята. Третата: Пари, злато, сребро, диаманти и други скъпоценни камъни. Четвъртата: Търговските стоки.

Условията за задължителния зекят: Зекята не е задължен, докато не се изпълнят споменатите условия: Първо: Ислям. Второ: Свобода. Трето: Да притежава определеният нисаб (определено количество или стойност). Четвърто: Лично притежание. Пето: Да мине една пълна година (без да пипа от това имущество нищо), освен ако са житни култури, за тях не се чака една година.

Зекята на добитъка: Те са три вида: Камили, крави, овце и кози, за да им се полага зекят трябва да изпълнят две условия: 1) Да ги отглежда техния пастир една цяла година или повече. 2) Да бъдат отглеждани за доене или за разплод, а не да се работи с тях (оране и други подобни), а ако са за търговия то те спадат към търговските стоки и им се дава зекят както за търговски стоки.

Зекята на камилите:

1 – 4 броя – Не им се полага зекят;

5 – 9 броя – Една овца;

10 – 14 броя – Две овце;

15 – 19 броя – Три овце;

20 – 24 броя – Четири овце;

25 – 35 броя – Малка камила на една година;

36 – 45 броя – Малка камила, навършила две години;

46 – 60 броя – Камила, навършила три години;

61 – 75 броя – Камила, навършила четири години;

76 – 90 броя – Две камили на по две години;

91 – 120 броя – Две камили на по три години;

А ако са над 120, то на всеки 50 се дава една камила на три години. А на всеки 40 се дава по една камила на две години.

Зекят на овцете и козите:

1 – 39 броя – Не се полага зекят;

40 – 120 броя – Една овца;

121 – 200 броя – Две овце;

201 – 399 броя – Три овце;

А когато достигнат 400 или повече, то на всеки 100 се дава една овца. И за овцете не се дава за зекят следните животни: Козел, нито старо, нито сляпо, нито това което гледа малкото си, нито бременното, нито скъпи (стойностни). Овцата или агнето да е най-малко на 6 месеца, а козата да е минимум на една година.

Зекят на кравите:

1 – 29 броя – Не се полага зекят;

30 – 39 броя – Мъжко или женско теле на една година;

40 – 59 броя – Мъжко или женско теле на две години;

А когато достигнат 60 или повече, то на всеки 30 се дава едно теле на една навършена година, а на всеки 40 се дава теле на две навършени години.

Зекят на културите излизащи от земята: Зекят се полага на растенията, които имат зърно и дърветата, които имат плод при определени условия: 1) Растението да бъде от тези, които се мерят и съхраняват, като ечемик и пшеница от зърнените култури, и като грозде или фурми от дърветата, даващи плодове. А тези, които нито се мерят, нито се съхраняват като зеленчуците и кромид, лук,

праз и подобни на тях, то на тях не им се полага зекят. 2) Достигането на необходимата граница (или количество), а то е: 653 килограма или повече от това. 3) Тези култури да са собственост на човека във времето, когато им се полага зекята, а времето, което е задължително да се дава зекят започва, когато започне плода или културата да зрее, а началото на плодовете е, когато започнат да пожълтяват или да почервеняват, а на засадените култури, когато (зърното) узрее и изсъхне на класа. И на тези (зърна и плодове) се дава една десета ($1/10$), когато се напояват без никаква трудност, като тези, които се поливат от дъждовете или реките, и половин десета или ($1/20$) на тези които се поливат с трудност и разходи, като това да изкарва водата от бунар и подобни. А тези, които се поливат с трудност в определени дни от годината, а в останалите дни без трудност, то на тях се дава пресмятайки кои дни са били повече (с трудност или без трудност), а пресмятането е според дните, които е имал трудност и тези които не е имал трудност.

Зекята на стойностните неща: Стойностните са два вида: 1) Злато, на него не се полага зекят докато не стигне границата, а тя е 85 грама. 2) Среброто на него не се полага зекят докато не стигне границата, а тя е 595 грама. А на парите не се дава зекят, докато не стигнат тази граница или стойността на златото или среброто във времето, когато стигне минималната граница, на която се полага зекят за златото и среброто, а на тях се полага зекят, когато стигнат границата, дават се 2,5 %. А за украшенията, които се използват за лично ползване, то на тях не се дава зекят, а тези накити, които се дават под наем или които се съхраняват, то на тях се дава зекят.

Разрешено е на жените да носят всичко, което е изработено от злато и сребро, което е традиционно сред обществото, също така е разрешено да се използва минимално количество сребро в съдове, и на мъжете е разрешено да носят минимално количество

сребро като пръстен, очила и други подобни, а златото е забранено да се украсяват с него съдове и посуда, също така златото в малко количество за мъжете обаче не пряко да го носят, като златни копчета по дрехата, слагането на златен зъб при нужда, без да се оприличават на жените. А който има пари, които се увеличават и намаляват ежедневно, и му е трудно да ги пресметне и да дава зекят на края на годината, то трябва да го дава този зекят, като си определи един ден от годината, като види в този определен ден колко притежава? И от тази сума изкарва 2,5 %, дори и част от парите му да не са изминали една година. А който е на редовна заплата, или е дал под наем къща или земя, обаче не може да спести от него нищо, то не му се полага зекят, дори и да е много, а ако го спестява и го пази, то тогава трябва да му даде зекят на това, което е спестил, когато измине една година, а ако му е трудно да определи, то тогава си избира един определен ден от годината за даването на този вид зекят, както споменахме по отгоре.

Зекята на (пари, които са дадени) на заем. Който е дал на богат (заможен) заем, или има имущество, което може да се отърве, то трябва да даде за него зекят, когато си го възстанови, за всички изминали години, дори и то да е много, а ако е бил извинен, например да е дал заем на човек, който е фалирал, то не му се полага зекят, защото не е в състояние да се разпорежда със средствата си.

Зекят на търговските стоки: На тях не се полага зекят, освен при споменатите условия: 1) Да ги притежава. 2) Да е възнамерил да търгува с тази стока. 3) Стойността на тази стока да е достигнала нисаба (границата, на която се полага зекят), а тя е минималната граница, на която се полага зекят за златото и среброто. 4) Да измине една цяла година. А когато изпълни тези условия то дава зекят на тази стока в стойността ѝ, а ако е имал злато, сребро или пари то той ги прибавя към стойността на търговската стока, за да

достигне границата на зекята, а ако е възнамерил тези стоки да ги използва, като дрехи, къща и кола, то тогава не им се полага зекят, а ако след това реши да търгува с тези неща, започва да смята на ново една година.

Фитрата: Тя е задължителна за всеки един мюсюлманин и мюсюлманка, ако притежават имущество повече от прехраната им за нощта Байрам и през деня на празника, а нейното количество е 2 кг. и 250 гр. от храната на населеното място и това е количеството за един човек, без значение дали е мъж или жена, а на който се полага да я даде, то трябва да я даде сутринта на байрам преди байрамския намаз, и не се разрешава да се забавя даването ѝ след байрамския намаз, обаче е разрешено да се дава един или два дена преди байрам и е разрешено полагащото се на група например (няколко фитри) да се дадат на един човек и обратно.

Даването на зекята: На който се полага да дава зекят, той е задължен да го даде веднага без да го забавя, също така ако някой е настойник на дете или на луд човек, а те са от даващите зекят, то техният настойник трябва да даде зекят от тяхното имущество, разрешава се да го показва, и собственика на зекята да го разпределя лично, също така от условията да се дава с нийета за този, който е мукеллеф (на когото му се полага). И не му се приема раздаденото ако е възнамерил, че дава обикновена садака, дори и да раздаде цялото си имущество. Най-превъзходно е зекята да се даде на бедните от същото населено място, обаче е разрешено да се дава в друго населено място ако има полза от това. Също така е разрешено на човек да даде зекята си за две години напред, ако има необходимата стойност.

Хората, на които се полага зекят: Те са осем групи: 1) Бедните. 2) Нуждаещите се. 3) Онези които го събират. 4) За приобщаването сърцата им (към Исляма). 5) Откупването на роби. 6) Длъжниците. 7) Тези по пътя на Аллах. 8) Пътник (който е в неволя). И се дава на всичките групи, на всеки според нуждите,

освен на събирация зекята, на него се дава определен процент, дори и да е богат. Разрешено е да се дава на престъпващите мюсюлмани, които са превзели управлението. Също така е разрешено на Емира (управителя) да взема този зекят със съгласие на даващия го или без негово съгласие, и без значение дали е проявил справедливост или е престъпил. Не се приема човек да дава зекят на неверник, нито на слуга, нито на богат или пък който си задължен да го прехранваш, също така на хората от племето Бени Хашим. И ако човек си даде зекята на групи, които не са споменати в групите на полагащите им се зекят, поради това че не е знаел, след това разбере, то това не се приема от него като зекят, освен ако е дал на човек, мислейки го за беден, след това е разбрал, че този човек е богат, тогава се приема от него.

Допълнителната садака: Пратеника на Аллах (с.а.с.) казва: *„Наистина мюсюлманинът от това, което ще срещне от неговите дела и добрини, след смъртта му, са: Наука, която я е научил и след това я е разпространил, или е оставил праведно дете, или е оставил Коран да се чете, или е построил джамия, или е построил дом за сираци (за тези по пътя на Аллах), или река, от която вода се възползват хората, или садака, която е дал от имуществото си, когато е бил жив здрав, и (тази садака) ще го срещне след неговата смърт.“* (Ибну Мадже).

Говеенето през месец Рамадан

Говеенето през месец Рамадан е задължение на всеки: Мюсюлманин, разумен, пълнолетен, способен да говее, (ако е жена, то трябва да не е) в менструация, нито пък в нифас (кръвотечение след родилен период). А на децата им се повелява да говеят, ако са в състояние, за да свикват. А настъпването на месец Рамадан се разбира с едно от двете неща: 1) Когато справедлив мюсюлманин или мюсюлманка засвидетелстват, че са видели новолунието. 2) Когато предходния месец, а именно месец Шабан е бил пълен трийсет дена. Говеенето започва от пукването на зората (тоест настъпването на сутрешния намаз) до залез слънце, също така за задължителното говеене, човек трябва да възнамерява преди феджр (Имсак).

Нещата, развалящи говеенето: 1) Половия контакт (а който го извърши по време на говеене), то той е задължен да си го наговее и да плати откуп, а откупа е: Освобождаването на роб, а който не може да освободи роб, тогава да говее два последователни месеца, а който и това не може да извърши, тогава да нахрани шейсет бедняка, а ако човек и това не може да извърши тогава отпадат от него тези неща. 2) Полиране (изпразване) при целувка или опипване или наслада, а който полира на сън то за него няма нищо. 3) Умишлено ядене и пиене, а ако е ял забравяйки, то говеенето му не се разваля. 4) Кръвотечението чрез хиджама (изпускане на кръв от определени точки на тялото с цел лечение) или кръводаряване, а ако на човек му протече малко кръв без негово желание, като нараняване или протичане на кръв от носа, то това не разваля говеенето. 5) Умишлено повръщане. А ако се нагълта с прахоляк, или при вземането на абдест погълне вода, или при вкарването на вода в носа стигне до гърлото, или пък си мисли за полов контакт и се изпразни, или стане джунуб на сън, или пък му протече кръв или повърне без негово желание, то неговият оруч не се разваля. А

който яде, мислейки си, че е вечер, след това разбере, че е ден, то той трябва да си наговее този ден, а който яде през нощта и има съмнение дали времето за заговяване е настъпило, то той не си разваля говеенето. А ако яде през деня и се съмнява в залеза на слънцето, то трябва да си наговее този ден.

Решения, свързани с разговяването: Забранява се яденето през деня на месец Рамадан за този, който няма причина, а жените които са в менструация или са в следродилен период (Нифас), то те са задължени да си разговоят, също така се задължава човек да си разговее, ако се налага да спаси нечий живот, който е в опасност. А от суннета е, когато човек е на път да си разговее и да съкращава намазите, когато говеенето му е затруднено, и за болния когато се бои от вреда. Разрешава се на човек, който не е пътник, но по средата на деня тръгне на път, то му е разрешено да си разговее, също така се разрешава на кърмачката и на бременната да си разговоят, ако се боят за тях или се боят за детето или плода. И за всичките има само наговяване, а бременната и кърмачката освен наговяването трябва да нахранват за всеки ден по един беден човек, ако се страхуват за детето, а не за тях.

А който се затруднява да говее поради старост или болест за която няма надежди, че ще се излекува, то тогава нахранва за всеки ден по един беден, и не наговява дните. А който забави наговяването поради дадена причина и го свари следващия Рамадан, то за него има само наговяване, а ако го е забавил без причина то той наговява и нахранва по един беден за всеки ден, а ако остави наговяването по причина и почине, то за него няма нищо, а ако е било без причина, тогава за всеки ден се нахранва по един беден, разрешено е на близките на починалия ако е имал да наговява от предишен Рамадан, да го наговоят за него, или ако се е зарекъл да говее за нещо и не е говял след това, и трябва да изпълнят всичките неща, за които се е зарекъл. А който си разговее

през деня поради причина и след това тази причина премине още през същия ден, тогава се задължава да продължи да си говее, или пък неверник приеме Исляма, или жена в менструация се изчисти, или болния се излекува, или пътника се върне от път, или малък стане пълнолетен през деня (като полира), или лудият си дойде на себе си през деня (то те трябва да започнат да говеят през останалата част от деня) и след това този ден си го наговяват, и не е разрешено, когато на човек (който е болен) и му е позволено през деня да се храни, друг да говее за него.

Допълнителното говеене (нафиле): Най-превъзходното говеене е да се говее през един ден, след това говеенето в понеделник и четвъртък, след това три дена от всеки месец, и най-превъзходните три дена от месеца за говеене са (13, 14, 15 от мюсюлманския календар). Също така от суннета е, да се говее през повечето дни от месец Мухаррем и Шабан, и в деня Ашуре, в деня на Арафат, и шест дена от месец Шеввал. Не се одобрява да се говее самостоятелно през целия месец Реджеб, или самостоятелно в петък, или пък самостоятелно в събота, или в деня, в който има съмнение – а именно тридесетия ден от месец Шабан, когато е облачно. Забранено е да се говее през Рамадан байрам и Курбан байрам, в дните Тешрик (11, 12, 13 ден от месец Зилхидже), освен за този който има да коли жертвено животно в поклонението хадж за теметтуа или киран (и няма възможност да заколи, тогава трябва да говее).

Внимание: ● Който е джунуб или жена, която е била в менструация или е имала нифас, когато се почистят преди сутрешния намаз, то за тях е разрешено да забавят изкъпването дори и след езана, и първо трябва да се нахрани, и тяхното говеене е правилно.

● Разрешено е на жена да взема лекарства да забави месечния си цикъл в месец Рамадан, с цел да участва с

мюсюлманите в ибадетите, обаче при положение, че тези лекарства няма да й вредят.

- Разрешено е на говеещия да си глътне плюнката или хрещката, ако е вътрешна.

- Пратеника (с.а.с.) казва: *„Общността ми ще продължават да са в добро, докато избързват с разговяването и забавят сухура (супренното ядене на сухур)“* (Ахмед), също така Пратеника на Аллах (с.а.с.), казва: *„Религията ще бъде явна, докато хората избързват с разговяването, защото евреите и християните го забавят.“* (Ебу Дауд).

- Желателно е да се учи дуа преди разговяване, Пратеника на Аллах (с.а.с.), казва: *„Наистина за говеещия преди разговяването му има дуа, която не се връща.“* (Ибну Мадже). Също така дуи, които са документирани преди разговяването от Пратеника (с.а.с.), като казва: *“Жаждата отмина, умората също, а остана наградата с желанието на Аллах.“* (Ебу Дауд).

- От суннета е човек да се разговява с пресни фурми, а ако не намери, то да си разговее със сухи фурми, а ако и сухи не намери, то тогава да си разговее с вода.

Ф Говеещият трябва да се предпазва от поставяне на Кухл (Антимон: подобно на грим) и капки в очите или в ушите по време на говеенето, с цел избягване на разногласията. А ако има нужда от лечение, то няма проблем, ако вкусът на това лекарство достигне до гърлото, говеенето му е правилно (не се разваля).

- От суннета е да се ползва мисвак по всяко едно време на деня, когато се говее, без да е мекрух.

- Говеещият е задължен да остави одумването, клюките, лъжите и подобни на тях, а ако някой го обиди, наругае или напсува, то нека да си каже „аз говея“, и така чрез опазването на езика си и на останалите органи от тялото, той предпазва и

говееенето си, предава се от Пратеника на Аллах (с.а.с.), че е казал: *“Който не остави лъжата, и работата с нея, то Аллах няма нужда от този човек, да оставя храната и питието.”* (Ахмед).

- От суннета е, когато някой го поканят да яде, обаче той говее, тогава да се помоли за този, който го е поканил, а ако не говее, тогава да седне и да яде.

- Нощта Кадр, е най-превъзходната нощ в цялата година, и тя се намира в една от последните десет нощи на месец Рамадан, и най-вероятно в двадесет и седмата нощ, а извършването на добро дело в тази нощ е по-добро от извършването на добри дела за хиляда месеца, а за тази свещена нощ си има признаци, ето и някои от тях: На сутринта (след тази нощ) слънцето изгрява бяло без лъчи и се изправя, и мюсюлманинът може да я улучи без да разбере, за това се изисква от него да положи усилия в ибадета през целия месец, и по специално в последните десет дена от Рамадан, и да не проявява небрежност в нито една от нощите, без да е кланял нощен намаз, и ако кланя намаза теравих с Имама, то да не напуска, докато Имамът не приключи намаза, за да спечели наградата.

- Който говее допълнителен оруч, може да си го наговее, но не е задължен, а ако го развали умишлено, то не е проблем и не го наговява.

Итикяф: Това е вид ибадет от разумен, пълнолетен мюсюлманин, като се остава постоянно в джамията за десет дена (без да излиза, освен при необходимост), и от условията за оставащия в джамията да е чист, и да не излиза от джамията, освен при крайна необходимост, като това да се нахрани, да отиде по нужда, или да се изкъпе, ако през нощта е полирал на сън. А Итикяфа му се разваля, ако излезе от джамията без нужда, или ако извърши полов контакт. Този вид ибадет е разрешен през всеки един месец Рамадан, и по конкретно в последните десет дена от

Рамадан. Най малкото времетраене за този ибадет е един час, а е желателно да не е по-малко от едно денонощие, а жената няма право да извършва този ибадет, освен с позволението на съпруга ѝ. От суннета е по време на Итикяф, този човек да се отдаде на ибадет, и да остави нещата, които му са мубах, като говорене, майтап и др. и да страни от това, което не го засяга.

Поклонението хадж и умра

Поклонението хадж и умра е задължение един път в живота, а условията за тяхното задължение са: 1) Ислям. 2) Разум. 3) Пълнолетие. 4) Свобода. 5) Възможност, а тя е човек да намери превозно средство и прехрана (запас), а за жената има още едно условие, а то е с нея да е нейният съпруг или един от нейните мухрими (брат, баща, син, дядо, чичо или вуйчо), които ѝ са забранени завинаги (тоест тя не може да се жени за тях никога), а ако отиде на хадж без мухрим, хаджа ѝ се приема, обаче има и грях, а който има възможност обаче прояви небрежност и почине, то трябва да се заделят от парите му и някой да изпълни за него хадж и умра. А хаджът не се приема от неверник и от луд, а се приема от дете и роб, обаче когато детето порасне или робът бъде освободен, тогава трябва да изпълни хаджа, който му е задължителен. А който е беден и няма възможност, обаче вземе заем и си изпълни хаджа, то му се приема. А ако човек не е изпълнил хадж за него, и в същото време изпълни хадж за друг, то хаджа става за него, защото без да е извършил хадж за себе си не може да изпълни за друг.

Влизането в Ихрам: Който иска да влезе в Ихрам, суннет е да се изкъпе, да си оскубе космите под мишниците, и да обръсне тези около половите органи, да се напарфюмира (само по тялото), да не облича шити дрехи, а да облече два бели чисти плата, след което влиза в Ихрам, като казва: Леббейке Аллахумме умратен или хаджен или хаджен уе умратен, а ако се бои, че може нещо да го възпрепятства, тогава учи следната дуа: „Фе ин хабесени хабисун фе мехилли хайсу хабесетни“.

Хаджът е три вида, и всеки има право да избира, кой хадж да изпълни: Теметтуа, Муфред и Киран, а най-превъзходният от тях е Теметтуа, а той е когато човек извърши умра през месеците на Хадж, и след нейното изпълнение да се освободи от ихрам, след

това да възнамери да изпълни Хадж. Муфред, това е хаджът, който влиза в ихрам само за хадж. А Киран, да влезе в ихрам за умра, след това да я вкара в хаджа и да изпълни един таваф за двата ибадета.

А когато човекът, който е тръгнал за хадж се изкачи върху превозното си средство започва да изрича телбийе, като казва: „Леббейке Аллахумме леббейк, леббейке ля шерике леке леббейк иннел хамде уенни'мете леке уел мулк ля шерике лек“, и е желателно по често да изрича тези слова и да ги изрича на висок глас, а жените трябва да ги изричат със снижен глас.

Нещата забранени по време на Ихрам: а те са девет: 1) Бръсненето на косми по тялото. 2) Рязането на ноктите. 3) Мъжете да носят шити дрехи, освен ако не намери плат, тогава може да облече панталони, или ако не намери чехли може да обуе обувки, обаче трябва да ги отреже да бъдат под глезените, и няма за него откуп. 4) Мъжете да си покриват главите. 5) Да се парфюмира, нито тялото, нито ихрама. 6) Да се ловува. 7) Да се сключва брак: Това е забранено, обаче за него няма откуп. 8) Опипването със страст, а неговият откуп е да се заколи овца, или да се говее три дена, или да се нахранят шест бедняка. 9) Извършването на полов контакт, ако човек е извършил полов контакт преди първото освобождаване (тоест преди да е извършил таваф Ифада), то неговият хадж се разваля, и е задължен да си го изпълни на следващата година, и трябва да заколи една камила и да я раздаде на бедните в Мекка, а ако е след първото освобождаване, хаджът не му се разваля, обаче трябва да заколи крава (или камила). А ако извърши полов контакт, когато е в ихрам за умра, то умрата му се разваля, и трябва да заколи една овца, и след това да си изпълни наново умрата. Хаджът и умрата не се развалят от друго, освен от извършването на полов контакт. А забраните за жената са същите, както за мъжете, обаче на тях се разрешава да носят шити дрехи, обаче не трябва да обличат воал, покривало на лицето и ръкавици.

Откупът е два вида: 1) По избор, а този откуп се дава при бръснене, или при парфюмиране, или при рязане на ноктите, или покриването на главата за мъжете или пък обличането на шити дрехи, (и ако извърши една от изброените забрани) то той трябва да плати откуп) по избор от него: Или да говее три дена или да нахрани шест бедни, като на всеки един беден се полага половин Са'а (или 1,5 кг. храна), или да заколи овца. А за убитото чрез лов се плаща чрез коленето на добитък, в зависимост от убитото ако има подобно на него, а ако няма подобно на него, то той плаща стойността му. 2) Откуп, който е по подредба: Откупа при хаджа мутеметтия и киран, е да се заколи овца, а за откупа при полов контакт трябва да заколи крава (или камила), а ако няма възможност, тогава трябва да говее три дена по време на хадж и седем, когато се върне в къщи, коленето или даването на храна се раздава само на бедните жители на Мекка.

Влизането в Мекка: Когато хаджията влезе в джамията Месджидил Харам, изрича дуата, спомената в сунната при влизането в джамията, след което започва да извършва таваф (да обикаля около Кябе) за умрата, ако е хадж мутеметтия, или таваф за пристигане (кудум) ако извършва хадж муфред или киран, и при извършването на обиколките открива дясното си рамо. Започва таваф от черния камък и при възможност трябва да го пипне, и да го целуне, а ако ли не, да посочи с ръката си към него и да каже: Бисмиллях уе Аллаху екбер, и така да прави при всяка една обиколка, след това Кябе да му бъде от лявата страна и обикаля седем обиколки, като на първите три обиколки тича леко, а в останалите четири обиколки ходи, и всеки път когато стигне до Рукнул йемани (това е четвъртия ъгъл на Кябе, броейки от черния камък, който е първия ъгъл) да го пипне ако има възможност и между него и черния камък да казва: „Аллахумме раббена атина фид дюня хасенетен уе фил ахирати хасенетен уе кина азабен нар“, а в останалата част от обиколката учи, която дуа иска, след

обиколките кланя два рекята зад Мекаму Ибрахим, ако има възможност, като чете на първия рекят сура Фатиха и сура Кяфирун, а на втория рекят сура Фатиха и сура Ихляс, след това пие от водата Земзем, колкото се може повече, и ако има възможност се връща при камъка да го пипне, след това се моли, заставайки между черния камък и вратата на Кябе, след което тръгва да обхожда между Сафа и Мерва, казвайки: Започвам с това, с което Аллах започва в Корана: **„Сафа и Мерва са от знаците на Аллах, и който ходи при Дома на поклонение хадж, или поклонение умра, той не върши грях, като ги обикаля. А който прави добро и по своя воля – Аллах е Въздаващ, Всезнаещ“** (2: 158). След това изрича текбир и казва: „Ля иляхе илляллах“, като се обръща към Кябе, като си вдига ръцете и учи дуа, след което тръгва към хълма Мерва, и стигайки до зелената светлина, започва да тича до следващата зелена светлина, след това започва да ходи нормално, докато стигне до Мерва, и извършва същото, както извърши на Сафа, след което тръгва и извършва същото, както в първото обхождане, и така докато извърши седем обхода, като от Сафа до Мерва се брои за един обход, и от Мерва до Сафа се брои за друг обход, след като извърши седем обхода, след това си подстригва косата или я обръсва, като бръсненето е по-превъзходно само в хаджа мутеметтиа, защото след това ще извърши и хадж (и трябва да се обръсне още веднъж), а който е възнамерил хадж киран и муфред, то той не излиза от ихрам, и не си бръсне косата нито я подстригва, след като извърши таваф Кудум (за пристигането си в Мекка), докато не замери големия Джемарат на Курбан байрам, а за жената се отнася същото, обаче тя не тича в първите три обиколки на Кябе, нито пък между двете зелени светлини между Сафа и Мерва.

Описанието на хадж: На осмия ден от месец Зилхидже, влиза в ихрам от домът му (от хотела) в Мекка, ако е извършил умра преди това (за хаджа мутеметтиа) с цел да преспи през вечерта на

Мина, а когато изгрее слънцето на следващия ден (на деветия ден) тръгва за Арафат, а когато слънцето премине на обяд зенита, тогава отслужва обедния и следобедния намаз, като ги събира и съкращава, а местността Арафат цялата е място за престояване, освен вадата (Уране), и тогава трябва да учи много: „Ля иляхе иллялах вехдеху ля шерике ле лехул мулку уе лехул хамду уе хуве аля кулли шейин кадир“, и се стреми в дуата си, в покаянието и желанието (надеждата) към Аллах, а когато слънцето залезе, се отправя към Музделифе, смирен и спокоен, изричайки телбийе, споменаващ Аллах, а когато пристигне на Музделифе кланя вечерния намаз и нощния като ги събира и съкращава, но съкращава само нощния, след това пренощува там, а на сутринта отслужва сутрешния намаз в началното ѝ време и остава на мястото като учи дуа, докато се пробели, след това напуска Музделифе преди изгрев слънце, и когато достигне до долината Мухассир, то трябва да бърза ако има възможност, докато достигне до Мина, след което замерва големия Джемарат със седем камъчета (камъчетата трябва да бъдат на големина, колкото лешник или нахут), и при всяко замерване изрича: „Аллаху екбер“, и си вдига ръката, когато замерва, и трябва да улучи Джемарата и камъчето да падне в коритото, и да внимава да не удрия хората, а изричането на телбийе го прекъсва при започването на замерването, след което коли жертвеното животно (курбана). След това си обръсва главата или я подстригва, обаче бръсненето е по-превъзходно, а когато замери и се обръсне, то излиза от ихрам и му е позволено всичко, което му е било забранено по време на ихрам, освен съвкуплението (със съпругата му), това е първото освобождаване, след това тръгва за Мекка и извършва таваф Ифада, а той е задължителния таваф, чрез който хаджът се изпълва (защото е основа от основите на хадж), след това обхожда между Сафа и Мерва, ако изпълнява хадж мутеметиа, или ако не е извършил обхода при пристигането си в Мекка (защото при хаджа киран и муфред може да изпълни обхода на Сафа и Мерва,

когато пристигне в Мекка след таваф Кудум, а може и да го извърши след таваф Ифада на курбан байрам). Когато изпълни и това нещо (тоест таваф и обход) тогава му е разрешено всичко, даже и съвкупление, а това е второто освобождаване, след което се връща да пренощува на Мина задължително, като всеки ден замерва Джемарат след зевал (след като слънцето премине зенита на обяд) в следващите три дена, като замерва и трите Джемарата с по седем камъчета, започвайки от първия Джемарат (най-малкия) и така до последния. Когато замери първия, се измества малко напред и започва да се моли на Аллах, след това замерва средния Джемарат, и се измества малко напред и пак се моли, след това замерва и големия Джемарат, обаче след него не застава да учи дуа, а си тръгва. След това по същия начин замерва Джемаратите на втория ден, а след това ако иска да си върви няма проблем, обаче трябва да напусне Мина преди да залезе слънцето, а ако на дванадесетия ден слънцето залезе, а човек си е на Мина, тогава е задължен да остане да пренощува и на следващия ден да замерва пак. Обаче ако е хвърлил на втория ден и е възнамерил да напуска, обаче навалицата го е забавила, тогава излиза дори и след залез слънце без проблем. А извършването на хаджа киран е като муфред, обаче при него се изисква да коли жертвено животно като при мутеметтия. А ако иска да пътува със семейството си, трябва първо да извърши прощалния таваф, за да бъде прощалния таваф последното нещо, което е извършил, освен жена, която е в менструация или в нифас, то за тях прощалния таваф отпада, а ако човек остане след прощалния таваф в Мекка за търговия или за друго, преди да си тръгне пак трябва да извърши прощален таваф, а който напусне Мекка преди да е извършил прощален таваф и е близо, то той трябва да се върне за да го изпълни, а ако е много далече, трябва да заколи курбан (откуп).

Основите на Хадж: 1) Влизането в Ихрам: А то е възнамеряването и обличането на двата бели плата от Микат. 2) Стоенето на Арафат. 3) Таваф Ифада. 4) Обхождането между Сафа и Мерва.

Задължителните неща в Хаджа: 1) Влизането в ихрам от Микат. 2) Стоенето на Арафат до вечерта. 3) Пренощуване на Музделифе до полунощ. 4) Пренощуване на Мина в дните Тишрик (11, 12 и 13 от месец Зилхидже). 5) Замерването на Джемаратите. 6) Бръсненето или подстригването. 7) Прощалния таваф.

Основите на поклонението умра са три: 1) Влизането в ихрам. 2) Таваф за умрата. 3) Сай (обхода между Сафа и Мерва).

Задължителните неща в умрата: 1) Влизането в ихрам от Микат. 2) Бръсненето или подстригването.

Който остави и не извърши основа от основите на хадж, хаджът не му е пълен, докато не го извърши, а който остави нещо, което е задължително в хаджа, то той трябва да коли курбан, а който остави суннет от хаджа, то за него не е проблем.

Условия за приемането на таваф, са тринайсет: 1) Ислям. 2) Разум. 3) Определен нийет. 4) Настъпването на времето за таваф. 5) Покриване на срамните места. 6) Вземането на абдест, а за децата не е условие. 7) Извършването на седем сигурни обиколки. 8) Кябе да бъде от лявата страна на обикалящия, и ако извърши грешка да се върне. 9) Да не се връща по време на обикалянето му. 10) Да ходи при възможност (а ако е болен и не може да ходи, тогава може друг да го кара с количка). 11) Последователност между обиколките. 12) Да бъде вътре в джамията Месджидил Харам. 13) Да започва от черния камък.

Суннетите при обикалянето около Кябе: Пипането и целуването на черния камък и изричането на текбир при него, пипането на Рукнул Йемани, откриване на дясното рамо, тичането в първите три обиколки и ходенето в останалите четири, четенето

на дуа и споменаването на Аллах по време на обикалянето, доближаването до Кябе, отслужването на два рекята зад Мекам Ибрахим след тавафа.

Условията за извършването на Сай (обхода между Сафа и Мер уа) са девет: 1) Ислям. 2) Разум. 3) Нийет (възнамерение). 4) Последователност. 5) Ходене при възможност. 6) Пълни седем обхода. 7) Изпълнение между Сафа и Мерва. 8) Да се извършват след правилното извършване на таваф. 9) Започването му от Сафа с нечетно, а от Мерва с четно число.

Суннетите при извършването на Сай: Вземането на абдест и почистването от мръсотия (по тялото и дрехата), покриването на срамните места, споменаването на Аллах, дуа към Него, и прославянето Му, тичане между двете зелени светлини и ходене в останалата част, да е непосредствено след извършването на тавафа.

Внимание: Най-предпочитано и превъзходно е да се замерват Джемаратите в тяхното време (за всеки ден), обаче ако забави да хвърля днешните камъни на утрешния ден (тоест на 12 ден да хвърля и за 11), или пък да ги хвърли накрая всичките, то му е разрешено.

Курбана (за хората, които не са на хадж) е суннет муеккед (потвърден силен суннет), и който иска да коли курбан, то с настъпването на първия ден на месец Зилхидже до десетия ден (Курбан байрам) му се забранява да си подстригва косата или да си реже ноктите, докато не заколи курбана.

Курбана Акика (за новородено) е суннет, като за момчето се колят два курбана, а за момиченцето един курбан, коли се на седмия ден от раждането на детето, и от суннета е да се обръсне главата на новороденото на седмия ден и колкото грама тежи косата, то толкова грама се раздава сребро (в пари), а за момиченцето се дава злато, колкото грама тежи косата. Слага му

(й) се име, а най-обичаните имена от Аллах са Абдуллах и Абдуррахман, и се забранява да се слага име, започващо с Абд без да има след него име от имената на Аллах, като Абдун Небий (раб на пророка) или Абдур Расул (раб на пратеника) тези имена са забранени, а ако съвпадне Акиката с Курбана, то едното се реваншира и за другото.

Ползи от различно естество

- Шейтанът иска да се сдобие от хората с едно от седемте неща, ако е безсилен в едното веднага се прехвърля на следващото, а те са: Първото нещо е ширк (съдружаване) или неверието, ако шейтанът не е в състояние да го заблуди в това нещо, тогава пробва чрез нововъведение в убеждението и по този начин да остави напътствието от Пратеника (с.а.с.) и от неговите сподвижници, ако и това не може тогава го подстрекава да върши големи грехове, а ако и това не е в състояние да направи, тогава го кара да извършва малките грехове, ако и в това не може да подчини дадения човек, тогава го кара да върши много неща, които са мубах (разрешени), ако и в това не може да го пребори, тогава го кара да върши добри дела, които са с по-малка награда, а в същото време оставя дела, които са по-превъзходни от тях и с по-голяма награда, а ако и това не може да направи, тогава се опитва да властва над него чрез шейтаните от джиновете и хората.

- **Грехът:** Той се изтрива и се откупва чрез следните неща: Искрено покаяние, търсене на прошка, вършенето на добри дела, изпитанието чрез беди, даването на садака, дуата от някой друг, а ако остане нещо след това, което не му е опростено от Аллах, тогава бива наказван за съответния грях в гроба или на Съдния ден или в Джехеннема докато се пречисти от този грях. След което ще влезе в Дженнета, това е, когато е починал като мюсюлманин, обаче ако е починал с ширк или неверие или пък с двуличие, то тогава ще остане вечно в огъня. Прегрешенията и греховете имат много лоши следи върху човека: **Следите от тях върху сърцето са:** Че го изпълват със свирепост, тъмнина, унищожение и болести, и това сърце бива преградено от Аллах (тоест е много далече от Него). **А следите върху религията са:** Наследява споменатите неща, също така лишава човек от подчинение (към Аллах), от призива на Пратеника (с.а.с.), дуата на мелаякетата и дуата на вярващите. **А следите върху препитанието са:** Заради тези

грехове, човек бива лишен от препитанието и премахване на богатите, и изчезва богатството на имуществото му. А що се отнася до човека като самостоятелен индивид, то му премахва богатството в годините, и наследява стеснен живот и му затруднява всички дела. **А следите върху делата са:** Пречи да бъдат приети добрите дела. **А следите върху обществото са:** Премахва богатството в случая, а именно сигурността, предизвиква престъпниците (да вършат лоши неща) и забранява дъжда от небето и други подобни. **Полза:** Ибну Джеузи – Аллах да се смили над него – казва: „Най-голямото наказание е това, наказваният да не чувства наказанието, има и по-голямо от това (по-жестоко), а то е, че се радва на това нещо, като например раздаването на имот, пари, придобити чрез харам и утвърждаването в извършването на грехове.

● **Мъките, тревогите и грижите:** Спокойствието на сърцето, неговата радост и премахването на мъките са желание на всеки един, и чрез тях човек се сдобива с добър, спокоен живот, а за да се сполучи това, има религиозни причини, естествени и придобити и не се събират, освен на вярващите, ето и някои от тях: 1) Вярата в Аллах. 2) Вършене на повеленото и предпазване от порицаното (забраненото). 3) Добротворството към останалите хора с думи, дела и всички останали добри дела. 4) Ангажирането с науки, от които има полза, като религиозни науки и земни науки. 5) Да не мисли за бъдещи работи или за минали, а да се ангажира с работата, която му е за деня. 6) Многото споменаване на Аллах. 7) Споменаването на Аллаховите богатства, явните и скритите. 8) Да поглеждаме към тези, които са по-зле от нас, и да не гледаме към този, който е облагодетелстван повече от нас в земните блага. 9) Бързото премахване на нещата, които са причина за тъгите и мъките, и сдобиването с нещата, носещи радост и щастие. 10) Прибягването, търсенето на убежище при Аллах Теалю, чрез някои неща, чрез които Пратеника (с.а.с.) търсеше убежище при Него,

като дуата да му премахне тази тъга, както гласи неговото слово (с.а.с.): „Няма раб, който да го сполети мъка или тъга и да рече: „Аллахумме инни абдуке уе ибну абдике уе ибну еметике насийети би йедике мадин фийе хукмуке адлюн фийе кадауке, ес'елюке би кулли исмин хуве леке семмейте бихи нефсеке, еу аллемтеху ехаден мин халкике, еу ензелтеху фи китабике, еу исте'серте бихи фи илмил гайби индеке ен тедж'алел куране рабийа калби уе нура садри уе джиля'е хузни уе зехабе хемми“. И Аллах да не му премахне тъгата и мъката му, и да замени на нейното място с добро.” (Ахмед).

- **Полза:** Ибрахим Ел Хаууас – Аллах да се смили над него – казва: Лекарствата за сърцето са пет: Четенето на Корана и размишляването върху него. Празния стомах. Кланянето на нощен намаз. Изразяването на смирение през нощта (по време на дуа или на намаз). Друженето с праведните хора.

- Който го сполети беда и иска да я премахне или да я намали и да я омаловажи, то нека да си я представи, че е голяма и да си представи наградата от нея (търпейки), и да си представя, че ще го сполети по-голяма от нея.

- **Допълнителният намаз:** Документирано е, че Пратеника (с.а.с.) всеки ден, освен задължителния намаз, е отслужвал и (дванадесет рекята нафиле), а те са: Два рекята преди сутрешния намаз (Сабах), четири рекята преди обедния намаз (Зухр) и два след нея, два рекята след вечерния намаз (Акшам) и два рекята след нощния намаз (Иша). Също така е документирано, че е кланял още нафиле, освен това. Ще споменем някои от тях: Четири рекята преди обедния намаз, четири преди следобедния и четири преди петъчния намаз. Четири след обедния намаз, след вечерния и след нощния. Два рекята след езана на Акшам, и два рекята след намаза Витир.

● **Четенето на Корана:** Когато четецът на Корана чете наизуст, той повече размишлява върху него и разсъждава, и е по-концентриран, отколкото когато чете от книгата, също така четенето наизуст е по-превъзходно, а ако са равни то тогава е по-превъзходно да чете от книгата. **Полза:** Споменаването на Аллах по време на намаза и извън него, не се счита, докато не го изрича с езика така, че самият той да чува какво чете, без да пречи на тези около него.

● **Забранените времена:** Забранено е да се отслужва допълнителен намаз в забранените времена, за които времена е документирано, че са забранени, а те са: 1) От изгряването на утрото до изгрева на слънцето, докато се издигне колкото едно копие в хоризонта. 2) Когато слънцето застане на върхната точка на небето, докато не премине зенита. 3) След следобедния намаз, докато не залезе слънцето. А що се отнася за намазите, които имат причина да се изпълнят, то те могат да се изпълняват и в забранените времена, като намазът, който е поздрав за джамията, двата рекята след обикалянето около Кябе, двата рекята суннет на сутрешния намаз, дженазе намаза, двата рекята след вземането на абдест, поклона седжде при четенето на Корана и при поклона за благодарност.

● Който влезе в джамията на Пратеника (с.а.с.), започва с два рекята поздрав за джамията, след това отива при честития гроб на (Пратеника (с.а.с.)), и застава с лице към гроба и с гръб към Къбле, и сърцето му е изпълнено с уважение, като че ли вижда Пратеника (с.а.с.), и го поздравява, казвайки: „Еселяму алейке я расулеллах“, а ако каже нещо повече от това, то се приема, след това се премества един лакът на дясно и казва: „Еселяму алейке я Ебу Бекр ес-Сиддик, Еселяму алейке я Умар ел-Фарук. Аллахуммедж' зихима ан небийхима уе анил ислям хайра“. След това се обръща към Къбле, а гробовете да му останат от лявата му страна, и тогава започва да се моли на Аллах.

● **Бракът:** Желателно е този, който чувства страст да се ожени, дори и да не се бои, че може да изпадне в прелюбодеяние, а този който няма страст, за него е разрешено да се ожени, и е задължително за този, които се бои за себе си да не попадне в прелюбодеяние, даже ако има средства за хадж и трябва да избере между женитбата и хаджа, то той трябва да се ожени с тези средства. Забранено е да се гледа към чужда жена, също така се забранява да се гледа към възрастна жена, ако човек изпитва към нея страст, също така е забранено да се гледа към голобрад (младеж, който няма брада и има нежно лице).

Условията за женитбата са следните: 1) Определянето на конкретната двойка: И не е разрешено на родителя на момичето да каже на някой: Женя те за една от дъщерите си, и в същото време има няколко дъщери и не е посочил конкретна. 2) Съгласието на младоженеца, който е пълнолетен и разумен, също така съгласието на момичето, която е разумна и свободна. 3) Да има Велий (а те са: Баща й, дядо й, брат й или чичо й), и не е разрешено на жената да се омъжва по своя воля (тоест без да иска разрешение от нейния родител), и никой освен нейния велий не може да я жени, освен ако си е намерила подходящ съпруг, който е добър мюсюлманин. С най-голямо право да я жени е нейният баща, след това дядо й (в случай, че баща й е починал), след това нейният син (ако е била преди това омъжена и е имала дете от първия съпруг, или първият съпруг е починал), след това неговият син (или внукът й), после кръвният й брат (тоест с който са от една майка и от един баща), след това брат й от бащина линия само, и след тях племенникът й (син на брат й). 4) Свидетелството: Трябва да има двама свидетели, да са мъже, зрели, разумни и справедливи. 5) Да няма забрани между двамата младоженци: Като това да има млечно роднинство, или кръвно или от предишна женитба (например да е женен за нейна леля).

Забраните при никяха: Първо: Вечните забрани, а те са няколко вида: 1) Кръвната, а те са: Майка му, баба му, дъщерята му, и дъщерите на неговите деца, и сестрите, дъщерите на сестрите му и дъщерите на техните деца (тоест внуците на неговата сестра от сина и дъщерята ѝ), дъщерята на брат му, и внучките на неговия брат (от синовете му и от дъщерите му), неговата леля и неговата тетка. 1) Забрана по млечна линия: Нейната забрана е като кръвната забрана, даже и роднинството при женитба (от преди). 3) Забрана след женитба, а те са: Майката на неговата съпруга и нейната баба, и съпругите на кръвните му чичовци, дъщерите на съпругата му (ако е имала дъщери от първият ѝ съпруг). Второ: Забрани до определено време, а те се делят на две: 1) По причина на събиране, тоест да се ожени едновременно за две сестри (обаче ако се ожени за едната, то другата му става забранена, обаче след време ако се разведе със съпругата му, тогава нейната сестра вече не му е забранена), да се жени едновременно с момиче и нейната леля или тетка. 2) Пречка, която може да се премахне или е временна, тоест забранено му е да се жени за жена, която е съпруга на друг мъж, докато тя не се разведе.. **Полза:** Родителите на момчето нямат право да задължават сина им да се ожени за момиче, което той не харесва, и в такъв случай, той не е длъжен да им се подчини, и ако не им се подчини, то той няма грях за това нещо. **Полза:** Мъжът е задължен да подсигури на съпругата си: прехраната, пиетието, облеклото и жилището според обичаите на даденото населено място.

- **Разводът:** Забранено е на човек да дава развод на съпругата си, когато тя е в менструация или е в нифас (течение след родилен период), или когато е чиста (тоест да не е нито в менструация, нито в нифас), обаче в това време е извършил полов контакт. Не е желателно човек да се развежда със съпругата си без причина, а е разрешено при нужда, и има някаква причина, а от суннета е човек да даде развод на съпругата си, ако има вреда от

този брак, също така мъжът не трябва да се подчинява на родителите си при развода, а който иска да се разведе със съпругата си, то на него му е забранено да се развежда повече от един път, а ако се разведе то трябва да е, когато тя не е в менструация, нито пък в нифас и не трябва да е извършвал с нея полов контакт във времето когато тя е чиста. А когато я разведе, то да я разведе само един път и я оставя без да изрича думата “Развеждам те” повече от един път, докато не ѝ изтече срока, а на която съпруга ѝ е първият развод (който подлежи на връщане към съпруга ѝ повторно) то на нея ѝ се забранява във времето, когато ѝ тече срока да излиза от къщата ѝ, или пък съпруга ѝ да я изкарва от дома преди да изтече срока. Ако човек произнесе с думи. казвайки на съпругата му: Развеждам те, то развода се счита, а ако си е помислил само без да го е изрекъл с устата, тогава не се смята за развод.

● **Времето за изчакване:** То е няколко вида: 1) Изчакването на бременната жена: Нейният период е докато роди детето, по същия начин, ако съпругът ѝ е починал а тя е била бременна, тогава изчаква, докато се роди детето, след това може да се омъжи (след като ѝ мине родилния период). 2) Изчакващият период за жена, чийто съпруг е починал, е четири месеца и десет дена. 3) Жена, която си има месечен цикъл: Нейният срок е да минат три месечни цикъла, а срока приключва с почистването от третата менструация. 4) Жена, която няма менструация: Нейният срок е три месеца. Жена която е в срок на изчакване и е след първия или втория развод е задължена да стои при съпруга си във времето на изчакване, а на мъжа му е разрешено да я гледа както поиска, и да се усамотяват заедно, докато изтече срока, и може би в това време Аллах да ги дари с разум и разбирателство, и така да запазят техния брак. А връщането на жената при съпруга ѝ се състои или със слово изречено от него, като каже: Връщам си те за съпруга, или пък (след срока) да извърши полов контакт с нея, и

при връщането няма нужда от съгласието на жената, след като съпругът ѝ я е върнал.

● **Клетвите:** За да се плати откуп за неизпълнена клетва има четири условия: 1) Да е имал намерение за тази клетва, а ако е само с език без да е имал нийет, то тогава не се смята за клетва, като например да каже: Не, кълна се в Аллах, или: Разбира се кълна се в Аллах, и това е по време на разговор. 2) Да е за нещо настояще и то да е възможно (по силите на човек), и не се приема ако е за нещо минало по причина на невежество, или мислейки, че е прав за себе си, или пък лъже, знаейки, (защото това е лъже-клетва, която е от големите грехове), или пък се закълне за нещо настояще, мислейки че е прав, а след това разбере, че не е така. 3) Кълнящият се да се кълне от себе си, без някой да го е принудил. Да си наруши клетвата, като това да извърши нещото, за което се е закълнал, че няма да го извърши, обаче го извършва, или пък да остави това нещо, за което се е закълел, че ще го извърши. А който се закълне и каже: Иншаллах (тоест ако Аллах е пожелал), то той не е длъжен да дава откуп за тази неизпълнена клетва, ако изпълни двете условия: 1) Да изрече: Иншаллах, непосредствено след клетвата. 2) Да цели прикрепеното слово (а именно: Иншаллах) след клетвата, като да каже: Валлахи, иншаллах (Кълна се в Аллах, ако Аллах е пожелал). А който се закълне за дадено нещо, след това види че противоположното на това, за което се е закълел е по-правилно, то от суннета е да извърши по-правилното и да плати откуп за тази клетва. **Откупът за клетвата е:** Да нахрани десет бедни, като на всеки беден даде храна килограм и половина, или да ги облече тези десет бедни, или да освободи роб, а който не може, не е в състояние, то той трябва да говее три дена последователно. А който говее, но в същото време има възможност да нахрани десет бедни или да ги облече, то той не е отплатил клетвата си. Разрешено е да се плати откуп за клетвата преди нейното нарушаване или след това. А който се закълне

повече от един път за едно и също нещо, то е достатъчно да плати само един откуп, а ако клетвите са за различни неща, тогава за всяка една клетва дава откуп.

● **Заричането:** То е няколко вида: 1) Неопределено заричане: Като каже например: „Ако Аллах ме излекува, заричам се, че“ и замълчи, като не пояснява точно определено заричане. В това положение трябва да плати откуп, както е за неизпълнената клетва в случай, че се излекува. 2) Заричане при досаждане и при ярост. Този вид заричане е човек да свърже заричането с възнамерение за забрана, от това да извърши нещо или като извършването на това дело, като словото му: „Ако говоря с тебе, то се заричам, че ще говея цяла година“, а решението за този вид заричане е да избира между това, за което се е зарекъл или да плати откуп, колкото е за клетвата в случай че говори с определения човек. 3) Разрешено заричане: Като „Заричам се, че ще си облека дрехата“ в това положение може да избира между това, за което се е зарекъл или да плати откуп колкото за клетвата. 4) Неодобро заричане (Мекрух), като: „Заричам се, че ще разведе съпругата си“, а решението за този вид заричане е: От сунната е да плати откуп за това заричане и да не развежда съпругата си, а в случай, че го извърши, тогава за него няма откуп. 5) Заричане с цел прегрешение, като това да рече: „Заричам се, че ще крада“, а решението за този вид заричане е: Забранява му се да изпълнява това заричане и трябва да плати откуп, а ако го извърши, той има грях и за него няма откуп. 6) Заричане с цел служене (подчинение), като например: „Заричам се, че ще се кланям еди-колко си“ с цел приближаване до Аллах. Ако го свърже към нещо, като оздравяване на болен, то ако това нещо се осъществи, тогава е длъжен да изпълни това заричане, а ако това нещо не се е изпълнило, то също е задължен да изпълни зареченото.

● **Жалене, печал, траур:** На жената е забранено да жали повече от три дена за мъртвец, освен ако този мъртвец е съпругът

й, тогава тя е задължена да жали четири месеца и десет дена. И във времето на траур е задължена да не облича красиви дрехи, да не използва парфюми, и да не облича накити, дори и един пръстен, и цветни дрехи като червен или жълт цвят, или да си слага кана, или боя по косата, или да се гримира, или пък да се маже с ароматни кремове. Обаче ѝ е разрешено да си реже ноктите, да си скубе космите от определените места, също така да се къпе, и не е задължена да носи определен цвят дрехи като черно например, и е задължена срока на изчакване да го прекара в къщата на починалия ѝ съпруг, също така ѝ се забранява да излиза от тази къща, освен при нужда, и да не излиза за дадената нужда, освен през деня.

- **Кърменето:** Забраната за роднинството от кърмата е като кръвното роднинство, при спазването на три условия: 1) Млякото да е от родилка, не от друга. 2) Кърменето да е до две годишна възраст от раждането. 3) Най-малко да са пет кърмения със сигурност, а едното кърмене се смята, когато детето суче от гърдата, докато се засити. Обаче не се признава наследството от кърма и харченето (издръжката).

- **Завещанието:** Това завещание е задължително за тези, които имат право на него след смъртта на този, който е завещал, и завещателят да завещае след смъртта му да го дадат (завещаното) на този, на когото се полага. Разрешено е на този, който оставя след него много имущество. А е желателно да завещае, да раздадат от имуществото му една пета на бедните, които не са му наследници, и добре е те да са: Или много беден човек, или учен или праведен човек. А не е желателно от човек, който е беден и има наследници да прави завещание на друг, освен ако те са богати, тогава е разрешено. И се забранява да се завещава повече от една трета на чужд човек (който не е от наследниците), също така се забранява завещание на наследник дори то да е минимално, освен ако след смъртта му останалите наследници са

съгласни на това завещание. Също така завещанието се нарушава в случай, че този, който е завещал, каже: Развалям завещанието, анулирам го или го променям и други подобни ситуации. И е желателно да пише в началото на бележката, в която пише завещанието си „Бисмилляхир рахманир рахим“, това е което е завещал еди-кой си, и свидетелства, че няма друг бог, освен Аллах Един-единствен, няма Той съдружник, и че Мухаммед е Негов раб и Пратеник, и че Дженнета е истина, и Джехеннема е истина, и че Часът настъпва и няма съмнение в това, и че Аллах ще възкреси тези, които са в гробовете. И наставлявам тези, които съм оставил от семейството си, да се боят от Аллах и да се разбират, да си помагат едни с други, и да се подчиняват на Аллах и на Неговия Пратеник ако са вярващи. И им завещавам това, което Ибрахим завеща на синовете си, и Якуб (на неговите синове): **„Ей, синове мои наистина Аллах избра за вас религията, затова не умирайте, освен като мюсюлмани.“** (2: 132).

- Желателно е, когато се изрича благослов към Пратеника (с.а.с.), да се съчетава заедно с поздрава и да не съкращава само с едното, а други освен пророците, то за тях не се изказва благослов като начало, и не се казва: Ебу Бекр Салляллаху алейхи ве селлем или Алейхис селям, това не е разрешено, обаче е разрешено с единодушие на учените, че всички хора, освен пророците се слагат последователи на тях, и може да се каже: „Аллахумме сали аля Мухаммедин уе аля али Мухаммед уе есхабихи уе езваджихи уе зурриййетихи“ (О, Аллах! Благослови Мухаммед и рода на Мухаммед, и неговите сподвижници, и неговите съпруги и неговото потекло). Също така е разрешено да се казва на сподвижниците, техните последователи и тези след тях, които са учени, праведници и избраници: „Аллах да е доволен от тях“ или „Аллах да се смили над тях“. Като например да кажеш: Ебу Ханифе, Малик, Шафи и Ахмед, Аллах да е доволен от тях, или да кажеш: Аллах да се смили над тях.

● **Коленето на животното:** Животното задължително трябва да се заколи, за да е разрешено консумирането му, а за животните (за да са халал) има определени условия: 1) Това животно трябва да бъде от тези, на които месото е разрешено. 2) Да е в състояние да го заколи. 3) Животното да живее на сушата. А за самото колене на животното има други условия, а те са: 1) Този, който коли животното, да е разумен. 2) Средството, с което коли да не е зъб (от животно), нокти или кости, защото с тези неща не е разрешено да се коли животното. 3) Да пререже гърлото и гълтача, и вените или една от двете. 4) Да каже: „Бисмиллях“ при движението на ръката (тоест, когато започне да реже), а ако забрави, тогава не е проблем, разрешено е и да се казва „Бисмиллях“ и на друг език, освен на арабски (тоест, ако човек не знае арабски и се затруднява да каже: „Бисмиллях“. Тогава може да каже: „В името на Аллах“). От суннета е да се изрече текбир „Аллаху екбер“ след изричането на Бисмилляхи.

● **Ловът:** За животното, което ще бъде мишената, трябва да отговаря на определени условия: 1) Да е животно, чието месо е разрешено за ядене. 2) Да бъде диво, разбира се. 3) Човек да не е в състояние да го хване. А шериатското решение, е че е разрешено на този, който иска да ловува, обаче не се одобрява на този човек, който се гаври с животното или се забавлява с него, а ако пречи на хората с постоянното му ловуване, то тогава му е забранено да ловува. Ловът е позволен обаче при четири условия: 1) Това, което се ловува, да е позволено и да се коли. 2) Инструмента, с който се ловува да е разрешен (тоест с тези неща, които е разрешено да се коли животното, то с тях е разрешено и да се ловува) и трябва да е добре наострено като копие, стрела и други подобни. А ако ловът е с птица като сокол или пък куче, то те трябва да са дресирани (обучени). 3) Действията при лова да са с цел. Тоест да стреля с цел лов, защото ако си стреля напразно без да е възнамерил да ловува, и улучи нещо, това нещо не му е позволено

да го яде. 4) При изстрела да каже: „Бисмиллях“. А ако забрави да каже, тогава без значение дали умишлено или не. То това животно няма право да го яде.

● **Внимание:** Собственикът на животни (като крава, камила, овце, кози и други) е длъжен да ги храни и пои, а ако не ги храни, тогава трябва насила да се накара да ги храни, а ако откаже и не е в състояние, тогава се задължава да ги продаде или да ги даде под наем на някого, или да ги заколи ако са от животните, на които месото се яде. Също така е забранено да се проклинат животните и да се претоварват или да се доят така, че това доене да вреди на тях и на техните рожби. Също така е забранено да се удрят или да си жигосват по лицето.

● **Храната:** Това е всичко, което се яде и пие, и в основата си е разрешено, и всяка една храна е халал (разрешена) при три условия: 1) Храната да бъде чиста. 2) Да няма вреда в нея. 3) Да не е мръсна, от която човек да се отвращава. А всяка мръсна храна се забранява като кръв и мърша, и храна, в която има вреда, като отрова, или мръсотия като изпражнения, урина, въшки, бълхи и други. От животните по сушата се забраняват: Магаретата, хищните животни, които ловят със зъбите си като лъв, тигър, вълк, леопард, куче, свиня, маймуни и котките дори и те да са сухоземни, лисицата и катерици, освен хиената. А от птиците се забранява всяка птица, която лови с ноктите си и клюна, като орел, ястреб, сокол, белият сокол и бухала, и животните, които се хранят с мърша (сухи изпражнения, кожи и др.) като лешояд (орел) и щъркел, и всичко онова, от което хората се отвращават, като прилепи, мишки, оси, пчели, мухи, пеперуди, папуняк, костенурки, голяма костенурка, змии. Също така насекомите като: червеи, плъхове, бръмбари и гущери (варан). И всяко нещо, за което религията е повелила да се убива, като: скорпион, или е забранило да се убива, като: мравките и рожбата (кръстоската) между животно, чието месо се яде и друго, на което не се яде. Също така

хиена, родена от майка хиена и баща вълк. А което е кръстоска от две животни, чийто месо се яде например между зебра и кон, то тяхната рожба е разрешена за ядене, и се забраняват животни, които не са познати за хората или не са споменати в шериата, в такъв случай тези (непознати) животни се сравняват с най-близките на тях, намиращи се в Хиджаз (северна Арабия), и ако това животно наподобява на животно, което е забранено за консумация, тогава става забранено и обратно, ако прилича на животно, което е разрешено, то и това животно е разрешено за консумация, а ако прилича на животно, което е кръстоска между разрешено и забранено, тогава се забранява. Обаче е разрешено всичко останало, като добитък (камили, крави, овце и кози) и коне, а от дивите животни като жираф, заек, кошута (дива коза), тропически гущер и антилопа, а от птиците щрауса, кокошките, пауна, папала, гълъбите, славеите, патките и гъските, и всички водни птици, и водните животни (морските), освен жабата, змията и крокодила. И всичко, което се напоява с вода, или се наторява с мръсотии от посеви и плодове, то е разрешено да се консумира, освен ако се усети вкуса или дъхът на съответната мръсотия, тогава се забранява. И не е одобрено да се яде пепел, пръст и кал, чесън и лук, кромид и подобни на тях, освен след като се сготвят. А ако е гладен (и с него няма никаква храна) тогава е принуден да яде от забранените неща дотолкова, колкото да засити глада си.

- **Аврета:** Това са срамните места на човек, от които се срамува, а тук ще споменем за аврета, който ни засяга, и чрез който намазът и тавафа не са правилни, освен чрез него (тоест аврета): Срамните места на дете, което е на седем годишна възраст са: Половия орган и задника, а за десет годишен пълнолетен, то за него е от пъпа до коляното, а за пълнолетното момиче, то цялата е аврет, освен лицето, ръцете до китките и краката до глезените по време на намаза, и не е желателно да се

покрива, освен при присъствието на чужди за нея мъже, тогава е задължена, а когато се кланя или обикаля таваф, и е открила други части, освен споменатите, тогава нейният ибадет не е приет, а постоянният аврет, е: (Половия орган и задника), които винаги трябва да са покрити, дори и да не е в намаз, и не е желателно да се откриват без нужда, дори и да е в много тъмно или в самостоятелна (заклучена) стая, а е разрешена (на жената) да се съблича гола само пред съпруга си, или при нужда като операция, а при момчетата при обрязване.

- **Закони (решения), свързани с джамиите:** Тяхното построяване е задължително според нуждата, и те са най-обичаните места от Аллах, и в тях се забранява музиката и ръкопляскането, песните и четенето на забранени стихотворения, също така е забранено в джамиите мъже и жени да се разбъркват на едно, забранено е и да се извършва в тях полов контакт. Забранява се също човек да крещи, търсейки нещо изгубено. Разрешено е в джамиите да се учат малки деца, от които няма да има вреда (тоест да не са много малки и да замърсяват джамията с урина и др.), разрешено е да се сключва никях, да се рецитира полезно и разрешено стихотворение, и да се спи в нея, когато човек е на Итикяф и в друго време, или да спи гост или пък болен човек, или човек да си почине по обяд (кайлюле). И е разрешено да има охрана да следи за реда и да пази от лоши приказки, висок тон, крещене, спорове, многото говорене, повишаването на тон в непозволени приказки, да се взема джамията за път без нужда (тоест ако е голяма и е на дадено място има много врати, да минава през нея). Не се одобряват разговори за земни неща, и да не се използват килимите на джамията или осветлението за сватбени тържества или за погребални церемонии.

- **Времето:** Праведните предци предупреждаваха да не се пропилява в неща, от които няма никаква ползва. Дните са като градина, всеки път, когато посееш едно зърно, то ти дава хиляда

зърна, и дали подобава на разумен човек да спре да сее, или да се бави?

- Забранява се обличането на дреха върху, която има снимка на човек или животно, или да се окачва рамка (с хора или животни), или да се слага за завеса върху стената, и да се продава, това е от големите грехове.

- Прелюбодеянието е един от най-големите грехове след съдружаването с Аллах. Казва Имам Ахмед: „Не знам да има по-голям грях след убийството от прелюбодеянието“. Прелюбодеянието се различава (тоест е на степени по грях). Като прелюбодеяние с омъжена или с роднина, или със съседката му, или с негова близка, е по-огромен грях и по-опозорен. А най-отвратителната степен на прелюбодеянието е хомосексуализъм, затова повечето учени са на мнение, че трябва и двамата извършители да се убият, дори те да не са женени. Казва Шемсуддин: „Ако ислямският водач прецени, че трябва да ги изгори, то е с пълното право“. Това становище се предава и от Ебу Бекр и група от сподвижниците (Аллах да е доволен от тях).

- Аллах ни удостои с деца, които са украсата в земния живот, обаче те в същото време са и раздор, и изпитание за нас. Казва Аллах, Всемогъщия и Превеликия: **„Наистина вашите имоти и вашите деца са изпитание за вас“**. Родителят е длъжен да работи за доброто на семейството, както споменава Аллах, Всемогъщия и Превеликия: **„Ей, вие които сте повярвали, пазете вас и вашите семейства от огъня“**. А Мухаммед (с.а.с.) казва: *„Всеки от вас е пастир и всеки ще отговаря за стадото си.“* (Муслим). А когато детето стигне до зряла възраст, това не освобождава родителя от отговорност. И ако проявява небрежност в наставлението им, и не ги предпазва от нещата, които им вредят в земния живот, и в отвъдния, то той не е запазил повереното му и заслужава жестоко наказание, както казва Мухаммед (с.а.с.): *„Няма раб, на който да му е поверено от Аллах нещо поверено (като семейството или*

група от хора, които да управлява), и в деня, когато умира той да е мамил неговите подчинени, и Аллах да не му възбрани Дженнета.” (Бухари).

● **Аскетизъм (Зухд):** Под аскетизма не се разбира, да оставиш това, което подпомага душата, и поправя положението ѝ, и я подпомага в пътя към Отвъдния живот, това е аскетизма на невежите, а правилният аскетизъм е: Оставянето на охолния живот, който е в повече от това, което е достатъчно на една душа да живее, и върху това бяха Пратеника (с.а.с.) и неговите сподвижници.

Шериатско Лечение

Наистина, размишляващият върху Аллаховия суннет, знае че изпитанието е от суннета Му, от отсъденото, казва Всемогъщия и Превеликия:

„И непременно ще ви изпитаме с малко страх и глад, и с отнемане от имотите, душите и плодовете. И благовествай търпеливите...” (2: 155). И греши този, който смята, че праведните хора са далече от изпитанията, напротив изпитанието е довод за тяхната вяра. Пратеника (с.а.с.) беше попитан: „Кои хора са най-много изпитвани (кои ги сполетява най-голяма беля)?“ А той (с.а.с.) рече: *„Пратениците, след това праведните, след това тези след тях (според нивото на вярата), човек бива изпитван според неговата вяра, и ако във вярата (в религията) човек има твърдост (здравина, опора), тогава му се увеличава изпитанието, а ако има в религията нежност (състрадателност), то (изпитанието) му се намалява.”* (Ибну Мадже). И това е от признаците за обичта на Аллах към този раб, Пратеника на Аллах (с.а.с.) казва: *„Когато Аллах заобича един народ, то Той ги изпитва.”* (Ахмед). И от признаците, че Аллах е пожелал за даден раб добро, Пратеника (с.а.с.) казва: *„Когато Аллах пожелае за Своя раб добро, то Той избързва с наказанието му още в земния живот, а когато пожелае за Свой раб лошо, то Той му забавя наказанието заради греха и му го пази за Съдния ден.”* (Тирмизи). И това (тоест изпитанието) е изкупление за греховете, дори и това изпитание да е леко, Мухаммед (с.а.с.) казва: *„Няма мюсюлманин, който да го сполети изпитание, дори и трън (да го убоде) или по-голямо от това, и Аллах да не му опрости чрез това неговите грехове така, както листата падат от дървото.”* (Бухари и Муслим). И затова, ако мюсюлманинът е праведен, то изпитанието е причина за опрощение на миналите му грехове, или му се издига степента, а ако е грешен, това за него е изкупление на греховете, и напомняне

за опасността от греховете, казва Аллах Всемогъщия и Превеликия: **„Разрухата по сушата и в морето се появи заради онова, което ръцете на хората сториха, за да ги накара Той да вкусят част от онова, което са извършили, и за да се покаят.“** (30: 41).

Видове изпитания: Беля чрез добро, като увеличаването на богатството. Изпитание чрез лошо, като страх, глад и намаляване на имотите, казва Аллах, Всемогъщия и Превеликия: **„И ви изпитваме със злото, но и в доброто има изпитание.“** (21: 35). Има изпитание също така чрез болест и смърт, за които най-голямата причина е урочасването и магията, породила се поради завистта. Мухаммед (с.а.с.) казва: *„След съдбата и предопределеното от Аллах, най-много хора умират от общността ми, по причина на урочасването.“* (Ебу Дауд).

Предпазването от урочасване и от магия: Предпазването е по-добро от лечението, затова ние трябва да се придържаме към него (тоест към предпазването), и от по-важните неща за предпазване са следните:

- Подсилването на душата чрез вяра (убеждение), и вяра че Аллах се разпорежда във вселената, също така трябва да се вършат повече добри дела.
- Добро предположение към Аллах и уповаване в Него. И човек не трябва да си въобразява, че е болен или омагьосан, защото самото въображение също е болест⁸.
- Ако човек стане известен сред хората, че е магьосник или има лошо око, то хората трябва да странят от този човек, не от страх от него, а с цел предпазване.
- Споменаването на Аллах и казването на словата: Машаллах Тебаракеллах, когато човек се впечатли от нещо. Пратеника (с.а.с.) казва: *„Когато някой от вас го впечатли нещо*

⁸ Лекарите и специалистите в тази област споменават, че 2/3 от телесните болести се пораждат по причина на душевните въображения, че човек е болен, но в действителност тази болест я е нямало в него.

от имотите му или нещо в самия него, или нещо в неговият брат, което обича, то нека да каже „Баракеллаху лек“, защото окото (урочасването) е истина.” (Хаким).

➤ Също така за предпазването от магия е, да яде човек сутринта по седем фурми от сорта (Адж'уа), те са от фурмите на Медина, или градът на Пратеника (с.а.с.).

➤ Търсене убежище при Аллах, и уповаване в Него, и добро предположение за Него, и осланянето на Него, от урочасване и магия, и съхраняването (четенето) на споменатите дуи Зикр, и осланяне всяка сутрин и всяка вечер. И този Зикр има влияние върху увеличаването и намаляването с позволенията на Аллах поради две причини: 1) Вярата, че това, което е споменато (като Зикр и дуа) е истина, и е от полза с позволенията на Аллах. 2) Да го чете с езика си и да си концентрира ушите и сърцето върху това, което чете, защото това е вид дуа, а дуата не се приема от небрежното сърце, както е документирано от Пратеника (с.а.с.).

Времето за четене на Зикир и осланяне: Дуите (Зикр) които са за сутринта се казват след сутрешния намаз, а нощните дуи се четат след следобедния намаз, и ако мюсюлманинът забрави да ги каже, то нека да ги чете, когато си спомни за тях.

Признаци за урочасване и други: Няма противоречие между медицината и шериатското лечение, в Корана има лечение за телесни и душевни болести, а когато човек е здрав и е далече от телесни болести, то неговите признаци (за урочасване или магия) най-често се срещат, като: постоянно главоболие, пожълтяване на лицето, честото изпотяване и уриниране, слаб апетит, изтръпване или температура, или студ в крайниците, сърцебиене, болест в долната част на кръста и в плешките, тъга и стесненост, безсъние през нощта, жестоки движения (маниери) ярост и страх, които са анормални, многото оригване, обича да се отделя (в самостоятелна стая), апатичност и мързелуване, желание за сън, и други здравословни проблеми, които нямат медицинска причина

(както всяка една друга болест си има причина). И горе споменатите признаци може да са у даден човек или част от тях в зависимост от силата на болестта и нейната слабост. Затова мюсюлманинът трябва да бъде със силно сърце и силна вяра, за да не влизат в него съмнения (нашепвания от шейтана), и да не си въобразява постоянно, че е урочасал и че е болен, в случай че е усетил от изброените симптоми (признаците, които по горе споменахме), защото въображението е от най-трудно лечимите болести. Можем да видим някои от тези симптоми у хора, които са си напълно здрави, или пък човек има телесна болест, понякога човек може да е с отслабнала вяра, като стеснена гръд, тъга и апатия, тогава такъв човек трябва да си възобнови връзката с Аллах.

А ако болестта е по причина на урочасване⁹ тогава с позволенията на Аллах лечението е чрез едно от двете неща:

1) Ако човек знае от кого е урочасал: Тогава трябва да му заповяда да се изкъпе, и да вземе тази вода, или да вземе водата, която е останала от него¹⁰, или да вземе нещо от него и да се изкъпе с нея, и да пие от нея.

2) А ако не знае от кого е урочасал: Тогава лечението е чрез четене на определени айети и дуа, и чрез хиджама (кръвопускане).

⁹ Урочасването: Това е нараняване от джин, което се случва само с позволенията на Аллах, върху човека, който е урочасал, по причина на учудване или впечатление от страна на този, който е гледал в присъствието на шейтаните (сатаните), и за урочасването няма преграда (като Зикир, намаз и други ибадети), и довод за това е хадиса: „Урочасването е истина.“ (Бухари), а в друго предание се споменава: „В него присъстват (тоест в кривия поглед) шейтаните и завистта на хората.“ (Ахмед). Тук се споменава око, защото е средството за гледане, а не че самото то е причина за урочасването, защото слепец, който не може да вижда, то от него също може друг човек да урочаса въпреки, че не може да вижда.

¹⁰ Нещо от него: Без значение какво е то, което е попаднало в погледа, като остатък от водата, която е пил, или остатък от храната му, или това, което е пипнал, и го взема от него или с кърпичка забърсва, и след това го допълва с вода, след това тази вода се изсипва върху урочасалия и пие част от нея.

Обаче, ако болестта е магия¹¹, тогава с позволението на Аллах лечението е чрез едно от следните неща:

1) Да знае къде се намира мястото на магията, и ако я намери то трябва да я развърже и в това време да чете сура „Фелек” и сура „Нас”, след това да изгори намереното.

2) Да чете определените айети от Корана, които са за тази цел и по конкретно двете сури “Фелек” и “Нас” и сура “Бакара” и дуи, споменати в суннета, след това ще го споменем.

3) Лечението, а то е два вида: а) Забранено: А той е развалянето на магия чрез друга магия, или отиването при магьосници да развалят магията. б) Позволено: А тя е: Да се вземат седем листа Сидр и да се стрият на прах, след това да се чете върху тях три пъти следните сури: „Кяфирун”, „Ихляс”, „Фелек” и „Нас” след това да ги сипе във вода, след това човека трябва да пие от тази вода и да се изкъпе от нея, и така повтаря няколко пъти, докато се излекува с позволението на Аллах. (Това го споменава Абдурраззак в неговия сборник «Мусанниф»).

4) Изваждането на магията чрез повръщане или чрез изхождане, ако тя се намира в стомаха, и чрез хиджама¹² ако се намира на друго място.

Лечението: То си има условия: 1) Да бъде с айети от Корана и с дуа от шериата. 2) Да бъде на арабски език (тоест четенето на Корана), а дуите може и на друг език. 3) Да бъде убеден, че това четене (това лечение) не лекува само по себе си (тоест то самото не е лечител), а лечението е само от Аллах.

¹¹ Магията: е възел, заклинание или слово, което се говори или се работи с него, което въздейства директно върху тялото, сърцето или мозъка на омагьосания, и това е истина, и някое от тях убива, друго разболява, друго забранява на мъж да извършва полов контакт със съпругата си, друго пък ги разделя, друго от тях е ширк и неверие, или пък голям грях.

¹² Пратеника (с.а.с.) казва: „Наистина най-доброто с което се лекуват е Хиджама”. Аллах чрез него е лекувал телесни болести, или болести по причина на урочасването и магията, като рак и други.

За по-голямо влияние, четенето на Коранът да бъде с нийет (възнамерение) лечение и напътствие¹³ на хората и джиновете, защото Коранът е низпослан за напътствие и лечение, и не трябва да се чете с нийет убийство на джиновете, освен ако не иска да излезе от болния, както се спомена в предишните теми. Условиата за този, който ще чете (айетите): 1) Да бъде мюсюлманин, и да бъде праведен, боязлив, и колкото повече е боязлив, толкова по-голямо е влиянието върху четенето. 2) Да се обърне към Аллах с искреност по време на четенето, да го съчетае заедно със сърцето и езика си, и най-добре за човек е да си чете сам за себе си, защото често пъти сърцето на четящия е ангажирано с други неща, и защото никой не е заинтересуван с неговия проблем така, както той самият, а на нуждаещите се, Аллах е обещал да им отвърне на дуата.

Условиата на този, който ще се лекува: 1) Желателно е да е вярващ, праведен, и според нивото на вярата има и влияние в лечението, казва Аллах, Всемогъщия и Превеликия: **„И низпославаме в Корана това, което е изцеление и милост за вярващите, а на угнетителите той надбавя само загуба.“** (17: 82).

2) Да се обърне (да отправи) към Аллах с искрено сърце, да бъде излекуван.

3) Да не бърза с излекуването, защото лечението е вид дуа, и ако бърза да види резултата, то може да не му бъде отвърнато, казва Мухаммед (с.а.с.): *„Ще бъде отвърнато на един от вас, докато не бърза с отговора и не казва: „Молах се, но не ми бе отвърнато.“* (Бухари и Муслим).

¹³ Намерение за напътствие: Призова на този, който слуша Корана, за религията на Аллах, за извършването на добри дела и за прекратяването на лошите, на това намерение влиянието е много голямо, което е изпробвано, а Корана повлиява на джина и престава да вреди на болния, това е така в повечето случаи, обратно на възнамерението да убие джина, което го предизвиква да се противи и гордее, и в такъв случай има вреда както за лекуващия, така и за болния. Пратеника (с.а.с.) казва: *„Наистина Аллах е добър и обича доброжелателността, и дава за доброта това, което не го дава за грубостта (суровостта)“.*

Лечението си има начини: 1) Четенето на айетите с леко наплюване. 2) Четене на айетите без наплюване. 3) Вземане на плюнка с пръста, след което се разбърква в пръст и с нея се намазва болното място. 4) Четенето на айетите като се поставя ръката върху болното място.

Айетите и хадисите, споменати за това лечение, са: Сура „Фатиха”, 255 айет от сура „Бакара” и последните два айета от същата сура, сура „Кяфирун”, сура „Ихляс” и сурите „Фелек” и „Нас”. След това и следните айети: 10: 81-82; 4: 54; 26: 80; 9: 14; 20: 65-69; 17: 82; 41: 44; 59: 21; 67: 3; 68: 51; 9: 26; 48: 26; 48: 18; 48: 4.

А от хадисите: „Ес'елюллахел азим раббел аршил азим ен йешфике” седем пъти.

„Еузу би келиматилляхит таммат мин кулли шейтанин уе хаммат уе мин кулли айнин ляммат” три пъти.

„Аллахумме раббен нас езхабил ба'с ишфи ентеш шафи ля шифа илля шифауке, шифаен ля югадиру секамен” три пъти.

„Аллахумме езхиб анху харрахауе бердехауеуесабеха” един път.

„Хасбийеллаху ля иляхе илля ху алейхи тевеккелту уе хуве раббул аршил азим” седем пъти.

„Бисмилляхи еркике мин кулли дааин ю'зике уе мин шерри кулли нефсин еу айнин хасидин, Аллаху йешфийке бисмилляхи еркийке” три пъти.

Поставяш ръката върху болното място и казваш: „Бисмиллях” (три пъти) „еузу би иззетилляхи уе кудратихи мин шерри ма еджиду уе ухазиру” (седем пъти).

Внимание:

1) Не е разрешено вярване суеверия (измислици), свързани с магьосника или този, който гледа накриво, като това да се пие урината му, и че ако се узнае за него тогава, магията не действа.

2) Не е разрешено да се слагат муски (талисмани) от кожа, гривни и колани върху това, за което се боите да не урочаса, казва Пратеника на Аллах (с.а.с.): *„Който окачи нещо върху себе си (с цел да го пази от лоши погледи), то на съдния ден ще бъде упълномощен за него.”* (Тирмизи). Ако в муската (амулет) има айети от Корана, тогава има разногласие между учените, но по-добре е да не се носи.

3) Изписването на словото: „Машаллах Тебаракеллах”, или да се рисува меч или нож, или око, или поставянето на Коран в колата, или окачването на айети по стените в къщите, всичко това не пропъжда лошия поглед, даже може би понякога хората слагат муски, които в основата си са забранени.

4) Болният е длъжен да вярва, че ще се излекува и да не бърза с оздравяването, дори и да му кажат, че трябва да взема лекарствата през целия си живот, не трябва да се безпокои. Обаче се безпокои, когато продължи лечението му чрез четене, въпреки това, че за всяка прочетена буква от Корана за него има награда, награда и десет пъти колкото нея, и трябва да се моли (да отправя дуа към Аллах), да търси прошка, да раздава много садака (милостиня), защото тя е причина за оздравяването на хората.

5) Груповото четене на Коран противоречи на суннета, а хадисите, свързани с него са слаби, също така не се приема да се слуша Корана, записан на касетофон, защото в него не може да се съчетае нийета (възнамерението), което е условие за четящия това шериатско лечение, въпреки, че в слушането му има добро и полза, от суннета е да се повтаря четенето, докато човек се излекува, освен ако това (повтаряне) го измъчва, тогава може да намали четенето, така че да не му омръзне, а що се отнася до

повтарянето на айети и дуа в определен брой, то не трябва да се прави, освен ако човек има доказателство за съответния брой.

6) Има признаци, които разобличават, че лекуващият чете магия, а не Коран, и да не те мами външния вид на лекуващия, защото може да започне лечението с четенето на Коран, след това да започне да чете неговите заклинания, може да бъде човек, който е настроен враждебно срещу джамиите. Може пред теб да показва, че често споменава Аллах, затова внимавай много!

Ето и някои от тези признаци: ♦ Да пита болния за името му и името на неговата майка, защото знанието за името му и името на майка му не влияе върху нищо, и не променя нищо в лечението. ♦ Да търси парче от дрехата на болния, без значение дали е фланела или риза. ♦ Може да търси от болния животно с определени качества, за да го заколи на джина, а може би и да нацапа с кръвта на животното болния. ♦ Писането или четенето на заклинания, ръкописи, които нямат значение и не се разбират. ♦ Даването на болния огънати листове, в които листове има букви и числа. ♦ Да се кара болния да се отдели от хората в самостоятелна тъмна стая за определено време. ♦ Да се заповядва на болния да не се къпе за известно време. ♦ Да се дава на болния да зарие в земята определени неща, или определени листове да ги изгори, след което да се накади с тях. ♦ Да се извести болния с някои негови лични спомени или тайни, които никой не ги знае, освен него, или името му, населеното му място или болестта му преди да е проговорил. ♦ Даването на диагнозата на болния с влизането му при магьосника, или чрез телефонен разговор или по пощата.

7) Убеждението (мезхеба) на Ехли суннет, е че джинът може да се настани в човека, а довод за това е словото на Всемогъщия и Превеликия: **„Които изяждат лихвата, не ще се изправят, освен както се изправя някой, когато шейтанът поваля от лудост.“** (2: 275). Всички тълкуватели на Корана са единомислени, че под думата

лудост в айета става въпрос за шейтанска лудост, която кара човек да са съблича, при влизането на джин в него.

Полза: Завистта, това е: Желанието да бъде лишен някой от даден благодат, и често пъти урочасването е по причина на нея. А това е от големите грехове, даже тя е основа на всички грехове, и първият грях, извършен спрямо Аллах беше по причина на завистта. Иблис не се поклони на Адем поради завистта, която изпитваше към него, а Кабил (синът на Адем а.с.) поради завистта уби своя брат Хабил.

Нейното лечение: ♦ Да се разбере огромността на този грях, и че този грях изяжда добрините така, както огъня изяжда сухите дърва. ♦ Че това, което Аллах го е дал на друг, то е чрез Неговото предопределение и мъдростта Му, и несъгласието с това е противоречие спрямо Аллах, и признак за слаба вяра в съдбата и предопределеното. ♦ Словото ти: “Машаллах и Баракеллаху леке” когато видиш това, което те учудва и възхищава, е довод за доброто ти намерение и добрата ти душа. ♦ Знанието за наградата от оставянето ѝ (тоест на завистта), и който заспи и в същото време в сърцето си няма завист към никого, то неговата награда е огромна, както е документирано, че Пратеника (с.а.с.) е известил един от сподвижниците си с Дженнет, тогава при него преспа Абдуллах ибн Амр (р.а.) и се убеди, че това е причината за спечелването му на Дженнета.

Дуата

Всички творения се нуждаят от Аллах и от това, което е при Него, а Той е най-богат от всички и не се нуждае от тях. Аллах, Всемогъщия и Превеликия, заповяда на Неговите раби да Го зоват, казва Аллах Теаля: **„И рече вашия Господар: „Зовеете Ме, и Аз ще ви откликна! Онези, които от високомерие не Ми служат, ще влязат в Джехеннема унижени.“** (40: 60). Тоест: Възгордяват се спрямо зова към Мен. А Пратеника на Аллах (с.а.с.) казва: *„Който не се моли на Аллах (не Го умолява), то Той му се ядосва.“* (Ибн Мадже). И въпреки това Аллах Теаля се радва, когато раба Го моли, и обича настоящите, и ги приближава до Него.

Сподвижниците на Пратеника (с.а.с.) чувстваха това нещо, и всеки един от тях не се притесняваше да търси нещо от Аллах, и не си отнасяха техните проблеми в ръцете на някои от хората, и всичко това се дължеше на здравата им връзка с Аллах, и близостта им към Него, и Неговата близост към тях, както гласи словото Му: **„И когато Моите раби те питат за Мен – Аз съм наблизо...“** (2: 186). Дуата заема важно място пред Аллах, и това е най-почтеното нещо пред Аллах, даже дуата връща (променя) съдбата. И всеки, който е молил Аллах, то Той му е отвърнал, когато е изпълнил определените условия, и се дава на молящия се, едно от следните неща, които ги споменава Пратеника (с.а.с.), като казва: *„Няма мюсюлманин, който да се моли за дадено нещо, и в тази дуа (зов) да не е свързан с прегрешение или прекъсване на родствена връзка, и Аллах да не му отвърне с едно от трите неща: Или да му се отзове бързо на призива, или да му го запаси за Ахирета (отвъдния живот), или да му премахне подобна злина“*, рекоха: *„Тогав да увеличим призива си“*, а той рече: *„Аллах е Този, Който най-много отвърща (тоест на дуата)“* (Ахмед). Видовете дуа: 1) Дуа ибадет (зов в служенето), като намаза и говеенето. 2) Дуа, чрез която търсиш, умоляваш.

Превъзходството на делата (тоест кои от делата са по-превъзходни от другите): Дали четенето на Коран е по-превъзходно, или зикир (споменаването на Аллах), или дуата, зовът? Четенето на Корана е най-превъзходното дело, без съмнение, след това зикир и след това дуата, това е като цяло, обаче понякога нещото, което е по-малко превъзходно може да е по-предпочитано и ценно от нещото, което е по-превъзходно от него като цяло, например дуата в деня Арафат (по време на поклонението хадж) е по-превъзходна от четенето на Коран, също така зикира, който се чете след намаза е по-превъзходен в това време (тоест след намаза) от четенето на Коран.

Причините, за да бъде приета дуата: Има два вида причини: Явна и скрита: Явната причина: Дуата да я предхождат добри дела, като даване на садака, абдест, намаз, обръщането към Къбле, вдигането на ръцете, споменаване на Аллах, Всемогъщия и Превеликия, както подобава, използване (споменаване) имената и качествата на Аллах, които подхождат на самата дуа, та ако дуата е отправена за Дженнета, тогава рабът трябва да се моли на Аллах, търсейки Неговия благодат и Неговия рахмет. А когато се моли на Аллах срещу някой угнетител например, тогава не трябва да споменава имена като Милосърдния и Щедрия, а споменава имената Подчиняващия или Силния. *Други причини за приемането на дуата:* Изказването на поздрав и благослов към Пратеника на Аллах (с.а.с.) в началото на дуата или в средата или в края, също така признаването на дадените грехове, благодарност към Аллах за благодатите Му, възползването от времената, които са подходящи за дуа, които са споменати в сунната и са причина за приемането на дуата, а тези времена са много, ето и някои от тях: Ежедневните времена: В последната третина на нощта, когато Аллах, Всемогъщия и Превеликия, слиза на първото небе, между езана и икамета, след вземането на абдест, по време на поклона в седжде, преди даването на селям в

намаза, в края на намазите, при завършването на Корана (тоест при цялото му прочитане), при кукуригането на петлите, по време на път, дуата на угнетения, също така човек, когато е в нужда, дуата на родителите към децата им, дуата на мюсюлманин за свой брат в негово отсъствие, при срещата с врага по време на битката. През седмицата: Петъчният ден и по-конкретно в последния час на петъчния ден. През месеца: Месец Рамадан при заговяването и при разговяването, през нощта Кадр, и в деня Арафат. В свещените места: Джамии като цяло, пред Кябе и по-специално при Меками Ибрахим, върху хълмовете Сафа и Мерва, на Арафат, Музделифе и Мина по време на поклонението Хадж, и преди пиенето на водата Земзем и др.

2) Вътрешните (скритите) причини преди дуата: Истинското покаяние предходно на дуата, връщането на нещата на угнетения от вас човек. Храната, пиенето и облеклото ви да бъдат припечелени от халал, многото ибадет, и предпазване от забраните, предпазване от съмнителните неща и от (забранените) страсти. *По време на дуата:* Отдадено сърце, сигурност в Аллах, силно завръщане и отправяне към Него, със смиреност, настойчивост, отправяне на даденото дело към Него и да не се обръща към нищо друго, и да е сигурен в отговора.

Неща, които са пречка, за приемането на дуата: Човек може да се моли и да не му бъде отвърнато, или да му закъснее отговора, а причините за това са много, ето и някои от тях: ♦ Моленето на друг едновременно с Аллах. ♦ Подробности в дуата: Като например да се моли на Аллах да го опази от горещината на Джехеннема, от теснотата му и мрака му.... Достатъчно е да търси осланяне от Аллах, да го предпази от огъня само. ♦ Дуата на мюсюлманина с гнет срещу някого или срещу самия себе си. ♦ Дуа в която има прегрешение или прекъсване на родствените връзки. ♦ Да се казва по време на дуата думата: Ако искаш и подобни на нея, например, когато човек се моли да казва: „О, Аллах, ако искаш

ми опрости и т.н.). ♦ Да бърза с отговора, казвайки: Молах се, но не ми бе отвърнато. ♦ Да остави дуата (да не се моли) поради умора или омръзване, насищане. ♦ Дуа с небрежно сърце. ♦ Заставането пред Аллах с лошо поведение, Пратеника на Аллах (с.а.с.) чу един човек да моли по време на намаза си, и не изказваше Саяту селям (да учи Аллахумме салли и Аллахумме барик, или да казва: Саллеллаху алейхи уе селлем), тогава Пратеника (с.а.с.), рече: „Този избърза“, след това го повика или повика друг човек и рече: „Когато някой от вас се моли, то нека да започне с възхваляването и прославянето на Аллах, след това да изкаже поздрав и благослов към Пратеника (с.а.с.), след това да се помоли, за това, от което има нужда“. (Тирмизи). ♦ Да моли за нещо невъзможно, като това, да се моли да остане вечно жив в земния живот. ♦ Кръщенето и граченето на зовящия по време на дуата, казва Аллах Всемогъщия и Превеликия: „**Зове**т**е** **с**воя **Г**осподар **с**ъс **с**мирение и дори в **у**единение! Той не **о**бича **п**рестъпващите.“ (7: 55). Ибн Аббас, казва: „Погледни към кряска по време на дуата, и се пази от него, наистина аз заварих (живях заедно) с Пратеника на Аллах (с.а.с.), и нито той, нито неговите сподвижници вършеха, освен това, тоест: Страняха от кряскането.“ (Бухари). ♦ Прекомерност в повишаването на тон по време на дуата, казва Аллах, Всемогъщия и Превеликия: „**И не отслужвай гръмогласно своят намаз, нито я шепни, а потърси среден път в това.**“ (17: 110), а Айше (р.а.) казва: “Снижи си тона по време на дуата”.

Желателно е по време на дуата да бъде подредена в следната подредба: *Първо*: Прославяне и възхвала към Аллах. *Второ*: Саяту селям към Пратеника (с.а.с.). *Трето*: Покаяние и признаване на греховете. *Четвърто*: Благодарност към Аллах за Неговите благодати. *Пето*: Дуата според шериата, която е събрана от достоверния суннет от Пратеника (с.а.с.) или от предците

(сахабите и табиин). *Шесто*: Завършването на дуата да бъде с поздрав и благослов към Пратеника (с.а.с.).

Важни дуи, които трябва да се наизустят

Преди и след сън: „Бисмике Аллахумме емуту уе ехйя“, а когато се събуди, казва: „Елхамду лилляхил лези ехйяна беаде ма ематена уе илейхин нушур“

Който се изплаши на сън: „Еузу би келиматил ляхит таммат мин гадабихи уе икабихи уе мин шерри ибадихи уе мин хемезатиш шейятин уе ен йехдурун“

Когато спящият види сън: *„Когато някой от вас види сън, и обича този сън, наистина това е от Аллах, и нека да прославя Аллах за този сън, и да го разказва, а ако сънува друго нещо, което да го ненавижда, то този сън е от шейтана, тогава нека да се осланя на Аллах от лошото на този сън, и да не го споменава на никой, този сън няма да му навреди.“*

При излизане от дома: „Аллахумме инни еузу бике ен едилле еу удиллу, еу езилле еу узелле, еу езлиме еу узлиме, еу еджхеле еу юджхеле алеййе“. „Бисмилляхи теуеккелту алеллахи ля хауле уе ля куввете илля биллях“

При влизане в джамията: „Когато някой от вас влезе в джамията, то трябва да влиза с десния си крак и да казва: „Бисмилляхи уесселяму аля расулиллях, аллахуммег фир ли зунуби уефтех ли ебуабе рахметике“

При излизане от джамията: „Когато излиза от джамията, излиза с левия си крак и казва: „Бисмилляхи уесселяму аля расулиллях, аллахуммег фир ли зунуби уефтех ли ебуабе федлике“.

Дуа (пожелание) на младоженеца: „Барекеллаху леке уе бареке алейке, уе джемеа бейнекума фи хайр“

Който чуе гласа на петела или рева на магарето: *„Когато чуете рева на магаретата, то търсете осланяне при Аллах, наистина те (магаретата) са видели шейтана, а когато чуете*

гласа на петлите, търсете от Аллах благодатта Му, наистина те (петлите) са видели меляикета”. “Когато чуете през нощта лаенето на кучетата и рева на магаретата, търсете осланяне при Аллах.”

Когато някой ти разкрие, че те обича заради Аллах: От Енес (р.а.) предава, че един мъж е бил при Пратеника (с.а.с.), след това друг мъж мина покрай тях, а първият рече: „О, Пратенико на Аллах, наистина го обичам този човек, а Пратеника (с.а.с.) му рече: „Каза ли му?“, а той отвърна: Не, каза: „Кажу му го“, тогава той го застигна и му рече: „Обичам те заради Аллах“, а той отвърна: „Нека да те обича Този, заради Който ме обикна“.

Когато твоя брат мюсюлманин кихне: „Когато някой от вас кихне, то нека да каже: Елхамдулиллях, а неговият брат или другар да му каже: Йерхамукеллах, и когато му каже Йерхамукеллах, нека да отвърне, казвайки: Йехдикумуллаху уе йуслих балекум“, а когато друговец кихне и прослави Аллах, то му кажи: Йехдикумуллах (Аллах да те напъти), и не му кажай: Йерхамукеллах.

Дуа при беда: „Ля иляхе илляллах ул азимул халим, ля иляхе илляллаху раббул аршил азим, ля иляхе илляллаху раббус-семауати уел ерди уе раббул аршил керим“. „Аллаху рабби, уе ля ушрику бихи шейен“. „Я хайю, Я кайюм бирахметике естегису“. „Субханеллахил азим“.

Дуа срещу враговете: „Аллахумме мунзилил китаб уе муджриессахаб, сериал хисаб, ихзимил ехзаб, аллахумме ихзимхум уе зелзилхум“.

При трудно положение: „Аллахумме ля сехле илля ма джеалтеху сехлен, уе енте тедж'алюл хузне иза ши'те сехля“

Дуа при връщане на дълг: „Аллахумме инни еузу бике минел хемми уел хузни, уел аджзи уел кесели, уел джубни уел бух ли, уе далеиддейни уе галебетирриджали”.

При влизане в тоалетната или банята: Когато влиза в тоалетната, казва: „Аллахумме инни еузу бике минел хубуси уел хабааис”, а когато излезе, казва: „Гуфранеке”.

Нашепване (на шейтана) по време на намаза: „Това е шейтана, който се казва Ханзеб, и когато го почувстваш, тогава се ослания при Аллах от него, и наплюй три пъти на лявата си страна”.

По време на седжде: „Аллахуммег фир ли зенби куллеху диккаху уеджиллеху уе еууелеху уе ахираху, уе алянийетеху уе сирраху”. „Субханеке рабби уе бихамдике, аллахуммег фирли”. “Аллахумме инни еузу биридаке мин сехатике, уе би муафатике мин укубетике, уе еузу бике минке ля ухси сенаен алейке, енте кема еснейт аля нефсике”.

Поклон при четенето на Корана (в чийто сура има седжде): „Аллахумме леке седжетту уе бика аменту, уе леке еслемту, седжеде уеджхи лиллези халекаху уе саууераху, уе шекка семаху уе бесараху тебарекеллаху ехсенел халикин”.

При започване на намаза: „Аллахумме бааид бейни уе бейне хатайяе кема беадте бейнел мешрики уел мегриб, аллахумме неккини мин хатайяе кема юнеккас сеубул ебйеду минед денес, аллахуммег-силний бил мааи уесселджи уел берад ”.

В края на намаза (преди селяма): Аллахумме инни залемту нефси зулмен кесиран уе ля йегфируз зунубе илля енте, фег фирли мегфиратен мин индике, уерхамни, иннеке ентел гафурур рахим”.

След намаза: „Аллахумме еинний аля зикрике уе шукрике уе хусни ибадетике”. „Аллахумме инни еузу бике минел куфри уел фекриуе азабил кабри”.

На който му е извършено добро: „На който му се извърши добро и каже на извършителя: „Аллах да те възнагради“, то той е изказал благодарността си“, и другия да отвърне със словото си: „И теб да възнагради“, или да каже: „И теб“.

Когато видиш да вали дъжд: „Аллахумме сайибен нафиан“ два или три пъти „Мутирна би федлилляхи уе рахметихи“ и тогава може да се моли за каквото иска, защото Аллах отвърща на зова при валенето на дъжд.

Когато се зададе силен вятър: „Аллахумме инни ес'елюке хайраха уе хайра ма фиха, уе хайра ма урсилет бихи, уе еузу бике мин шерриха уе шерри ма фиха уе шерри ма урсилет бихи“.

Когато види новата луна: „Аллахумме ехеллиху алейна бил йемни уел иймани уесселямету уесселями, хилялю хайрин уе рушдин, раббий уе раббукеллах“.

Дуата на пътника: „Аллаху екбер, Аллаху екбер, Аллаху екбер „Субханеллези саххара лена хаза уе ма кунна леху мукринин. Уе инна иля раббина лемункалибун. Аллахумме инна нес'елюке фи сефериha хаза ел-бирра ует-текуа, уе минел амели ма терда, Аллахумме хеуун алейна сеферана хаза уетви анна бу'деху, Аллахумме ентес сахибу фиссефери уел халифету фил ехли, Аллахумме инни еузу бике мин уа'саис сефер уе кябетил мензар уе суил мункалеп фил мали уел ехли“, а когато се завърне от път казва същото и допълва: “Ааибууне тааибууне аабидууне ли раббина хамидуун ”.

При лягане (когато легнеш в постелите): „Аллахумме еслемту нефси илейке уе феууед'ту емри илейке уе елдже'ту захри илейке рахбетен уе рагбетен илейке, ля мелджа уе ля менджа минке илля илейке, аменту би китабике еллезии ензелте, уе би небиййике еллезии ерселте. Елхамду лилляхи еллезии ет'амена уе секана уе кефана уе аауана, фе кем миммен ля кяфи леху, уе ля му'вие. Аллахумме кини азабеке йеуме теб'асу ибадеке.

Субханеке Аллахумме рабби, бике уеда'ту дженби уе бике ерфеуху, ин емсекте нефси фег фир леха, уе ин ерселтеха фехфез'ха бима техфезу бихи ибадекес-салихин.” След това наплюва в ръцете си и учи сура Фелек и сура Нас и забърсва цялото си тяло”. “Да не спи през цялата нощ, докато не прочете сура Седжде и сура Мулк”.

При тръгването към джамията за намаза: „Аллахумме идж'ал фи калби нуран, уе фи лисани нуран, уе фий сем'и нуран, уе фи бесари нуран, уе мин феуки нуран, уе мин текти нуран, уе ан йемийни нуран, уе ан шимали нуран, уе мин емами нуран, уе мин халфи нуран, уедж'ал фи нефси нуран, уе еа'зим ли нуран, уедж'ал ли нуран, уедж'ални нуран, Аллахумме еа'тини нуран, уедж'ал фи асаби нуран, уе фи лехми нуран, уе фи деми нуран, уе фи ша'ри нуран, уе фи бешери нуран”.

Дуа истихара (тоест когато човек се двоуми да избере между две решения): „Когато някой от вас има затруднение (да избере между две неща), то нека да отслужи два рекята нафиле, след това нека да каже: „Аллахумме инни естехируке би илмике, уестекдируке би кудратике, уе ес'елюке мин федлике, фе иннеке текдиру уе ля екдир, уе тя'лему уе ля еа'лем, уе енте аллямул гуйюб, Аллахумме феин кунте тя'лему хазел емру (след тази дума споменава проблема) хайран ли фи дийни уе маеши уе акибете емрий – или казва: еаджили емри уе ааджилихи – фекдурху ли уе йессирху ли, сумме барик ли фихи, уе ин кунте тя'лему хазел емру шерран ли фи дийни уе маеши уе акибете емри – или казва: еаджили емри уе ааджилихи – фес'рифни анху уек'дур лил хайра хайсу кяне, сумме ердини бихи”.

Съвкупност от дуи, които Пратеника (с.а.с.) отправяше към Аллах: „Аллахумме инни еузу бике мин суу'ил кадаа уе мин деркиш-шика, уе мин шематетил еа'даа, уе мин джехдил беля”. “Аллахумг фир ли хатийети уе джехли уе исраафи фи емри уе ма енте еа'лему бихи минни, аллахуммег фирли джидди уе хез'ли уе

хатаи уе амди уе куллю залике инди, аллахуммег фир ли ма каддему уе ма аххарту уе ма есраррту уе ма еа'ленту уе ма енте еа'лему бихи минни ентел мукаддиму уе ентел муаххиру уе енте аля кулли шейин кадир”. “Аллахуммес лих ли дийни еллези хуве исмету емри уе еслих ли дунйае еллети фиха меаши уе еслих ли ахирати еллети фиха меаади уеджалил хайяте зиядетен ли фи кулли хайрин, уедж'алил меуте рахатен ли мин кулли шеррин”. “Аллахумме инни ес'елюкел худа ует-тука уел афафе уел гинаа”. “Аллахумме ати нефси текуаха уе зеккиха уе енте хайру мен зеккяха енте уелийюха уе меуляха, Аллахумме инни еузу бике мин илмин ля йенфеа уе мин калбин ля йехша уе мин нефсин ля тешбеа уе мин да'уетин ля юстеджабу леха”. “Аллахумме инни еузу бике мин зеуали ни'метике уе техауули аафиетике уе фуджааети никметикеуе джеми сехатике”.

Дуа при изпращането на пътник: „Естеуди-аллахе динеке уе еманетеке уе хауатиме амелике”, а пътникът трябва да му отвърне със словото: „Естеудиу-кумуллах елезе ля тедий'у уедаи'уху”

Дуа при започването на намаза: „Уеджехтууедж'хи лиллези фетерас-самауатиуел ерди ханифен уе ма ена минел муш'рикин, инне саяти уе нусуки уе мех'йае уе мемати лилляхи раббийь алемин ля шерике леху уе бизаалике умирту уе ена минел муслимин. Аллахумме ентел мелику ля иляхе илля енте, енте рабби уе ена абдуке залемту нефси уе'тераф'ту би земби, фег'фир ли зунуби джеми 'аиннеху ля йег'фируз зунубе илля енте, уех дини ли ехсенил ахлякля йехди ли ехсениха илля енте, уесриф анни сейи'еха ля йесрифу анни сейи'еха илля енте, леббейке уе ся'дейке уел хайру куллюху би йедейке уешшерру лейсе илейке ена бике уе илейке тебаракте уетеалейте естегфируке уе етубу илейке.”

Сполучливата търговия

Аллах Теаля предпочете хората пред останалите творения, и ги удостои с благодатта, а именно да говорят, като им стори за това като средство езика. Езикът е благодат, който се използва както за добро така и за лошо, а който го използва за добро то той е достигнал щастието в земния живот и висока степен в Дженнета (рая), а който го използва за лошо той ще го погуби както в земния, така и в отвъдния живот, и най-превъзходното, с което може да се оползотворява времето чрез езика е четенето на Корана, след това споменаването на Аллах.

Превъзходството в споменаването на Аллах: Споменати са много хадиси по този въпрос, от тях е и словото на Пратеника на Аллах (с.а.с.), който казва: *„Да ви известя ли за най-превъзходното дело, и най-чистото пред Управляващия, и което е най-издигнато в степените ви, и е по-превъзходно за вас от това да раздавате злато и сребро, и по превъзходно за вас, отколкото да срещнете врага и да ги убивате и те да ви убиват?“* Рекоха: „Разбира се, о, Пратенико на Аллах.“ Рече: *„Споменаването на Аллах.“* (Тирмизи). И словото му (с.а.с.): *„Примера с този, който споменава Господаря си и този, който не Го споменава е като примера с живия и мъртвия.“* (Всепризнат хадис). И словото на Аллах, Всемогъщия и Превеликия, в хадис кудси: *„Аз съм при мисълта на Моя раб, когато си помисли за Мен, и Аз съм със него, когато Ме спомене, и ако Ме спомене в душата си, то и Аз го споменавам в душата Си, а ако ме спомене пред група от хора (пред аудитория), то Аз го споменавам в аудитория по-достойна от неговата (тоест пред най-превъзходните меляикета), и ако се приближи към Мен с една педя, то Аз се приближавам към него с един лакът“.* (Бухари). Също така словото на Пратеника на Аллах (с.а.с.): *„Изпревариха Муферридуун“,* рекоха: „О, Пратенико на Аллах! Кои са тези Муферридуун?“ А той рече: *„Мъжете и жените, които*

споменават много Аллах.” (Муслим). Също така словото му (с.а.с.), когато заръчаше на един от сподвижниците си: „Нека езика ти да продължава да е влажен със споменаването на Аллах.” (Тирмизи). И още много хадиси има, които са свързани с тази тема.

Удвояването на наградата: Удвоява се наградата на праведните дела, така както се удвоява наградата от четенето на Корана, и това е така поради две причини: 1) Според вярата в сърцето на човека, искреността му и обичта му към Аллах. 2) Според размишляването на сърцето му върху зикира (споменаването на Аллах) и ангажирането му, така че да не е (споменаването) само с език. И ако това се осъществи, то Аллах му премахва всичките грехове (но само малките, а за големите е нужно покаяние), и му дава пълна награда, и обратното.

Ползите от споменаването на Аллах (зикир): Шейхул Ислям, казва: Зикира за сърцето е като водата за рибата, и как ще е положението на рибата, когато напусне водата?

- Наследява обичта на Аллах и близостта до Него, и Неговото задоволство, наблюдаването Му и респекта от Него, и завръщането, покаянието към Него, и му помага да Му служи по-добре.

- Премахва бедата и тъгата от сърцето му и вкарва радост и щастие, и сърцето наследява сила, живот и пречистване.

- В сърцето на човек има празнота, която не я запълва нищо друго, освен споменаването на Аллах, и закоравялост, която не я премахва и не я смекчава нищо друго, освен споменаването на Аллах.

- Лекът на сърцето, лечението му, силата му и сладостта му, и никаква сладост не е равна на тази. А небрежността е неговата болест.

- Малкото споменаване на Аллах, е довод за двуличие, а многото споменаване е знак за силата на вярата и истинска обич към Аллах, защото който заобича нещо, то усилва неговото споменаване.

- Рабът, когато опознае (споменава) Аллах, в охолството (в здравето), то Аллах се отзовава на този раб, когато е в трудност, и по специално при смъртта и нейната агония.

- То е причина за избавянето от наказанието на Аллах, и е причина за спускането на спокойствие (в това сърце), и обкръжаване от милостта, и търсенето на прошка от страна на меляикетата за този раб пред Аллах.

- По този начин езика, споменавайки Аллах, страни от празнословие, одумване, сплетни, лъжи и други неодобрени и забранени от религията неща.

- То е от най-лесните ибадети, най-възвишените и най-превъзходните, и чрез него човек си засажда дървета в Дженнета.

- Облича (дарява) сърцето на споменаващия със сладост и светлина, и респект. Споменаването е светлина в земния живот, в задгробния живот и при съживяването.

- То е причина Аллах да е доволен от този раб, а меляикетата изказват благослов към него (молят се за него). И Аллах, Всемогъщия и Превеликия, се гордее със споменаващите Го (раби) пред Неговите меляикета.

- Най-превъзходни от извършващите добри дела, са тези, които споменават най-много Аллах, Всемогъщия, Великия. И най-превъзходните говеещи са тези, които споменават най-много Аллах по време на тяхното говеене.

- Улеснява трудното, улеснява човека, който е в трудно положение, намаля трудностите, причина е за препитанието на раба и заздравява тялото.

- Прогонва шейтана, потушава го, опозорява го и го унижава.

Ежедневни дуи, през сутринта и вечерта

1. Айетул курси – чете се сутрин, вечер, преди лягане и след задължителните намази. **Полза:** Този човек не го приближава шейтана, и този аят е причина човек да влезе в Дженнета.

2. Последните два айета от сура Бакара (285, 286) – чете се веднъж през нощта, също така се чете в къщата по всяко едно време. **Полза:** Достатъчни му са да го предпазят от всяка една злина.

3. Сура Ихляс, сура Фелек и сура Нас – четат се три пъти сутрин и вечер. **Полза:** Предпазват го от всичко.

4. Дуата „Бисмилляхи еллезе ля йедурру меа исмихи шейун фил ерди уе ля фис семаи уе хувес семиул алим“ – чете се три пъти сутрин и вечер. **Полза:** Не го сполетява внезапна беда и нищо не може да му навреди.

5. Дуата „Еузу би келиматилляхит таммат мин шерри ма халек“ – чете се 3 пъти сутрин и 3 пъти вечер и който мине през дадена долина или мръсно място. **Полза:** Щит от вредящите неща по дадените места.

6. Хасбиеллаху ля иляхе илля хуве алейхи теуеккелту уе хуве раббул аршил азим“ – чете се 7 пъти сутрин и 7 пъти вечер. **Полза:** Аллах му е достатъчен за това, което го натъжава в земния и отвъдния живот.

7. Радиту билляхи раббен, уе бил ислями динен, уе би мухаммедин небийен“ – чете се 3 пъти сутрин и 3 пъти вечер. **Полза:** Аллах е доволен от този човек.

8. Аллахумме бике есбехна уе бике емсейна уе бике нехйя уе бике немут уе илейкен нушур“, а през вечерта да каже: „Аллахумме бике емсейна уе бике есбехна уе бике нехйя уе бике немут уе илейкел месийр“ – чете се сутрин и вечер. Документирано е насърчаване да се учи тази дуа.

9. Есбехна аля фитратил ислям уе келиметил ихляс уе дийни набиййна мухаммед салляллаху алейхи уе селлем, уе миллете ебийна ибрахим ханифен муслимен уе ма кяне минел мушрикин” – чете се Сутрин. Пратеника (с.а.с.) учеше тази дуа.

10. Аллахумме ма есбеха би мин ни`метин еу би ехадин мин халкике фе минке уахдеке ля шерике леке фелекел-хамду уелекеш шукру”, а през нощта казва: Маа емсаа би еу – чете се сутрин и вечер. По този начин човек е изказал благодарността си за деня и вечерта.

11. Аллахумме инни есбехту ушхидуке уе ушхиду хамелете аршике уе мелаякетике уе енбияеке уе джемийа халкике би еннеке енте Аллаху ля иляхе илля енте уе ене мухаммеден абдуке уе расулюке”, а през нощта казва: „Инни емсейту – чете се 4 пъти сутрин и 4 пъти вечер. **Полза:** Който го каже четири пъти, то Аллах го освобождава от огъня.

12. Аллахумме фатирас семауати уел ерди алимул гайби уеш шехадети раббе кулли шейин уе великеху, ешхеду елля иляхе илля енте еузу бике мин шерри нефси уе мин шерриш шейтани уе ширкеху уе ен ектериф аля нефси суен еу еджерраху иля муслимин” – чете се сутрин вечер и преди сън. **Полза:** Предпазва го от нашепванията на шейтана.

13. Аллахумме инни еузу бике минел хемми уел хузни уе еузу бике минел аджези уел кесели уе еузу бике минел джубни уел бухли, уе еузу бике мин галабетит дейни уе кахрир риджали” – чете се един път сутрин и един път вечер. **Полза:** Премахва му тъгите и бедите, и му улеснява погасяването на дълга.

14. Аллахумме рабби ля иляхе илля енте халектени уе ена абдуке уе ена аля ахдике уе уеа`дике местета`ту еузу бике мин шерри ма сана`ту ебу улеке бини`метике алеййе уе ебу`улеке би занби фегфир ли феиннеху ляя йегфируз зунубе илля енте” – тази дуа се казва: „Господаря на опрощението” учи се сутрин и вечер.

Полза: Който я прочете с убеденост през деня, и след това умре в същия ден, или пък я прочете през нощта и на същата вечер почине, то този човек ще е от обитателите на Дженнета.

15. „Я хайю, я, кайюм бирахметике естегийсу еслих лий ша`ний куллеху уе ля текилний иля нефсий тарфете айн” – чете се сутрин и вечер. Пратеника (с.а.с.) заръча на дъщеря си Фатима (р.а.) да чете тази дуа.

16. Аллахумме афини фи сем`ий, Аллахумме афини фи бесари, Аллахумме инни еузу бике минел куфри уел фекри, Аллахумме инни еузу бике мин азабил кабри ля иляхе илля енте” – чете се 3 пъти сутрин и 3 пъти вечер. Пратеника (с.а.с.) е учил тази дуа.

17. Аллахумме инни ес`елюкел афиете фи дини уе дюняе уе ехли уе мали, аллахумместур аурати уе амин рау`атий, аллахуммехфиз ни мин бейне йедеййе уе мин халфи уе ан йемини уе ан шимали уе мин феуки уе еузу би азаметике ен угтале мин техти” – чете се сутрин и вечер. Пратеника (с.а.с.) никога не пропускаше тези слова нито сутрин, нито вечер без да ги прочете.

18. Субханеллахи уе бихамдихи адеде халкихи, уе рида нефсихи, уе зинете аршихи, уе мидаде келиматихи” – чете се 3 пъти сутрин. Тези слова са по-превъзходни, отколкото да стоиш от утрото до изгрева да правиш зикир.

Слова и дела, за които са споменати големи награди

1. „Ля иляхе иллеллаху вехдеху ля шерике лех лехул мулку уе лехул хамду уе хуве аля кулли шейин кадир“. Пратеника (с.а.с.) казва: „Който каже през деня сто пъти „Ля иляхе иллеллаху вехдеху ля шерике лех лехул мулку уе лехул хамду уе хуве аля кулли шейин кадир“ то се равнява все едно е освободил десет роба, и му се записват сто добрини, и му се премахват сто злини, и това за него е убежище срещу шейтана за целия негов ден, докато замръкне, и никой не може да дойде с по-превъзходно нещо от него, освен някой който е казал тези слова повече от него“.

2. „Субханеллахи велхамду лилляхи уе ля иляхе иллеллаху веллаху екбер“. Пратеника (с.а.с.) казва: „В нощта, в която бях възнесен на небето се срещнах с Ибрахим, а той рече: Ей, Мухаммед! Предай поздравя от мен на твоята общност, и ги извести, че Дженнета е с прекрасна постеля, със сладка вода, и че той е градини, на които насажденията са: “Субханеллахи велхамду лилляхи уе ля иляхе иллеллаху веллаху екбер“.

3. „Субханеллахи уе би хамдих“. „Субханеллахи уе би хамдих субханеллахил азим“. Пратеника (с.а.с.) казва: „Който каже сто пъти “Субханеллахи уе би хамдих” опрощават му се греховете, дори те да са колкото пяната на морето, и на Съдния ден никой няма да дойде с по-превъзходни слова от него, освен човек който е изрекъл същите слова, колкото него или повече от него“. „Две думи, леки на езика, тежки на везната, обичани от Всемилютивия: „Субханеллахи уе би хамдих субханеллахил азим“.

4. „Субханеллахил азим уе бихамдихи“. Пратеника (с.а.с.) казва: „Който изрече: „Субханеллахил азим уе бихамдихи“ то на него му се засажда палма в Дженнета (в неговото място)“.

5. „Ля хауле уе ля куввете илля билляхи”. Пратеника (с.а.с.) казва: „Да те насоча ли към съкровище от съкровищата на Дженнета”? Рекох: „Разбира се”. Тогава Пратеника (с.а.с.) каза: „Ля хауле уе ля куввете илля билляхи”.

6. Откуп при говоренето в дадена сбирка. Пратеника (с.а.с.) казва: „Който стои на дадена сбирка и прекали с празните приказки, и преди да стане от сбирката, каже: “Субханеке Аллахумме уе бихамдике ешхеду елля иляхе илля енте естегфируке уе етубу илейке”, то на него му се опрощават тези празнословия”.

7. Саляту селям (изказването на поздрав и благослов) към Пратеника (с.а.с.). Пратеника (с.а.с.) казва: „Който изрече към мен саляту селям един път, то Аллах изказва към него десет пъти благослов, и му опрощава десет греха, и му повишава десет степени”.

8. Четенето на някои айети от Свещения Коран. Пратеника (с.а.с.) казва: „Който прочете през денонощието петдесет айета, то той не се записва от небрежните, а който прочете сто айета, то той се записва сред смирените, а който прочете двеста айета, то Корана на Съдния ден няма да застава срещу този човек (че не го е чел), а който прочете петстотин айета, то на него му се записва като награда едно купище”.

9. Четенето на сура Ихляс. Пратеника (с.а.с.) казва: „Който прочете десет пъти: „Кул хувеллаху ехад”, то Аллах му строи дом в Дженнета”, „Кул хувеллаху ехад се равнява (по награда в четенето) на една трета от Корана”.

10. Наизустяването на десет айета от сура Пещерата. Пратеника (с.а.с.) казва: „Който наизусти първите десет айета от сура Пещерата, той ще бъде предпазен от Деджала”.

11. Наградата на муеззините. Пратеника (с.а.с.) казва: „Наистина всяко едно нещо, което чуе гласа на муеззина, без

значение дали е джин или човек, то това нещо ще свидетелства за този муеззин на Съдния ден”. „Муеззините де бъдат с най-дълги шии на Съдния ден”.

12. Повтарянето след муеззина (тихо) и дуата след езана. Пратеника (с.а.с.) казва: Който каже дуата след като чуе езана: „Аллахумме рабби хазиhi да`уетит таммат, уес салятил каиме, ати мухаммеден ел уасилете уел фадилете, уеб`асху мекамен мехмуделлези уеадтеху“, този човек ще заслужи моето застъпничество на Съдния ден.

13. Вземането на цялостен абдест. Пратеника (с.а.с.) казва: „Който вземе абдест и го вземе цялостно, то неговите грешки излизат от тялото му, даже и изпод ноктите му”.

14. Дуата след абдест. Пратеника (с.а.с.) казва: „Няма от вас човек, който когато вземе цялостен абдест и каже дуата: Ешхеду елля иляхе илляллах уе ешхеду енне мухаммеден абдуллахи уе расулюх“, и да не му се отворят осемте врати на Дженнета, и ще влезе от която си пожелае”.

15. Два рекята нафиле намаз след абдеста. Пратеника (с.а.с.) казва: „Няма човек от вас, който да вземе цялостен абдест след това отслужи два рекята с обърнато лице и съсредоточено сърце, а да не заслужи Дженнета”.

16. Многото стъпки към джамииите. Пратеника (с.а.с.) казва: „Който върви към джамията да отслужи намаза с колектива, то една негова стъпка му премахва една негова злина, а чрез друга негова стъпка му се записва една награда, отивайки и връщайки се”.

17. Тръгването към джамията. Пратеника (с.а.с.) казва: „Който върви към джамията или се връща от нея, то Аллах му е подготвил в Дженнета приеми, всеки път, когато е заминавал и се е връщал”.

18. Подготовка и подраняване за петъчния намаз.

Пратеника (с.а.с.) казва: „Който се изкъпе в петъчния ден, и отиде рано на джамията и завари първото хутбе, и се приближи и слуша (хутбето) и мълчи, то за него има за всяка стъпка, която е стъпил награда за цяла година, като че ли е говял и е кланял нощен намаз през тази година". „Когато човек се почисти за петъчния намаз (тоест се изкъпе), и се почисти възможно най-добре, след което се намаже от неговото мазило или се напарфюмира от семейния парфюм, и не разграничава между двете, след това се кланя колкото му е предписано, след това мълчи, когато Имамът говори, тогава му се опрощават (малките грехове) от този петък до следващия”.

19. Заварването на началния текбир в намаза. Пратеника (с.а.с.) казва: „Който се кланя заради Аллах четиридесет дена като се включва в началния текбир (заедно с Имама), то на него му се записват две отдалечавания: Отдалечаване от огъня (на Съдния ден) и отдалечаване от двуличие”.

20. Изпълнението на задължителния намаз с колектив. Пратеника (с.а.с.) казва: „Колективния намаз е по-превъзходен от индивидуалния двадесет и седем пъти”.

21. Изпълнението на нощния намаз и сутрешния с колектива. Пратеника (с.а.с.) казва: „Който изпълни нощния намаз с колектива, като че ли се е кланял половината нощ (нафиле), а който изпълни сутрешния намаз с колектива, като че ли се е кланял цяла нощ (нафиле)”.

22. Изпълнението на намаза в първата редица. Пратеника (с.а.с.) казва: „Ако знаят хората (каква е наградата), за езана и в първата редица, щеше да се надпреварват, и ако се наложеше, щеше да си хвърлят за тях жребий”.

23. Спазване (изпълнение) на суннетите в намаза. Пратеника (с.а.с.) казва: „Който кланя през деня и през нощта

дванайсет рекята, то на него му се строи къща в Дженнета, четири рекята преди обедния намаз и два след него, два рекята след вечерния намаз (Акшам), два рекята след нощния намаз и два рекята преди сутрешния намаз”.

24. Намазът на жената в дома ѝ. Една жена дойде при Пратеника (с.а.с.) и рече: „О, Пратенико на Аллах! Наистина обичам да изпълнявам намаза с теб (тоест в джамията)“, а той рече: „Разбрах, че обичаш намаза с мен, но намазът ти в твоя дом е по-добър за теб, отколкото намаза ти в твоята стая, а намазът ти в твоята стая е по-добър отколкото намаза ти в твоята къща, а намазът ти в твоята къща е по-добър за теб отколкото намаза ти в кварталната джамия (тоест където живееш), а намазът ти в кварталната джамия е по-добра за теб, отколкото намаза ти в моята джамия”.

25. Увеличаването на нафиле намаза. Пратеника (с.а.с.) казва: „Стреми се да се покланяш повече на Аллах, наистина няма момент, когато да се покланяш на Аллах, и Той чрез него да не те издигне на по-висока степен, и да ти премахне грешка”.

26. Суннета на сутрешния намаз и задължителния намаз. Пратеника (с.а.с.) казва: „Двата рекята суннет са по-добри от земното кълбо и всичко в него”. „Който отслужи сутрешния намаз, то този човек е под закрилата на Аллах, Всемогъщия и Превеликия”.

27. Намазът Духа. Пратеника (с.а.с.) казва: „Всяка сутрин когато се събуди човек трябва да дава за всяка кост (става) от тялото садака: Поздравът на този, който срещнеш е садака, да повели одобреното е садака, да забрани порицано също е садака, да премахне нещо лошо от пътя, (по който минават хората) също е садака, също когато извършва полов контакт със съпругата си е садака, и достатъчно за всичко това (тоест да даде садака за всяка една кост от тялото) е да кланя два рекята намаза Духа”.

28. Който остане на мястото си, където е изпълнил намаза и споменава Аллах. Пратеника (с.а.с.) казва: „Меляикетата изказват благослов към този от вас, който си остава на мястото и споменава Аллах, докато не е проговорил, и казват: „О, Аллах! Опрости му. О, Аллах! Помилвай го”.

29. Споменаването на Аллах след сутрешния намаз, който е изпълнен с колектива, докато изгрее слънцето, след това се кланят два рекята. Пратеника (с.а.с.) казва: „Който отслужи сутрешния намаз с колектива, след това седи и споменава Аллах, докато изгрее слънцето, след това отслужи два рекята, то неговата награда е, сякаш е изпълнил поклонението хадж и умра, цялостно, цялостно, цялостно”.

30. Който стане през нощта да се кланя нощен намаз и събуди съпругата си, и тя да се кланя. Пратеника (с.а.с.) казва: „Който стане през нощта и събуди съпругата си, след което отслужат нощен намаз заедно, то те биват записани от тези, които споменават много Аллах”.

31. Който е възнамерил да се кланя нощен намаз, обаче съня го е надвил. Пратеника (с.а.с.) казва: „Когато човек се кланя през нощта нощен намаз и някой път съня го надвие (и се успи), то Аллах му записва награда все едно се е кланял, а този сън, който е спал за него е садака”.

32. Дуа за този, който се събуди през нощта. Пратеника (с.а.с.) казва: „Който се събуди през нощта и прочете следната дуа: “*Ля иляхе илляллаху вехдеху ля шерике лех лехул мулку уе лехул хамду уе хуве аля кулли шейин кадир, елхамду лилляхи уе субханеллахи уе ля иляхе илляллаху веллаху екбер уе ля хауле уе ля куввете илля билляхи*”, след това каже: О, Аллах! Опрости ми, или пък се моли за нещо, то ще му бъде отвърнато, а ако вземе абдест и изпълни намаз, то тя ще му бъде приета”.

33. Субханеллах, Елхамдуиллях и Аллаху екбер 33 пъти, и след тях да се каже: Ля иляхе илляллах , в края на задължителния намаз. Пратеника (с.а.с.) казва: „Който каже в края на намаза 33 пъти Субханеллах, 33 пъти Елхамдуиллях и 33 пъти Аллаху екбер, това са деветдесет и девет и след това ги допълни до сто като каже: “Ля иляхе илляллаху веҳдеху ля шерике лех лехул мулку уе лехул хамду уе хуве аля кулли шейин кадир”, то на него му се опрощават греховете, дори те да са колкото пяната на морето”.

34. Четенето на Айетул Курси (255 аyet от сура Бакара), след всеки задължителен намаз. Пратеника (с.а.с.) казва: „Който чете след всеки задължителен намаз Айетул Курси, нищо не му пречи да влезе в Дженнета, освен смъртта му”.

35. Посещението на болен човек. Пратеника (с.а.с.) казва: „Няма мюсюлманин, който да е посетил друг болен мюсюлманин сутринта, и седемдесет хиляди меляикета да не се молят (на Аллах) за него, докато замръкне, а ако го е посетил през вечерта, то седемдесет хиляди меляикета се молят за него, докато осъмне, и за него ще има градина в Дженнета”.

36.Който изрече словото на Тевхида (Ля иляхе илляллах) и умре на същото слово. Пратеника (с.а.с.) казва: „Няма раб, който да е изрекъл словото: Ля иляхе илляллах, след това да е починал (с това слово) и да не е влезнал в Дженнета”.

37. Който изкаже съболезнование на човек, който го е сполетяла беда. Пратеника (с.а.с.) казва: „Който изкаже съболезнование на човек, който го е сполетяла беда, то за него има награда, колкото на сполетелия го беда”. „Няма вярващ, който да е изказал съболезнование на своя брат, когато го е сполетяла беда, и Аллах да не го е облякъл с одеждите на почитта”.

38. Изкъпването на мъртвеца, и скриването на неговите кусури (тоест къпещия да не разказва за кусурите, недъзите на

мъртвеца). Пратеника (с.а.с.) казва: „Който къпе мъртвец и си премълчи за недостатъците му (не ги разказва на хората), то Аллах му прощава четиридесет пъти”.

39. Дженазе намаза, и след това изпращане на мъртвеца, докато бъде погребан. Пратеника (с.а.с.) казва: „Който изпрати мъртвец, и стои докато му се отслужи дженазе намаза, то за този човек има награда колкото един кират, а който присъства, докато бъде погребан, то за него има награда два кирата.” Беше му казано: „Какво представляват два кирата?” А той отвърна: „Колкото две огромни планини”. А Умар (р.а.) рече: „Пропуснали сме много кирати”.

40. Строенето на джамии заради Аллах Теаля. Пратеника (с.а.с.) казва: „Който построи джамия, дори тя да е малка, колкото птичи кафез, то Аллах му строи къща в Дженнета”. (Под птичи кафез се разбира, че тя дори да е малка, да се събират малко хора, а не че да е действително като птичи кафез).

41. Раздаването. Пратеника (с.а.с.) казва: „Всеки ден, когато се разсъмва идват две меляикета и едното от тях казва: „О, Аллах! Дай на раздаващия допълнително богатство”, а другото меляике казва: „О, Аллах! Дай на стиснатия унищожение (прахосване на средствата)”.

42. Милостинята (садаката). Пратеника (с.а.с.) казва: „Садаката не намалява имуществото, а когато рабът проявява прошка, то Аллах го дарява със сила, а когато рабът проявява смирение пред Аллах, тогава Аллах го въздига”. „Един дирхем е изпреварил сто хиляди дирхема”. Рекоха: „О, Пратенико на Аллах! Как така?” Рече: „Един мъж е имал два дирхема, и е взел единия и го е дал садака, а друг, който е имал прекалено много богатство е взел една (малка) част от парите си, която е сто хиляди и ги е дал садака”.

43. Даването на заем, без да взема след това никакви облаги. Пратеника (с.а.с.) казва: „Когато един мюсюлмани даде на свой брат мюсюлмани два пъти заем, то това се равнява все едно му е дал един път садака”.

44. Опрощаването на този, който дължи пари (и е в голямо затруднение и не може да ги върне). Пратеника (с.а.с.) казва: „Един мъж даваше заеми на много хора, и казваше на децата си: Когато отидете при някой ваш длъжник, който е в голяма трудност, прощавайте му (този дълг), дано пък на нас Аллах да ни опрости на Съдния ден, и когато този човек почина и срещна Аллах, Той му опрости”.

45. Един ден говеене заради Аллах. Пратеника (с.а.с.) казва: „Който говее един ден (нафиле) заради Аллах, то Аллах отдалечава лицето на този човек от огъня седемдесетгодини”.

46. Говеенето по три дена от всеки месец, в деня Арафа (тоест един ден преди Курбан байрам), в деня Ашуре. Пратеника (с.а.с.) казва: „Говеенето през всеки месец по три дена, се равнява все едно е говял през цялата година”. Бе попитан за говеенето през деня Арафат, а той рече: „То е причина за опрощаването на греховете през миналата година и текущата”. Бе попитан за говеенето в деня Ашуре, а той рече: „То е причина за опрощаването на греховете за изминалата година”.

47. Говеенето на шестте дена през месец Шеууал (месеца след Рамадан). Пратеника (с.а.с.) казва: „Който говее през месец Рамадан, след това го последва (тоест говеенето) с шест дена от месец Шеууал (то наградата му е) все едно е говял през цялата година”.

48. Изпълнението на намаза Теравих докрай с Имама. Пратеника (с.а.с.) казва: „Наистина, когато човек изпълни намаза с Имама до край, то на него му се записва все едно се е кланял през цялата нощ”.

49. Приетият Хадж. Пратеника (с.а.с.) казва: „Който извършва поклонението хадж и не пристъпва в съвкупление (тоест не прави полов контакт с жена си, нито пък я опипва със страст по време на изпълнението на Хаджа) и не прави безпътство (тоест да не върши лоши работи, нито пък да говори неприлични неща), той се връща (чист) както е бил в деня на неговото раждане”. „За приетия Хадж няма друга награда, освен Дженнет”.

50. Изпълнението на Умра. Пратеника (с.а.с.) казва: „Изпълнението на умра през месец Рамадан, се равнява през месец Рамадан на хадж (по награда) или на хадж с мен”.

51. Вършенето на добри дела през първите десет дена от месец зулхиджде. Пратеника (с.а.с.) казва: „Няма дни по обичани от Аллах, в които да се вършат праведни дела, от тези дни (тоест от първите десет дена на този месец).“ Рекоха: „О, Пратенико на Аллах! Даже и воюването по пътя на Аллах?“ „Даже и воюването по пътя на Аллах, освен мъж, който е излязъл с парите си и душата си и не се е върнал с нищо от това”.

52. Коленето на Курбан. „Рекоха: „О, Пратенико на Аллах! Какви са тези курбани?“ А той отвърна: „Това е суннета от вашия баща Ибрахим (а.с.)“. А те рекоха: „О, Пратенико на Аллах! А каква е наградата за нас от тях (като колим курбан)?“ Рече: „За всяко негово косъмче имате награда.“ Рекоха: „О, Пратенико на Аллах! А за вълната?“ Рече: „За всяко едно влакно от вълната имате награда”.

53. Искреният нийет (намерението) на вярващия достига до високи степени в Дженнета, въпреки възможностите за вършенето на такива дела. Пратеника (с.а.с.) казва: „Примерът с тази общност е като примера с четири човека: Човек, на когото Аллах му е дал и богатство, и наука, а той работи в богатството си според науката и раздава полагащото се от него, и човек на когото Аллах му е дал наука, но не му е дал богатство, и той казва: Ако ми

беше дадено като богатството на еди-кого си, щях да върша същите дела като него (тоест щеше да раздава от него), а Пратеника на Аллах (с.а.с.), рече: „Тези двамата са равни по награда“, и мъж на когото Аллах му е дал богатство, но не му е дал наука, и той го пропилява и раздава за забранени неща, и мъж на когото Аллах, нито му е дал богатство, нито наука, а той казва: Ако имах като този човек богатство, щях да го харча като него (тоест в забранени неща), тогава Пратеника на Аллах (с.а.с.), рече: „Те са равни в греха“.

54. Наградата за ученият и неговото превъзходство. Пратеника (с.а.с.) казва: „Превъзходството на учения спрямо обикновения човек (служещият), е като превъзходството ми спрямо най-низшия от вас“, след това Пратеника на Аллах (с.а.с.), каза: „Наистина Аллах и Неговите меляикета, и обитателите на небесата и на земята, даже и мравката в нейната дупка, и рибите в морето, изказват благослов (и търсят прошка от Аллах) за учещия гората на добро“.

55. Наградата за мъченика (шехид). Пратеника (с.а.с.) казва: „За шехида при Аллах има шест неща: Опрощават му се греховете при издъхването му, вижда си мястото в Дженнета, избавен е от наказанието в гроба, и ще бъде предпазен от големия страх (на Съдния ден), ще му бъде поставена върху главата короната на достойнството, а един скъпоценен камък от нея е по-превъзходен от земята и всичко в нея, и ще се ожени за седемдесет и две райски жени (хурии), и ще се застъпи за седемдесет от близките си“.

56. Раната по пътя на Аллах. Пратеника (с.а.с.) казва: „Няма ранен по пътя на Аллах – Аллах най-добре знае кой е ранен в Негово име – и да не дойде на Съдния ден, а цвета на раната му ще е цвят на кръв, а мирисът ще е мирис на миск“.

57. Патрулирането (стоенето на пост) по пътя на Аллах. Пратеника (с.а.с.) казва: „Един ден охрана (патрулиране) по пътя на Аллах е по-добре от Земята и всичко в нея, и място в Дженнета колкото камшика на един от вас е по-добро от Земята и всичко в нея”.

58. Който екипира воюващ по пътя на Аллах. Пратеника (с.а.с.) казва: „Който екипира воюващ в името на Аллах, все едно е воювал или замести воюващ в семейството му, то този човек също се смята, че е воювал”.

59. Търсенето от Аллах искрено за шехидство (да умре като мъченик за религията). Пратеника (с.а.с.) казва: „Който е искрен и желае от сърце да умре като шехид, то Аллах го сторва на степената на шехидите, дори и да е умрял в леглото си”.

60. Плачът заради страх от Аллах и пазенето (охраняването) по пътя на Аллах. Пратеника (с.а.с.) казва: Две очи няма да ги докосне огъня: Очи, плакали, страхувайки се от Аллах, и очи, които са бдели, охранявайки по пътя на Аллах”.

61. Изпитанието. Пратеника (с.а.с.) казва: „Няма момент, когато мюсюлманина го сполетява умора, болест, тревога, тъга, нараняване или печал, даже и трън, когато го убодете, и Аллах чрез това нещо да не му опрости от неговите греховете”.

62. Уповаването в Аллах, и оставянето на жигосването, търсенето на лечение чрез рукие и песимизъм (нещастие). „Пратеника (с.а.с.) видя на сън общности и видя и неговата общност, сред която имаше седемдесет хиляди, които ще влезнат в Дженнета без да им се прави равностметка и без да бъдат изтезавани, а те са тези, които не се жигосваха (с цел лечение), и не търсеха лечение чрез рукие, и не бяха песимисти, и на техния Господар се уповаваха”.

63. Наградата за този, който почине и е оставил малки деца. Пратеника (с.а.с.) казва: „Няма мюсюлманин, който да е починал

и да е оставил три малки деца, които не са стигнали пълнолетие, и Аллах да не го е вкарал този човек в Дженнета, чрез благодатта на Неговата милост към тези деца”.

64. Изгубването на зрението и проявяването на търпение в това. Пратеника (с.а.с.) казва: „Наистина Аллах казва: „Когато изпитам Моя раб като го лиша от двете най-обичани неща от него и той прояви търпение, тогава му ги заменям с Дженнет, имайки предвид двете очи”.

65. Оставянето на дадено нещо, поради страх от Аллах. Пратеника (с.а.с.) казва: „Наистина няма момент, когато си оставил нещо, страхувайки се от Аллах, Всемогъщия и Превеликия, и той да не ти е дал по-добро от него”.

66. Пазенето на езика и половия орган. Пратеника (с.а.с.) казва: „Който ми гарантира това, което е между зъбите му (езика) и половия орган (тоест да ги пази от харам), то аз му гарантирам Дженнет”.

67. Споменаване името на Аллах при влизане в дома и преди хранене. (да каже: Бисмилляхи). Пратеника (с.а.с.) казва: „Когато човек влезе в дома си и спомене името на Аллах и при хранене също, тогава шейтанът казва (на неговите последователи): „За вас няма нощувка и храна в този дом“, а когато човек влезе и не спомене името на Аллах при влизане и преди хранене, тогава шейтанът казва: „Заварихте нощувката и вечерята тук”.

68. Изказването на благодарност след храна, пиене и след обличането на нова дреха (да каже: Елхамдулиллях). Пратеника (с.а.с.) казва: „Който се нахрани с храна, и след това каже: „Елхамду лилляхил лези ет'амени хаза уе резаканиху мин гайри хаулин минни уе ля кувветин, то на него му се опрощават миналите грехове”, а когато пие пиене и каже: „Елхамду лилляхил

лезий секааний хаза....”, а когато облече нова дреха да каже: “Елхамду лилляхил лези кесани хаза...”.

69. Който иска от Аллах да му облекчи дадена трудност в дадена работа. Фатима (р.а.) потърси от Пратеника (с.а.с.) да ѝ даде слуга, а той рече на нея и на Али (р.а.): „Да ви насоча ли към по-добро от това, което ми търсехте? Преди да си легнете, казвайте 34 пъти Аллаху екбер, 33 пъти Субханеллах и 33 пъти Елхамдулиллях, това е по-добро за вас, отколкото слугата”.

70. Дуа, която се чете преди полов контакт. Пратеника (с.а.с.) казва: „Когато един от вас желае да извърши полов контакт със съпругата си и каже преди това: „Бисмилляхи, Аллахумме дженнибнеш шейтане уе дженнибиш шейтане ма резактена“, и ако тогава жената зачене от този акт, тогава наистина шейтана никога няма да вреди на това дете”.

71. Добродетелите (благодеение) към дъщерите. Пратеника (с.а.с.) казва: „Който бъде изпитан с нещо в дъщерите, и прояви благодеение към тях, то (на Съдния ден) те ще му бъдат преграда от огъня”.

72. Задоволството на мъжа от неговата съпруга. Пратеника (с.а.с.) казва: „Когато жената си кланя петкратния намаз, и си говее месеца (тоест Рамадан), и си пази половия орган, и се подчинява на съпруга си, ще ѝ бъде казано: „Влез в Дженнета, от която Дженнетска врата си пожелаеш”. „Която жена почине, и съпругът ѝ е бил доволен от нея, то тя ще влезе в Дженнета”.

73. Поддържането на роднинските връзки. Пратеника (с.а.с.) казва: „Който го радва и иска да му се увеличи препитанието, и да му се удължи живота, то нека да поддържа роднинските си връзки”.

74. Попечителството на сирака. Пратеника (с.а.с.) казва: „Аз и попечителят на сирака ще бъдем в Дженнета, като тези двата, и посочи двата си пръста, показалеца и средния”.

75. Подпомагането (грижата) към вдовицата и сирака. Пратеника (с.а.с.) казва: „Устременият в помощ на вдовицата и сирака е като воюващия по пътя на Аллах, или като кланящия се нощем и говеещия през деня”.

76. Добрият нрав. Пратеника (с.а.с.) казва: „Наистина вярващият с добрия си нрав ще стигне до степента на кланящия се нощем и говеещия денем”. „Аз гарантирам къща във висините на Дженнета за този, който си подобри нрава”.

77. Милостта към творенията и съчувствието (състраданието) към тях. Пратеника (с.а.с.) казва: „Наистина Аллах е милостив към тези от рабите Си, които са милостиви”. „Проявявайте милост към тези на земята, а над вас ще се смили Този над небесата”.

78. Обичането на добро за мюсюлманите. Пратеника (с.а.с.) казва: „Никой от вас не ще повярва истински, докато не заобича за своя брат това, което обича за себе си”.

79. Срамежливостта. Пратеника (с.а.с.) казва: „Срамът не довежда друго, освен добро”. „Срамът е от вярата”. „Четири неща са от суннета (от качествата) на пратениците: срамът, парфюмирането, мисвака и женитбата”.

80. Започването с поздрава. „Един мъж дойде при Пратеника (с.а.с.) и каза: „Еселяму алейкум“, а Пратеника (с.а.с.) каза: „Десет“, след това дойде друг мъж и каза: „Ес-селяму алейкум уе рахметуллахи“, а Пратеника (с.а.с.) каза: „Двайсет“, след това дойде друг и каза: „Ес-селяму алейкум уе рахметуллахи уе беракятух“, а Пратеника (с.а.с.) каза: „Трийсет“, тоест награди.

81. Ръкуването при срещата. Пратеника (с.а.с.) казва: „Когато двама мюсюлмани се срещнат и се ръкуват, то на тях им се опрощава преди да са се разделили”.

82. Защи́таването честта на мюсюлманина. Пратеника (с.а.с.) казва: „Който защити честа на своя брат мюсюлманин, то Аллах ще го избави от огъня на Съдния ден”.

83. Обичта на праведните хора и сядането с тях (общуването). Пратеника (с.а.с.) казва: „Ти си с този, когото обичаш”, а Енес (р.а.) казва: „Сахабите не се радваха на нещо така, както се зарадваха за този хадис”.

84. Тези, които се обичат взаимно, заради величествеността на Аллах. Пратеника (с.а.с.) казва: „Аллах, Всемогъщия и Превеликия, казва: „Обичащите се заради величествеността Ми, за тях ще има престоли от светлина, с тях ще ликуват пратениците и праведниците”.

85. Който се моли за своя брат мюсюлманин. Пратеника (с.а.с.) казва: „Който се моли за своя брат мюсюлманин в негово отсъствие, тогава едно упълномощено меляике казва: „Амин и за тебе същото”.

86. Търсенето на прошка (от Аллах) за вярващите мъже и жени. Пратеника (с.а.с.) казва: „Който търси прошка (от Аллах) за вярващите мъже и жени, то Аллах му записва за всеки един вярващ и всяка една вярваща, награда”.

87. Който упъти някого към добро. Пратеника (с.а.с.) казва: „Който напъти някого към добро, той има награда, колкото извършителя на това добро”.

88. Премахването на нещо вредящо от пътя. Пратеника (с.а.с.) казва: „Видях мъж в Дженнета да се върти около едно дърво, което беше отрязано на пътя (в земния живот) и той го премести, защото пречеше на хората”.

89. Постоянството във вършенето на добрини. Пратеника (с.а.с.) казва: „Наистина Аллах не се отегчава, докато и вие не се

отегчите, и наистина най-обичаните дела от Аллах, са постоянните дори и да са малко”.

90. Оставянето на спора и лъжата. Пратеника (с.а.с.) казва: „Аз гарантирам къща в покрайнините на Дженнета за този, който остави спора, дори и да е прав, и къща в средата на Дженнета за този, който остави лъжата дори и тя да е на шега”.

91. Въздържащите си гнева. Пратеника (с.а.с.) казва: „Който си въздържа гнева, когато е в състояние да избухне, то на Съдния ден Аллах ще го призове пред всичките творения и ще му даде да си избере от Дженнетските жени, които си поиска”.

92. Споменаването (на даден човек) с добро или със зло. Пратеника (с.а.с.) казва: „Който го споменете с добро то той заслужава Дженнета, а който го споменете със зло то той е заслужил Джехеннема, вие сте Аллаховите свидетели на земята”.

93. Утешаването на мюсюлманина, улесняването му, прикриването и помагането му. Пратеника (с.а.с.) казва: „Който утеша на мюсюлманин мъка (тъга) от земните мъки, то Аллах му утешава мъка от мъките на отвъдния живот, а който улесни (нещо) на мюсюлманин в трудност, то на него Аллах му улеснява в земния и в отвъдния живот, а който прикрие мюсюлманин (когато е сбъркал или има някакъв недъг), То Аллах го прикрива в земния и в отвъдния живот, и Аллах е в помощ на раба, докато рабът е в помощ на своя брат мюсюлманин”.

94. Възнамерението да извърши добрина или злина. Пратеника (с.а.с.) казва: „Който възнамери да извърши добрина, обаче не я извърши, то Аллах му записва при Него цяла добрина, а ако възнамери и я извърши, то Аллах му записва при Него награда от десет до седемстотин и много повече от това, а който възнамери да извърши злина, но не я извърши то Аллах му я записва при Него като цяла добрина, а ако възнамери и я извърши, тогава Аллах му я записва само една злина”.

95. Уповаването в Аллах. Пратеника (с.а.с.) казва: „Ако се уповавате в Аллах с истинско уповаване към Него, то Той ще ви дари с препитание, така както дарява птиците, тръгват сутринта с празни стомаси и се връщат с пълни”.

96. Поставяне Ахирета на преден план. Пратеника (с.а.с.) казва: „На когото възнамерението му е Ахирета, то на него Аллах му дава душевното богатство, и го обединява (събира му делата на едно), и земното идва при него принудено”.

97. Справедливостта на съдията (на водача). Подобряването на младежа. Привързването към джамиите и обичта заради Аллах. Пратеника (с.а.с.) казва: „Седем групи хора Аллах ще ги постави под сянката Си¹⁴ в деня, когато няма да има друга сянка, освен Неговата сянка¹⁵: Справедлив водач, младеж, който се е отдал в служене на Аллах, мъж на който сърцето му е било свързано с джамията, когато излезе от нея, докато пак се върне (тоест за следващия намаз) и двама мъже, които се обичат заради Аллах, и се събират заради Него, и се разделят заради Него (когато са заедно и дори и да се разделят било то в различни места, то те пак се обичат заради Аллах Теаля) и мъж, когато е сам и спомене Аллах, и очите му се насълзяват, и мъж, когато красива и богата жена го призове да блудства с нея, а той ѝ рече: „Страхувам се от Аллах“, и мъж, който раздава милостиня, и скрива така, че лявата ръка да не знае какво е дала дясната”.

98. Справедливите във всяко едно дело. Пратеника (с.а.с.) казва: „Наистина справедливите при Аллах ще бъдат върху престоли от светлина, от дясно на Всемилоствия, Всемогъщия, Великия, и двете Му ръце са десни. Тези, които са справедливи в

¹⁴ Тук става въпрос за сянка, която Аллах ще сътвори, а не че Аллах има сянка.

¹⁵ На Къяметския ден Аллах Теаля, когато нареди на слънцето да се спусне много близо над всички хора и всички ще потъват в пот спрямо греховете си, тогава Аллах Теаля ще създаде сянка и седем групи хора ще се подслонят под тази сянка в този горещ ден, защото мястото, в което ще бъдат събрани хората, ще е равно и без никакви дървета.

тяхното отсъждане, в семействата си и спрямо тези, които управляват”.

Неща, за които е спомената забрана, за тях и тяхното извършване

1. Високомерието. Пратеника (с.а.с.) казва: „Няма да влезе в Дженнета този, който има в сърцето си високомерие (гордост) дори и то да е с тежестта на синапено зърно” Високомерието е: Отхвърлянето на истината и пренебрегване на хората.

2. Показност и репутация. Пратеника (с.а.с.) казва: „Който върши нещо за репутация, то Аллах го разобличава (на Съдния ден), а който върши нещо за показност пред хората, то Аллах го разобличава (пред хората).

3. Безсрамието и разврата. Пратеника (с.а.с.) казва: „Наистина най-лошите по степен хора пред Аллах на Съдния ден, са тези, които ги отбягват хората, страхувайки се от разврата им”.

4. Лъжата. Пратеника (с.а.с.) казва: „Горко на този, който разказва нещо лъжливо, за да разсмее хората, горко му, горко му”.

5. Греховете и раздорите (фитнето). Пратеника (с.а.с.) казва: „Раздорите биват излагани (представени) на сърцата като рогозка, пръчка след пръчка (или един по един) и което сърце го попие то в него се залепва една черна точка”.

6. Шпионирането. Пратеника (с.а.с.) казва: „Който подслушва разговора на дадена група, а те го ненавиждат, то на Съдния ден ще му сипват в ушите разтопен метал”.

7. Снимането. Пратеника (с.а.с.) казва: „Наистина най-сурово ще бъдат изтезавани на Съдния ден тези, които снимат”. „Мелаякетата не влизат в къща, в която има куче и снимки”.

8. Сплетните (немиме). Пратеника (с.а.с.) казва: „Разнасящият сплетни няма да влезе в Дженнета” Немиме: Означава разнасянето на клюки между хората с цел да ги скара.

9. Одумването (гъйбет). Пратеника (с.а.с.) казва: „Знаете ли какво е гъйбета (одумването)?“ Рекоха: „Аллах и Неговият Пратеник знаят най-добре“, а той рече: „Да споменаваш твоя брат с неща, които той ненавижда“, някой рече: „Как мислиш ако той притежава това, с което го споменавам?“ Рече: „Ако той притежава това, с което си го споменал, тогава ти си го одумал, а ако не го притежава, тогава си измислил за него лъжа“.

10. Проклинането. Пратеника (с.а.с.) казва: „Проклинането на вярващия е като убийството му“. „Тези, които проклинат (другите), то на Съдния ден няма да бъдат нито застъпници (за други хора), нито свидетели“.

11. Разказването на дадена тайна (поверено). Пратеника (с.а.с.) казва: „Наистина сред най-лошите хора пред Аллах на Съдния ден е: Мъж който е разкрил на съпругата си неговите тайни и тя на него, след това ги разказва на хората“.

12. Излизането на жената (навън) напарфюмирана. Пратеника (с.а.с.) казва: „Всяко едно око извършва прелюбодеяние, а жената когато се напарфюмира и мине покрай група от мъже, то тя е такава и такава: тоест прелюбодейка“.

13. Набеждаването на мюсюлманина в неверие. Пратеника (с.а.с.) казва: „Който човек каже на своя брат мюсюлмани: Ей, неверник, то това се връща върху един от двамата, и ако е истина това което казва, тогава е така, а ако ли не тогава се връща върху него“.

14. Да се преписва на друг баща, а не на истинския си. Пратеника (с.а.с.) казва: „Който се преписва на друг баща знаейки, то за него Дженнета е забранен“. „Не се отказвайте от бащите ви (казвайки, той не ми е баща), защото който се отрече от баща си, то той е неверник“.

15. Заплашването на мюсюлманин. Пратеника (с.а.с.) казва: „Не е разрешено на мюсюлманина да плаши друг мюсюлманин“.

„Който насочи оръжие към своя брат мюсюлманин, тогава меляикетата го проклинат, докато го остави“.

16. Наричането на двуличника и развратника: Водачо (господарю). Пратеника (с.а.с.) казва: „Не наричайте двуличника водач (или господарю), защото ако той е такъв, тогава Аллах ви се гневи“.

17. Посещението на гробищата от жени. Пратеника (с.а.с.) казва: „Аллах проклина жените, които посещават гробовете“, Умму Атие (р.а.) казва: Беше ни забранено да следваме дженазетата, и не ни изказваха съболезнование.

18. Отбягването на жената от съпруга й. Пратеника (с.а.с.) казва: „Когато мъжът покани съпругата си в леглото, а тя му откаже, то меляикетата я проклинат, докато осъмне“.

19. Измамата към подчинените. Пратеника (с.а.с.) казва: „Когато Аллах даде власт на един раб над другите, и в деня, когато умре се разбере, че е мамил подчинените му, то Аллах го лишава от Дженнета“.

20. Даването на фетва (шериатско решение) без наука. Пратеника (с.а.с.) казва: „На който му бъде дадена фетва без наука, то неговия грях е за този, който му е дал тази фетва“.

21. Жената, търсеща развод от съпруга си. Пратеника (с.а.с.) казва: „Която жена търси развод от съпруга си, без причина, то полъхът на Дженнета е забранен за нея“.

22. Закачването на звънец върху животното. Пратеника (с.а.с.) казва: „Меляикетата не съпровождат това нещо, с което има куче или звънец“. „Звънеца е от гласовете на шейтана“.

23. Неизпълнението на петъчния намаз без причина. Пратеника (с.а.с.) казва: „Който пропусне (не кланя) три петъчни намази без причина, Аллах му запечатва сърцето“.

24. Присвояването на чужда земя. Пратеника (с.а.с.) казва: „Който завземе педя чужда земя, чрез гнет, на Съдния ден Аллах ще го натовари със седем земи”.

25. Словата, които разгневяват Аллах. Пратеника (с.а.с.) казва: „Наистина рабът произнася дума, която ядосва Аллах, без да е усетил и не я взема под внимание, то този човек ще пада в Джехеннема заедно с нея (с изречената дума) седемдесет години”.

26. Многото говорене без да се споменава Аллах в него. Пратеника (с.а.с.) казва: „Не прекалявайте с говоренето, в което не се споменава Аллах, защото многото говорене без да се споменава Аллах в него, закоравява сърцата”.

27. Слагащата си перука и тази, която татуира. Пратеника (с.а.с.) казва: „Аллах проклина свързващата косите (Жена, която работи това нещо) и търсещата да ѝ се свърже косата (да и бъде сложена перука), и извършващата татуировки и тази, която иска да се тушира”.

28. Сърденето между мюсюлманите. Пратеника (с.а.с.) казва: „Не е разрешено на мюсюлманина да се сърди на своя брат повече от три дена”. „Който се сърди на своя брат мюсюлманин една година, все едно е пролял неговата кръв”.

29. Оприличаването на обратния пол. „Пратеникът на Аллах (с.а.с.) проклина мъжете, оприличаващи се на жени, и жените, оприличаващи се на мъже”.

30. Търсещият си подаръка. Пратеника (с.а.с.) казва: „Човекът който си търси подаръка, който е подарил е като куче, което е повърнало след това си е изяло повърнатото”. „Не е разрешено на човек, когато даде на някого нещо или подари на някой подарък, след това да си го търси”.

31. Търсенето на (ислямска) наука заради земни облаги. Пратеника (с.а.с.) казва: „Който научи наука, която се учи единствено заради Аллах, Всемогъщия Великия, и не учи за друго, освен да постигне някакви земни облаги, то на Съдния ден няма да намери благоуханието на Дженнета”.

32. Поглеждането към забранените неща. Пратеника (с.а.с.) казва: „Предписано е за хората делът им от прелюбодеянието, това несъмнено е доказано: Прелюбодеянието на очите е погледа, прелюбодеянието на ушите е слушането, а прелюбодеянието на езика е говоренето, прелюбодеянието на ръката, е опипването, а прелюбодеянието на крака е стъпките, а сърцето желае и обича, а половия орган го доказва или го отхвърля”.

33. Усамотяването на мъж с чужда жена. Пратеника (с.а.с.) казва: „Никой от вас да не се усамотява с чужда жена, защото шейтанът е третия с тях”.

34. Жената, която се омъжва без разрешението на настойника й. Пратеника (с.а.с.) казва: „Която жена се омъжва без разрешението на нейния настойник, то нейният брак е невалиден, бракът й е невалиден, бракът й е невалиден”.

35. Женитбата Шигар. „Пратеника (с.а.с.) забрани женитбата Шигар”, а Шигар означава: Човек да се ожени за дъщерята на даден човек, а същият да му даде неговата дъщеря без да плащат плата (тоест да си разменят дъщерите или сестрите, без да плащат полагащия се мехир на жените).

36. Намерението на хората в дадено дело. Пратеника (с.а.с.) казва: „Казва Всевишния Аллах: „Аз съм най-богатият от тези, с които Ме съдружавате, който извърши дадено дело, в което съдружи някой с Мен, то Аз го оставям, и него, и съдружаването му”.

37. Пътуването на жена без придружител. Пратеника (с.а.с.) казва: „Не е позволено на жена, която вярва в Аллах и в Съдния ден, да пътува един ден, без да има с нея придружител”.

38. Крещенето (писъците заради мъртвец). Пратеника (с.а.с.) казва: „Този, заради който плачат хората, наистина той ще бъде наказван на Съдния ден, заради това оплакване”. „Мъртвецът бива наказван в гроба си, заради това, че близките му го оплакват и крещат за него”.

39. Преченето (нараняването) на кланящите се. Пратеника (с.а.с.) казва: „Който е ял лук, чесън или праз, то да не приближава джамията ни, наистина меляикетата се нараняват, от това от което се нараняват хората”.

40. Клетвата в друг, освен в Аллах. Пратеника (с.а.с.) казва: „Който се закълне в друго, освен в Аллах, то той става неверник или мушрик”.

41. Лъже клетвата. Пратеника (с.а.с.) казва: „Който се закълне лъжейки, за да отнеме имущество на мюсюлманин, то ще срещне Аллах (на Съдния ден) и Той ще му бъде ядосан”.

42. Клетвата в търговията. Пратеника (с.а.с.) казва: „Пазете се от многото клетви по време на търговията, наистина човек първо изпада в (двуличие) след това я погубва”. „Двуличната клетва в дадена стока, е причина да погуби берекета си”.

43. Оприличаването с неверниците. Пратеника (с.а.с.) казва: „Който се оприличава на един народ, то той е от тях”. „Не е от нас този, който се оприличава на тези, които не са от нас”.

44. Завистта. Пратеника (с.а.с.) казва: „Пазете се от завистта, наистина завистта изяджда добрините, така както огъня изяджда сухите дърва, или рече: сухата трева”.

45. Постройката върху гроб. „Пратеникът на Аллах (с.а.с.) забрани да се гипсира (циментира) гроб, да се сяда върху него и да се строи постройка върху него”.

46. Предателството и измяната. Пратеника (с.а.с.) казва: „На Съдния ден, когато Аллах събере и първите и последните (всички хора), тогава над всеки предател и изменник ще му се даде знаме, и ще казват: Това е предателството на еди-кого си”.

47. Сядането върху гроб. Пратеника (с.а.с.) казва: „Един от вас да седне върху жар и да изгори дрехата си, след това тя да стигне до кожата му, е по-добре за него, от колкото да седне върху гроб”.

48. Траур за мъртвеца. Пратеника (с.а.с.) казва: „Не е разрешено на жената, която вярва в Аллах и в Съдния ден да стои в траур заради мъртвеца повече от три дни, освен за съпруга ѝ”.

49. Просенето без нужда. Пратеника (с.а.с.) казва: „Заради три неща ви се заклевам и ще ви ги разкажа, и ги запомнете: Няма човек, който да е отворил вратата на просенето без нужда, и Аллах да не му е отворил вратата на бедността”.

50. Наддаването и подбиването в търговията. Пратеника (с.а.с.) казва: „Местният да не продава стоката на чужденеца, и не си подбивайте пазара, и човек да не сключва сделка върху сделката на своя брат (подбивайки я)”.

51. Викането в джамията, търсейки нещо изгубено. Пратеника (с.а.с.) казва: „Който чуе мъж да крещи в джамията, търсейки изгубеното си животно (или друго нещо), то нека да каже: Дано Аллах да не ти го върне (тоест загубеното), наистина джамиите не са построени за такива неща”.

52. Минаването пред кланящия се. Пратеника (с.а.с.) казва: „Ако минаващият пред кланящия знае с какво се обременява, то

да стоеше четиридесет е по-добро за него от колкото да мине пред него”.

53. Неизпълнението на следобедния намаз. Пратеника (с.а.с.) казва: „Който остави (не изпълни) следобедния намаз, то неговите дела се провалят”.

54. Небрежността и изоставянето на намаза. Пратеника (с.а.с.) казва: „Границата между нас и тях е намаза, и който го остави става неверник”. „Разликата между човека, и между езичеството, и неверието е оставянето на намаза”.

55. Призоваването към заблудата. Пратеника (с.а.с.) казва: „Който зове към заблуда, то за него има грях, колкото тези, които са го последвали, и от техния грях не се намалява изобщо”.

56. Забраните при пиенето. „Пратеника на Аллах (с.а.с.) забрани да се пие (директно) от отвора на дадения съд”. „Пратеника (с.а.с.) укори този, който пие вода прав”. „Забрани да се диша в съда, от който се пие”.

57. Пиенето от златни и сребърни съдове. Пратеника (с.а.с.) казва: „Не пийте от златни и сребърни съдове, и не обличайте коприна и брокат. Наистина те са за тях (за неверниците) в земния живот, а за вас в отвъдния”.

58. Пиенето с лявата ръка. Пратеника (с.а.с.) казва: „Никой от вас да не яде с лявата си ръка и да не пие с нея, наистина шейтана яде и пие с лявата си ръка”.

59. Прекъсващият роднинските връзки. Пратеника (с.а.с.) казва: „Няма да влезе в Дженнета този, който прекъсва роднинските си връзки”.

60. Не изказването на поздрав и благослов към Пратеника (с.а.с.). Пратеника (с.а.с.) казва: „Презрян е този, пред който бъде споменат и не изкаже благослов към мен”. „Скъперник е този,

който, когато бъда споменат пред него и не изказва към мен благослов (Аллахумме салли аля Мухаммед)”.

61. Многото говорене на празни приказки. Пратеника (с.а.с.) казва: „А най-ненавижданите от мен и най-далече от мен на Къяметския ден са тези, които постоянно говорят празни приказки и лъжи, подиграващите се на хората, високомерните, горделивите”.

62. Отглеждането (стопанисването) на кучетата. Пратеника (с.а.с.) казва: „Който стопанисва куче, освен ловното куче или куче овчар, то на него всеки ден му намалява наградата (севаба) с по два кирата”.

63. Наказването на животните. Пратеника (с.а.с.) казва: „Една жена ще бъде изтезавана (на Съдния ден) заради котка, която беше затворила в една стая, докато умре, след това заради тази котка ще влезе в огъня”. „Не слагайте нещо, което има душа (тоест живо същество) на прицел да се целите по него”.

64. Лихвата. Пратеника (с.а.с.) казва: „Един дирхем придобит от лихва и човека, знаейки, че е от лихва, се храни с него е лошо, отколкото да извърши тридесет и шест прелюбодеяния”. „Пратеника на Аллах (с.а.с.) прокле хранещия се с лихва и този, който му я дава”.

65. Пристрастеният към алкохола. Пратеника (с.а.с.) казва: „Няма да влезе в Дженнета този, който е прирастен към алкохола, нито вярващ, който се занимава с магии, нито пък този, който е прекъснал роднинските си връзки”.

66. Враждебността срещу приближените на Аллах (евлията). Пратеника (с.а.с.) казва, че Аллах Теаля е казал: „Който враждува срещу Мой приближен, то Аз му обявявам война”.

67. Убиването на човек (друговедец) живеещ в ислямската страна (и е получил разрешение от мюсюлманския водач).

Пратеника (с.а.с.) казва: „Който убие без право човек (от друга религия), на който му е разрешено да живее в (ислямската държава), то няма да усети полъха на Дженнета, а полъха на Дженнета се усеща от разстоянието сто години”.

68. Лишаването от наследство този, който има право на него. Пратеника (с.а.с.) казва: „Който лиши (прекъсне) от наследство този, който има право на него, то Аллах го лишава от Дженнета на Съдния ден”.

69. Предпочитането на земния живот. Пратеника (с.а.с.) казва: „На който земния живот е грижата му (целта му), то Аллах му сторва неговата бедност да бъде пред него (тоест постоянно да търси препитание), и му разединява мислите, и няма да получи от земния живот, освен това, което му е предписано”.

Пътешествието към вечността

Твоя път към Дженнета или към Джехеннема

Гробът: Той е първият отвъден дом, огнена пропаст за неверника и двуличника, и градина за вярващия, и е документирано, че ще има в него наказание за грешника, а причината е: Недобре почистване след уриниране, сплетни, присвояване от трофеите, придобити от война, лъжата, спането по време на намаза, незаинтересоваността към Корана, прелюбодеянието, лихвата, хомосексуализма, непогасяването на заем и други подобни. А от гроба ще избавят: Праведните дела, които са искрено заради Аллах, търсене осланяне при Аллах от наказанието в гроба, четенето на сура Мулк и други сури. А нещата, които ще избавят човек от наказанието му са: Шехид (мъченика) и патрулиращия по границите на държавата, този, който умре в петъчния ден и този, който умре от болки в стомаха.

Протръбяването с Рога: Това е огромен рог, а меляикето Ибрафил го е поставило на устата си, и чака, кога ще му бъде разрешено да протръби с него в деня на ужаса. Казва Аллах Теаля: **„И един Ден ще се протръби с Рога, и ще се ужасят всички на земята, освен онези, за които Аллах пожелае.“** (27: 87). Тогава цялата вселена ще са разруши, и след четиридесет ще се протръби протръбяването за възкресението, казва Аллах Теаля: **„после още веднъж ще се протръби и ето ги – станали – чакат.“** (39: 68). **Възкресението:** След това Аллах ще изпрати дъжд и телата ще поникнат (от опашната кост), и хората наново ще бъдат сътворени и няма да умират. Ще бъдат боси, голи, ще виждат меляикетата и джиновете, и всеки ще бъде възкресен (повторно съживен) според делата си.

Великото събиране: Аллах ще събере всичките творения за равносметката, уплашени, като пияни, в ден който ще бъде колкото 50 хиляди години, като че ли техния живот е бил един ден,

а слънцето ще се приближи до тях на много близко разстояние, и хората ще потъват в пот спрямо греховете си и тогава слабите ще спорят с горделивите, а неверникът ще спори с шейтана, другарят му и приятелите му (защо са го заблудили), и ще се проклинат едни с други, а угнетителят ще си захапва ръцете от яд, а Джехеннема ще бъде докаран с 70 хиляди въжета, и всяко едно въже ще бъде дърпано от 70 хиляди меляикета, а когато неверникът го види, ще иска да бъде погубен или да бъде превърнат в пръст. А що се отнася до грешният мюсюлманин: Този, който не си е давал зекята, то неговите богатства ще се превърнат в огън и ще бъде жигосван с тях, а горделивците ще бъдат малки, колкото мравки, а изменникът, присвояващият (чуждо) и грабителят ще бъдат разобличени, а крадецът ще дойде с това, което е откраднал, и скритите неща ще се появят наяве, а що се отнася до богобоязливите няма да бъдат изплашени, а времето им ще мине бързо все едно си отслужил обедния намаз.

Застъпването: Най-голямото: То ще бъде специално за Пратеника (с.а.с.), който ще се застъпи за хората в деня на Великото събиране, за да им бъде премахната белята и за извършването на тяхната равностетка. А останалото застъпване ще имат право другите пратеници и други хора, като изкарването на мюсюлманин от огъня и извисяването му на степените в Дженнета.

Равностетката: Хората ще бъдат строени в редица пред техния Господар, и Той ще им покаже техните дела и ще ги пита за тях, и за техните години и за тяхната младост, за тяхната наука и тяхното имущество, и техния обет, и за благата, като: слуха, зрението и сърцето. А неверникът и двуличникът ще им бъде извършена равностетка пред останалите хора и ще бъдат порицани и ще им бъде изложен довода срещу тях и срещу тях ще свидетелстват хората, земята, дните и нощите, парите, пратениците, и органите им ще свидетелстват срещу самите тях,

докато си признаят. А вярващият ще бъде насаме с Аллах и Той ще му разкрие всичките му прегрешения и рабът ще помисли, че е погубен, и след това ще му каже: „Скрих ти ги тези грехове в земния живот, а днес Аз ще ти ги опростя“. И първи, на които ще се извърши равносметка, са общността на Мухаммед (с.а.с.), и първото нещо, за което ще бъдем питани е намаза, а спрямо хората първото нещо е кръвопролитията.

Раздаването на книгите: След това книгите (с делата) ще хвърчат пред хората и всеки ще си вземе неговата книга **„Каква е тази книга, която не пропуска нищо, нито малко, нито голямо“**, вярващите ще им бъдат представени книгите отдясно, а на неверниците и двуличниците ще им бъдат давани отляво и отзад.

Мерилката: След това ще бъдат претеглени делата на рабите, за да бъдат възнаградени, с истинска и точна везна, която има две страни, и делата които са били искрено заради Аллах и са съответствали със сунната, те ще тежат много, а сред най-тежките са: Ля иляхе иллялах, добрия нрав, зикир, като Елхамдулиллях, Субханеллахи уе бихамдихи субханеллахил азим. И хората ще се превъзхождат в добрите дела и в лошите.

Извора Хауд: След това вярващите ще пристигнат до извора Хауд, и който пие от него, то никога повече няма да изпита жажда. И за всеки пратеник ще има по един извор, и най-големият ще бъде този на Мухаммед (с.а.с.): Водата му ще бъде по-бяла от млякото, по-сладка от меда, по-ароматна от миск, а съдовете ще бъдат от злато и сребро, а техният брой ще бъде колкото са звездите. А дължината му ще е по-далече отколкото е Ейле в Йордания чак до Аден (в Йемен). Неговата вода ще идва от реката Кеусер.

Изпита на вярващите: В края на деня от възкресението неверниците ще последват техните божества, на които са служили, и те ще ги отведат до Огъня, ще бъдат на групи едни ще

ходят на крака, други ще бъдат влачени върху лицата си, а на Махшер ще останат само вярващите и двуличниците, тогава Аллах ще дойде и ще им каже: „Какво чакате?“, а те ще отвърнат: „Чакаме нашия Господар“, и те ще Го познаят по Неговия крак (подобаваш само на Него, Безподобния), който ще открие пред тях, и тогава те ще паднат в поклон, а двуличниците няма да могат да се поклонят, казва Аллах Теалә: **„в Деня, когато разкрие кракът и (тези) ще бъдат приканени да се поклонят, а не ще могат“**, след това ще го последват и ще бъде прострян моста Сират, и ще им даде светлина, която светлина ще озари светлината на двуличниците.

Моста Сират: Това е мост, който е поставен върху Джехеннема, за да минат вярващите през него и да влезнат в Дженнета, а Пратеника (с.а.с.) го описа, че е *„опроверган, хлъзгав, по-остър от меч, и по-тънък от косъм...“* (Муслим). И на моста ще бъде давана светлина на вярващия според делата му, и най-голямата светлина ще е колкото планина, а най-малката ще е, колкото върха на пръста на кракът му, и ще им свети и така те ще минават според делата си, някои вярващи ще минават като мигването на окото, други като светкавица, трети като вятъра, други като птица, други като препускащи коне, а други като яздещи коне, а двуличниците няма да имат светлина, ще се връщат и ще бъде поставена между тях и между вярващите преграда, след това ще отидат от страни на моста и ще изпадат в Огъня.

Огъня: В него първо ще влезнат неверниците, след това грешните мюсюлмани и двуличниците, и на всеки 1000 ще влизат в огъня 999. Има седем врати, и огъня в Джехеннема е по-силен от земния огън 70 пъти, а телата на обитателите му (неверниците и двуличниците) ще се уголемят и разстоянието на раменете му ще е колкото да пътува човек три дена, кътния му зъб ще е, колкото планината Ухуд, а кожата му ще бъде много дебела, за да изпитва

повече болка, а тяхното питие ще е гореща вода, когато я пият, вътрешностите им ще се разкъсват, а тяхната храна ще е от дървото Зеккум, кръв и гной, а най-малкото наказание ще е когато се поставят два въглена под краката на човек, то неговия мозък ще завира, също така кожата ще се сварява, ще има разтопен метал, изгаряния, влачене вериги и окови, а дъното на Джехеннема е толкова дълбоко, че ако се хвърли в него скала, тя ще пада в него седемдесет години, а горивото му ще бъдат хората и камъните, а въздуха му ще бъде отровен, а сянката му ще е гореща, облеклото от огън. Джехеннема, който ще изяде всичко, няма да пропуска нищо, ще се разгневява, ще въздиша тежко, ще изгаря кожата и ще стига до костите и до сърцата на хората.

Моста Кантъра: Когато вярващите се избавят от огъня ще им бъде извършена равносметка върху моста Кантъра, който се намира между Дженнета и Джехеннема, и ще се отсъди между самите вярващи, и всеки ще получи възмездие (ще има вземане даване между тях), и така докато се пречистят напълно, след това ще им бъде разрешено да влезнат в Дженнета, кълна се в Този, в Чийто ръце е душата на Мухаммед, че на един от вас мястото му в Дженнета е по-достойно от мястото му в земния живот”. (Бухари).

Дженнета: Вечният дом на вярващите, неговите постройки са от злато и сребро, а разтвора между тях е от миск, а настилната му е от бисери и скъпоценни камъни, а пръста му е от Заферан. Вратите на Дженнета са осем, ширината на една от тях е колкото разстоянието три дена път, обаче хората ще се трупат на тях (при влизането) в него има сто степени, и разстоянието между две степени, е колкото от земята до небето, а Фирдеус е най-високата степен, и от нея извираят Дженнетските реки, а покрива на Фирдеус е Трона на Аллах. Реките ѝ са четири: от мед, от вода, от вино (което не опиянява) и от мляко, текат без да имат корито, а вярващият ще я кара да тече както пожелае, храната в него ще е постоянна, вкусна и приближена. Ще има в него шатри, украсени

с бисери, и ще са просторни шейсет мили, и във всеки един ъгъл ще има за него девойки, красиви, гримирани и напарфюмирани. Обитателите няма да остаряват, нито пък дрехите им ще овехтяват, там няма да има урина, изпражнение и други мръсотии, гребените ще бъдат златни, а хремата кихането ще е като миск, а жените в Дженнета ще са много красиви, девствени. Първи, който ще влезе в Дженнета е Мухаммед (с.а.с.), и след него останалите пратеници. А най-малкото за един обитател на Дженнета от това, което си пожелае и десет пъти повече от това, слугите ще бъдат млади и красиви юноши, като бисери, и най-големия благодат в Дженнета, ще бъде погледа към Аллах, и към Неговото задоволство, и там ще бъдат вечни.